

СВЕЩЕНИЯТЪ ОГЪНЬ.

С. Б.

ОТЪ УЧИТЕЛЯ,

Дадени на ученицитѣ отъ В. Б. Б.
гр. София, 1926 год.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

СЪБОРНИ БЕСЪДИ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ,

Дадени на ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство
при срѣщата имъ въ гр. София, на „Изгрѣва“,
прѣзъ лѣтото 1926 год.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

Недѣля, 11 ч. с.

22 августъ, 1926 г.

Отвѣнъ и отвѣтрѣ.

Единъ пчеларь ималъ два кошера пчели, които били непримирими помежду си, постоянно се карали. Двѣтѣ царици на тѣзи кошери сжщо тѣй не могли да се помирятъ. Единъ день пчеларьтъ взима двата кошера, смѣсва пчелитѣ и царицитѣ имъ заедно, напръсква ги отгорѣ съ брашно, за да не се познаятъ, и по този начинъ тѣ прѣставатъ да се каратъ.

Сега мнозина искатъ да знаятъ, защо идватъ страданията въ свѣта. Човѣкъ, самъ по себе си, е едно сжщество крайно щестлавно и горделиво. Но при това, той е лишенъ отъ Божествената Мждрость, отъ която е създаденъ сегашниятъ свѣтъ. Вие не си задавайте въпроса, защо Господъ е направилъ така свѣта, защото тогава азъ ще ви запитамъ: ами вие, които мислите, че сте много умни, защо не уредите вашия животъ? Вие искате Господъ да уреди всичко заради васъ. Хубаво е това, но казвамъ: ако Господъ уреди свѣта. Той ще го уреди за себе си. Прѣдставете си, че двѣ малки дѣца рѣшаватъ двѣ

задачи съ малки кубчета. Кое отъ двѣтъ дѣца ще може да се развие по-добрѣ: туй, което работи само съ кубчетата, или туй, което гледа какъ работи другото?

Та казвамъ: опитноститѣ на миналитѣ вѣкове, това сж опититѣ на всички онѣзи души, които сж живѣли прѣзъ това врѣме, т.е. опитноститѣ на всички онѣзи души, които днесъ сж завършили своето развитие и сж дошли сега въ свѣта като служители, като помощници на сегашната еволюция. За въ бждеще всѣки отъ васъ ще прѣмине по извѣстенъ опрѣдѣленъ пжтъ. Ако вие не минете този опрѣдѣленъ пжтъ, самѣ ще се спънете. Значи, опрѣдѣленъ, специаленъ е пжтътъ, който трѣбва да минете. Вие може да отлагате съ хиляди години, но въ края на краищата ще го минете. Нѣкои може да ме запитатъ: какъ ще минемъ този пжтъ? Пѣшъ ще минете този пжтъ — нито съ каруца, нито съ параходъ, нито съ тренъ, нито съ какво и да е друго нѣщо. Знаете ли, какво нѣщо е ходене пѣшъ? — То е най-сигурното ходене. То е подобно на това, както единъ ангелъ хвърчи съ крилата си нагорѣ изъ пространството. Той ни най-малко не търси билетъ, за да се качва на тренъ. Той има въ себе си голѣма сила. Движи се съ бързина по-голѣма отъ тази на свѣтлината и съ тази бързина прѣминава пжтъ си. Тази сила се крие въ неговата воля. Само така може да пропжтува грамадни про-

странства. Той не чака нѣкой специаленъ тренъ, нито нѣкоя специална кола. Знанието му е толкова обширно, че кждѣто и да мине прѣзъ пространството, знае какъ да си достави необходимата храна. Ще кажете: нима въ пространството има храна? — Да, цѣлото пространство е пълно съ храна, и Богъ е навсѣкждѣ изъ пространството. Казано е: „Богъ е животъ, и дѣто е Той, тамъ има всички условия за животъ“.

Тази сутринъ, прѣди отварянето на събора, ви се даде една задача. Отъ вчера още вие рѣшавахте въпроса, като отидете въ салона да слушате бесѣда, кой дѣ да седне; софиянци ли да бждатъ на първитѣ мѣста въ салона или провинциалиститѣ. Провинциалиститѣ казваха, че тѣ трѣбва да седнатъ на първитѣ мѣста, понеже софиянци сж постоянно тукъ, иматъ възможность често да слушатъ бесѣди, затова трѣбва да останатъ на послѣднитѣ мѣста. Ония отъ тѣхъ пъкъ, за които нѣма мѣсто въ салона, да останатъ вънъ. Мислите ли, че едно такова разрѣшение на въпроса е съгласно съ волята Божия? Този случай е единъ добъръ урокъ за васъ. Ако прилагате този принципъ колективно, разрѣшението на въпроса споредъ него не е правилно, но ако го прилагате индивидуално и при това духовно, този принципъ е много вѣренъ. На всѣки човѣкъ трѣбва да се отдаде това право, което Богъ му е далъ. Нико-

га не мислете, че единъ човѣкъ има повече право, отколкото другъ. Не, доколкото човѣкъ е разуменъ, азъ говоря за разумността, която е свързана съ Божията Мъдростъ, дотолкова той има свобода, и Божията Любовь ще може да се всели въ неговата душа. Щомъ Божията Любовь се всели въ душата му, той ще бжде богатъ и ще има всички условия за придобиване онова благо, което Богъ му е далъ. Може да кажете, че всички имате Любовьта. Да, хубаво е това, но трѣбва да знаете, че Любовьта е огъ единъ вѣченъ производъ, тя не може да живѣе между смъртните хора. Безсмъртното не може да живѣе въ смъртното. До тогава, докато грѣшите, Любовьта не може да живѣе въ васъ. Защо? Защото всѣки грѣхъ е смъртъ. Напримѣръ, въ даденъ моментъ единъ човѣкъ грѣши. Какво става съ него? — Той умира. Послѣ направи едно добро. Какво става въ този случай съ него? — Оживѣва. Така той постоянно умира-оживѣва, умира-оживѣва, минава прѣзъ редица такива послѣдователни процеси, докато най-послѣ намѣри великия законъ, съ който урежда всички свои връзки, които го поставятъ въ състояние на безсмъртие.

Значи, за да дойде Любовьта въ тебе, ти трѣбва прѣзъ всички моменти на живота си да вършишъ само волята Божия и да не мислишъ за себе си. До сега вие мислихте

само за себе си, а отъ сега нататъкъ трѣбва да мислите само за Бога. Вашата мисълъ за Бога е била толкова отвлѣчена, толкова слаба, вслѣдствие на което не сте имали реални резултати. Най-хубавото, най-красивото, което трѣбва да желаете въ свѣта е, щото мисълта ви за Бога да бжде положителна и да обхваща цѣлото ви сѣщество. Само въ това ще намѣрите допирната си точка съ Бога.

Сега разбрахте ли какво иска да ви каже Господъ съ задачата, която ви даде тази сутринь? Войниците, които ви вардѣха отвънъ, нали и тѣ, като васъ сж хора? И тѣ сж ваши братя, и тѣ иматъ глави, ржцѣ, крака, прѣсти като васъ, и тѣ вѣрватъ въ Бога, и въ тѣхъ Богъ живѣе и се проявява. Защо дойдоха тогава? Казаха имъ: идете да вардите онѣзи хора тамъ! И тѣ дойдоха, подчиниха се на тази заповѣдь. Когато, обаче, на васъ дадатъ такава заповѣдь, да отидете нѣкъждѣ, вие питате: защо трѣбва да направимъ това? Вие постѣпвате философски. Първо искате да се научите, какво трѣбва да правите и послѣ да дѣйствувате. Както виждате, тѣзи хора дойдоха безъ разсѣждение и си изпълниха задачата. Ето защо, азъ ви казвамъ, че на първо мѣсто, за всинца ви най-важно е послушанието. Азъ зная, че при тази срѣща волята на всички ваши заминали братя, както и волята на Бога е да живѣете добрѣ, разумно.

Въ какво седи добриятъ животъ? Добриятъ животъ не седи въ осжждането. Нѣма защо да се осжждате. Колкото и да мислите за миналитѣ си грѣхове, за миналитѣ си прѣгрѣшения, това нѣма да ви спаси. Въ момента, когато насочите своята мисль къмъ Бога и почнете да мислите за Него, само Нему да уповавате, идва вашето спасение, идва и подобдението на вашия животъ. Вие се покваряте по причина на това, че мислите за злото. И тѣй, сега ще се обърнете къмъ Бога и ще почнете да мислите за Него. Азъ и другъ пжтъ съмъ ви казвалъ, не разрѣшавайте, какво нѣщо е Богъ въ Неговото обширно проявление. Старайте се да разберете Бога за даденъ моментъ само въ една допирна точка, въ която Той ви докосва. Ако въ всѣки моментъ на вашия животъ може да намѣрите и да разрѣшите тази точка, съ която се допирате до Бога, както и до всички други сжщества, защото едноврѣменно, при развитието си всѣка душа ще дойде въ съприкосновение съ цѣлото битие, вие сте намѣрили вашето благо. Намѣрите ли вашето благо, вие ще разбогатѣете, а колкото сте по-богати, толкова повече се изисква отъ васъ.

Та казвамъ: за да бждете силни, за да можете да се проявите разумно, отъ васъ се изисква приложение. Бесѣдитѣ, които ще ви държа въ този съборъ, ще бждатъ много

кратки, затова отъ васъ се изисква пълна готовностъ за приложение. Запримѣрь, постарайте се сега въ събора да се освободите, да се изчистите отъ всички онѣзи кисели утайки, които имате въ себе си. Всѣки отъ васъ има такива кисели утайки. За да се очистите и да се почувствувате свободни отъ тѣзи киселини, които разяждатъ човѣшкия животъ, съсредоточете ума си къмъ Бога. Направете това заради Бога! За въ бждеще отношенията помежду ви трѣбва да бждатъ любовни, защото животътъ се ражда чрѣзъ Любовта. Като ви говоря за Любовта, азъ не разбирамъ само нейното врѣменно проявление, но говоря за вѣчната Любовь. Защото, ако Любовта се явява и изчезва, тя донася много страдания. Напримѣрь, ако нѣкоя майка роди едно дѣте и то умре прѣждеврѣменно, тя страда. Ако придобиешъ една кжца и я изгубишъ, ти страдашъ. Ако придобиешъ единъ приятелъ и го изгубишъ, ти страдашъ. Какъвъ смисълъ има една придобивка, която постоянно се губи? — Придобивката има само тогава смисълъ, когато можешъ разумно да използвашъ спечеленото, безъ да го загубвашъ.

Азъ ще ви посоча малки практически положения, малки задачи въ обикновенния животъ, за да опитате вѣрността на малкитѣ правила. Освѣнъ тѣзи малки правила има и по-голѣми, по-трудни, които вие не сте въ

състояние да изнесете, понеже въ всѣко правило има скрита природна енергия, която засѣга вашитѣ души. Устройството на вашия организъмъ днесъ не е въ състояние да издържи напрѣжението на тѣзи енергии. Напримѣръ, ако се прѣнесете въ единъ ангелски свѣтъ, вие ще се стопите. Защо? Защото при сегашното устройство на организма ви, вашата нервна система не е тѣй силна, за да може да изнася голѣми напрѣжения. Ако внесете едно малко кученце въ една аудитория, дѣто нѣкой виденъ професоръ разрѣшава своитѣ практически задачи, прави опити, това кученце или ще заспи, или ще започне да лае. Лаенето показва, че то иска да излѣзе навънъ. То изпитва едно голѣмо напрѣжение, понеже вибрациитѣ на неговия умъ и тѣзи на хората сж различни, и въ дадения случай то се измжчва. Затова и вие, като дѣца на Царството Божие, за да можете да издържите вибрациитѣ на тази срѣда, прѣзъ която се прѣнасятъ ангелскитѣ мисли, трѣбва да се калите. Ето защо, ангелскитѣ мисли се приспособяватъ къмъ вашия уровеньъ, за да станатъ достъпни за възприемане и приложение отъ васъ. Казвамъ: всички вие трѣбва да съзнаете, че прѣдставлявате клѣтки на този великъ, грамаденъ организъмъ. Вие искате да живѣете въ Бога, но и Богъ трѣбва да живѣе въ васъ. И Той, като живѣе въ васъ, влиза като клѣтки въ вашия организъмъ.

Но вие трѣбва да се подчините на Неговия организъмъ, на Неговата воля. Подчините ли се, Духътъ постоянно ще влиза въ васъ и ще почне да ви направлява. Знанието и Мъдростъта постепенно ще влизатъ въ вашия умъ и ще го просвѣщаватъ.

Друго нѣщо: не искайте всички да знаете едни и същи нѣща! Нѣма по-лошо нѣщо отъ еднообразието. Вие всинца трѣбва да се проявявате тъй, както разбирате живота. Въ това седи красотата. Всѣки отъ васъ трѣбва да бѣде едно особено цвѣте. Всички хора трѣбва да бѣдатъ разнообразни!

Всички вие дойдохте не само да ме видите, не само да се срещнете, но и за да ви се открие Господъ. И ако Той ви се открие, това е красивото. Да ни се открие Богъ, въ това седи смисълътъ на живота. Прѣдставете си слѣдното изяснение: излизаме вечерно врѣме, гледаме звѣздитъ, възхищаваме се отъ тѣхната свѣтлина, но ако не дойде слънцето да внесе въ насъ животъ, какво ни ползватъ тия звѣзди? Или, ако влѣземъ вечерно врѣме въ единъ модеренъ градъ, добръ устроенъ, освѣтленъ съ електрически лампички, ние пакъ ще се радваме, но ако не дойде слънцето да внесе животъ въ насъ, какво ни ползува този хубавъ градъ? Слѣдователно, ако Божията Любовь не изгрѣе въ душитъ ни, както слънцето изгрѣва всѣка сутринъ, животътъ ни нѣма смисълъ. Та сега,

първото нѣщо, което трѣбва да знаете е, че Богъ е на наша страна и да чувствувате това. Нѣщата въ свѣта ставатъ по два начина: или по-човѣшки, или по Божественъ начинъ. Когато ставатъ по човѣшки начинъ, вие ще мислите, ще вземете въ съображение всички методи, а когато ставатъ по Божественъ начинъ, вие ще изучавате всички Божественн методи, по които Богъ работи.

Казвамъ: хубавото, красивото у васъ е, като се срещнете двама, да се стремите да видите у всѣкиго една добра черта. Като срещнешъ единъ братъ или една сестра, намѣри у тѣхъ по една добра черта. Не гледай, какви сж очитѣ имъ, какъвъ е носътъ имъ, каква е устата имъ, но потърси една добра черта. Намѣришъ ли една добра черта, ти си намѣрилъ доброто и въ себе си, и вашата срѣща има смисълъ. Не намѣришъ ли поне една добра черта, вашата срѣща нѣма смисълъ. Намѣрете една добра черта даже и въ най-лошата сестра или братъ. Въ това е смисълътъ на живота. Това е хубавото, това е Божественото, чрѣзъ това може да дойде побѣдата въ свѣта. И когато сме най-голъми грѣшници, Богъ пакъ намира нѣщо хубаво у насъ. Апостолъ Павелъ казва: „Когато бѣхме врагове на Бога. Той пакъ ни обичаше“. Значи, Той виждаше нѣщо добро у насъ, и като държеше това добро въ ума си, чрѣзъ него ни спаси. И благодарение, че Богъ изнесе

прѣдъ лицето си нашитѣ добри черти, Божи-
ятъ Духъ днесъ постоянно работи у насъ, освѣт-
лява ума ни и по този начинъ злото отстъпва
отъ насъ. Така Богъ спасява. И всички ние
сме събрани тукъ по причина на Божията
Любовь. Ние не сме дошли на земята за вѣ-
чни врѣмена, а врѣменно. Земята е една мал-
ка станция за това голѣмо Божествено зда-
ние. Всички свѣтове се включватъ въ това
голѣмо Божествено здание. Вие едва сте въ-
ведени въ прѣдверието на този великъ жи-
вотъ, едва сега започвате да пѣплите къмъ
него като малки дѣца. Вие се намирате въ
положението на човѣкъ, който е попадналъ
въ нѣкой шубракъ. Той се навежда, пѣпли
съ ржцѣтъ си, докато най-послѣ се провре,
излѣзе на широко, дѣто може да прѣстѣпва
свободно.

Сега, слѣдъ като съмъ ви говорилъ тол-
кова врѣме⁷ за Любовьта, не искамъ да видя,
какво е вашето разбиране, но какъ я прила-
гате. Почувствувахте ли тази сутринъ за
единъ моментъ поне, какво нѣщо е Любовьта?
Каквото сте почувствували, задрѣжете го за
васъ. На мене не обяснявайте, защото азъ
зная тия нѣща много добрѣ. Не давайте мѣ-
сто на никакво съмнѣние въ душата си. Всѣ-
ка душа, тѣй както Богъ я създалъ, е абсо-
лютно свободна, и никой не може да я загра-
би и владѣе. Да се заграби и владѣе тѣлото,
това може, но да се заграби и владѣе ду-

шата — това е невъзможно. Душата на човѣка е свободна. Никой никого не може да застави да го обича. Вие можете да прѣдизвикате Бога да ви обича, но кога? — Когато Го слушате и кажете дълбоко въ себе си: Господи, азъ съмъ готовъ да изпълня Твоята воля и да слушамъ Твоя гласъ! Тогава Богъ може да направи всичко заради тебе, но докато мислишъ, че ти самъ всичко можешъ да направишъ, Богъ не е съ тебе. Тогава ти виждашъ, че нищо не можешъ да направишъ, и Господъ ти обръща грѣбъ. Единъ ангелъ вижда, че нѣкой човѣкъ страда и казва: „Господи, тази душа страда много. Богъ пита: „Накждѣ е обърнато лицето ѝ, къмъ свѣта, или къмъ мене?“ — Къмъ свѣта. Тогава Богъ казва: „Тази душа не е още за мене, нека стои въ свѣта!“ Ти страдашъ, плачешъ, докато единъ день се обърнешъ къмъ Бога. Тогава и Господъ се обръща къмъ тебе. Знаете ли кждѣ е илюзията въ живота? Щомъ обърнешъ гърба си къмъ Божественото огледало, тогава и твоятъ грѣбъ се проектира, и Божието лице се проектира, и ти се виждашъ въ чудо: виждашъ Божието лице, виждашъ и своя грѣбъ. Това показва, че твоятъ грѣбъ е обърнатъ къмъ Бога. Следователно, всѣки човѣкъ, който обръща гърба си къмъ Бога, той се намира въ голѣма опасностъ. И Давидъ казва: „Гледахъ Господа прѣдъ лицето си“. Значи, когато чо-

вѣкъ е въ голѣма опасностъ, тогава Господъ е задъ тила му, а дяволътъ прѣдъ очитѣ му.

Една важна мисълъ, единъ важенъ въпросъ, който трѣбва да имате прѣдъ видъ, е въпросътъ за абсолютното добро и абсолютното зло. Този въпросъ не прѣдстои за разрешение отъ васъ въ този животъ. Абсолютното добро и абсолютното зло, това сж, тъй да речемъ, качества на висшитѣ духове, качества само на ангелитѣ. Само ангелитѣ могатъ да бждатъ абсолютно добри и абсолютно зли. Тѣ биватъ двѣ категории, движатъ се въ два полюса. Единъ ангелъ не може да бжде едноврѣменно абсолютно добъръ и абсолютно зълъ. Който е добъръ, той всѣкога е добъръ. Който е зълъ, той всѣкога е зълъ. Който е тъмень, той всѣкога е тъмень. Срѣдниятъ пжтъ, по-лекиятъ пжтъ, това сж хората. Въ Бога злото и доброто се примиряватъ. Въ Бога нѣма никакво зло. Тамъ настава вѣченъ миръ. Когато злото и доброто се явяватъ у хората, тѣ си иматъ допирни точки. Нѣкой пжтъ вие сте и лоши, и добри. Нѣкога вие се разгнѣвите и веднага хукнете, искате да се проявите, но не се минава много врѣме, и вие се разкайвате. Вие обѣщавате по 20 пжти на день, че нѣма да се гнѣвите и пакъ се разгнѣвявате. Вие не създавате гнѣва, той иде самъ по себе си. Ще имате прѣдъ видъ слѣдния фактъ: животътъ въ началото е въ ржцѣтѣ на лошитѣ

духове. Когато вие, женитѣ, сновеите платното нали знаете, че цѣлото платно е въ долното кросно? Въ горното кросно нѣма нищо. Въ долното кросно именно сж лошитѣ духове, а въ горното кросно — добритѣ духове. Лошитѣ духове държатъ платното въ себе си. Тѣ се държатъ за него. Опънатитѣ нишки, обаче, прѣдставляватъ човѣшкия животъ, който трѣбва да се тъче, и духоветѣ се борятъ именно за този животъ. Човѣкътъ е сувалката. Долнитѣ духове казватъ: „Нашъ е човѣкътъ“. Човѣкътъ пѣкъ отъ своя страна започва да ходи отъ единия край на платното до другия. Като дойде до единия край, дѣто сж лошитѣ духове, казва имъ: „Азъ съмъ вашъ“ — и тѣ му отварятъ пѣтъ. Послѣ дойде до другия край на платното, дѣто сж добритѣ духове и имъ казва: „Азъ съмъ съ васъ“. И така, човѣкътъ, като ходи насамъ-нататъкъ, Божествената нишка се тъче. Като се изтъче животътъ, ще се даде на добритѣ духове. Слѣдователно, всѣка завършена побѣда е въ рѣцѣтъ на добритѣ духове, а всѣки бой е въ рѣцѣтъ на лошитѣ духове. Животътъ отъ 8000 години е все въ рѣцѣтъ на лошитѣ духове, тѣ го управляватъ. Затова ние трѣбва да оставимъ Богъ да воюва заради насъ. До сега ние сме воювали. Толкова войни сме правили, но свѣтътъ още не е освободенъ. И още 8000 години да воюваме, сжщиятъ резултатъ ще има: свобода нѣма

да има, а само разрушения и разрушения. Щомъ, обаче, ние станемъ сила и възприемемъ Божията Любовь, ще имаме правилни разбирания за сегашния животъ. Тогава и условията, при които живѣемъ, ще се подобрятъ.

Сега, разбира се, азъ зная, колко мъчно е човѣкъ да повѣрва въ тази Истина. Прѣдставете си, че ви срещне единъ разбойникъ и тури ножа на гърдитѣ ви. Ако се уплашите, той ще забие ножа; но ако слѣдъ като тури ножа до гърдитѣ ви, вие уповавате на Бога и си кажете, че Господъ е, Който разпорежда, Който управлява живота, този разбойникъ ще махне ножа отъ гърдитѣ ви. Значи, съ тази мисълъ въ себе си ти прѣвърна този ножъ. Въ какво? — Този ножъ, това е Словото Божие. Словото, това е мечтъ, но онзи, който не разбира това Слово, употребява направо този мечъ, безъ да го трансформира. Онзи човѣкъ, който разбира Словото Божие, употребява този мечъ като своя духовна сила и съ него се брани, съ него се защитава. Ето на, виждаме войниците въ свѣта днесъ употребяватъ своята сила въ пушки, въ топове и хубаво правятъ, но питамъ: вие въ какво трѣбва да упражнявате своята сила? Вие се намирате прѣдъ много неразрѣшени практически задачи. Напримеръ, мнозина отъ васъ сж болни, нѣкои сж сиромаси, и то сиромаси въ това отноше-

ние, че не вървятъ въ права посока на живота. Нѣкой пжтъ сж се обезсърчили, станали сж индиферентни и въ резултатъ на всичко това казватъ: животътъ нѣма смисълъ. Приложете вашата духовна сила! Че въ какво седи смисълътъ на живота?

Сега, прѣзъ врѣме на този съборъ, искамъ да направите слѣдния опитъ: намѣрете нѣкоя сестра или нѣкой братъ, които сж се обезсърчили или изпаднали въ меланхолия и се опитайте да трансформирате тѣхното състояние. Образувайте една група отъ 10—20—30 души, която да изпрати най-добри мисли и желаня на този братъ или на тази сестра и прослѣдете да видите, какъвъ прѣвратъ ще произведатъ върху тѣхъ тия ваши мисли. Като се изредите единъ слѣдъ другъ да изпращате добри мисли, ще видите, какъвъ прѣвратъ произвеждатъ тѣ. Направете единъ такъвъ опитъ, да видите, какво чудо върши човѣшката мисълъ. Само по този начинъ ще се създаде между васъ една вътрѣшна връзка. А сега ще се създаватъ разни теории, ще дохождатъ разни проповѣдници да говорятъ, че Христосъ ще дойде да спаси свѣта и всички Го очакватъ. Че какво е Христосъ? — Христосъ, това е Любовта въ свѣта. Има ли любовъ между хората, има и Христосъ; нѣма ли любовъ между хората, нѣма и Христосъ. Има ли Истина и свобода, има Христосъ; нѣма ли Истина и Свобода,

нѣма и Христосъ. Има ли Правда и равноправие, има Христосъ; нѣма ли Правда и равноправие, нѣма и Христосъ. Има ли Добродѣтель, има Христосъ; нѣма ли Добродѣтель, нѣма и Христосъ. Има ли доброта, благость, кротость, въздържание, милосердие между хората, има и Христосъ; нѣма ли тия нѣща, нѣма и Христосъ. Христосъ нѣма да дойде нито въ човѣшка форма, нито въ каква и да е друга нѣкаква форма. Ако е за форма, ето азъ съмъ прѣдъ васъ. Всѣки отъ васъ може да бжде Христосъ. Когато Христосъ дойде въ човѣшка форма, тя ще бжде много по-красива отъ сегашната. Не, подъ думата „Христосъ“ ние подразбираме цѣлото човѣчество, турено въ едно тѣло. Това е физическата страна на Христа. Значи, всички човѣшки души, събрани на едно мѣсто въ тѣлото на Христа, съставляватъ физическата страна на Христа. Всички ангели, събрани въ сърцето на Христа, съставляватъ духовната Му страна, а всички божества, събрани въ ума на Христа, съставляватъ Божествената Му страна. Това значи Христосъ, т. е. Христосъ е проявениятъ Богъ въ свѣта. Навсѣкждѣ трѣбва да виждаме Христа. Като сме събрани тукъ, Богъ се проявява между насъ, и ние трѣбва да се радваме!

Та сега Богъ ви пита: „Да ви изпратя ли отдѣто сте дошли, или да ви задържа тукъ? Вие какво казвате? Молите Му се, на-

ли? Тогава Богъ казва: „Много хубаво, азъ ще ви оставя сега тукъ“. Щомъ сме останали тукъ, трѣбва да се молимъ, да благодаримъ на Бога, задѣто ни е събралъ.

Сега азъ желая, като ученици на тази велика окултна школа, да не изопачавате моитѣ думи. Не се съмнявайте въ моитѣ думи! Бъдете увѣрени въ всичко, което ви говоря, защото азъ съмъ ви казвалъ и другъ пътъ, че ще дойдатъ други тълкуватели въ васъ — Божествені духове — които ще изяснятъ всичко, което ви казвамъ, но вие не бързайте само. Не мислете, че азъ съмъ допусналъ нѣкоя погрѣшка; не ме корегирайте вие. Ако имамъ нѣкоя погрѣшка, Богъ ще я корегира, и азъ ще я знаая много порано отъ васъ. Вие може да я знаете слѣдъ хиляди години, а азъ ще я знаая още сега. Моето желание сега е да бъдете абсолютно свободни, да имате една трѣзва мисль. Азъ искамъ да ви прѣдпазя отъ една слабостъ, а именно: не искамъ да ме туряте толкова близо до очитѣ си, че да не виждате нищо друго. Това не е хубаво. Вие ще ме турите на такава дистанция прѣдъ очитѣ си, че да бъдете свободни. И колкото отъ по-далечъ ме виждате, толкова по-добрѣ за васъ. Стазвайте този законъ и помежду си: не се приближавайте много единъ до другъ! Въ близостъта нѣма никаква красота. Вие мислите, че ако се приближите много, ще научите

много нѣща. Приблизжаването трѣбва да става въ много рѣдки случаи. Въ това седи красотата на живота. Че ако земята и слънцето се докосваха близо поне единъ пѣтъ въ годината, знаете ли какво щѣше да стане? Вие ще се благодарите, че земята и слънцето не се докосватъ, но земята само изпраща своята свѣтлина, която приема отъ слънцето, а слънцето изпраща своя животъ отгорѣ.

Сега, като говоря за себе си, азъ искамъ да обясня и вашия животъ. Не туряйте животѣ прѣдмети близо до вашия умъ! Дръжте ги на извѣстна дистанция! Не се съмнѣвайте въ Бога — вѣрвайте въ Него и не се бойте! Всичко онова, което Богъ е допусналъ въ свѣта, и добро и зло, Той е прѣдвидилъ. И отъ Негово гледище, всичко е на мѣстото си, обаче ние трѣбва да знаемъ Божия законъ и да Го изпълняваме абсолютно, и то отъ любовъ, а не отъ страхъ. И колкото повече обичате Бога, толкова по-голъми противорѣчия ще се родятъ въ вашитѣ души. И колкото повече противорѣчия се раждатъ въ душитѣ ви, толкова сте по-близо до Бога. Това ще бжде до извѣстно врѣме, докато заживѣете въ Божията Любовь, въ Божията Мъдростъ и въ Божията Истина. То значи, докато Богъ ви нагласи. Воземете примѣръ отъ нѣкой цигуларь, който настройва цигулката си. Той обтяга струнитѣ ѝ съгласно своя ка-

мертонъ, и когато дойде до извѣстенъ прѣдѣлъ, спира. Така и страданията въ вашия животъ ще дойдатъ до крайния си прѣдѣлъ и ще спратъ. Не се бойте, Богъ нѣма да скжса струнитѣ на вашата цигулка! Слѣдъ като нагласи цигулката ви, т. е. вашата душа, Той ще почне да свири на нея, но по нѣкой пжтъ като минаватъ Божиитѣ прѣсти по струнитѣ на вашата цигулка, на вашата душа, вие като не сте свикнали на тази музика, ще ви се види малко особена. Това сж фигури на рѣчъта, но казвамъ: нѣма по-хубаво състояние отъ това, да добиемъ Любовта. Това е благо вѣ свѣта. Като придобие човѣкъ Любовта, дѣто и да се намѣри, той е мощенъ. Има ли Любовта вѣ себе си, свѣтътъ ще побѣди. Затова ние трѣбва да призовемъ Божиата Любовь върху насъ. Всѣки отъ васъ, като се върне у дома си, да мяза на запалена свѣщъ, на запаленъ огънь, който да нѣма нужда отъ духане — безъ духане да гори. Азъ искамъ, като ви запаля тази година, като се върнете по домоветѣ си, да не изгасвате, да бждете запалени свѣщи, които постоянно да горятъ. Пъкъ и огнищата ви постоянно да горятъ.

Кажете ми сега: какво разбрахте отъ Библията и отъ бесѣдитѣ, прочитането на които ви бѣ дадено като задача прѣзъ тази година? Нѣкои отъ васъ прочетоха цѣлата Библия, както и четиритѣ серии, а нѣкои не

ги прочетоха. Нищо отъ това, туй е задача, която трѣбва да изпълните въ продължение на четири години. Значи, имате срокъ още три години. Тъй щото, задачата, която ви се даде тая година, ще се продължи и за по-нататъкъ. Кое е най-важното, което намѣрихте въ Библията? Азъ ще ви кажа. Най-важното за васъ е, че Богъ въ всичкитѣ вѣкове е единъ и сжщъ. И въ врѣмето на Адама, и въ врѣмето на Аврама, и въ врѣмето на Мойсея, и въ врѣмето на Христа, и въ сегашни врѣмена, Богъ е единъ и сжщъ, но само че методитѣ, чрѣзъ които дѣйствува, сж различни. Богъ е единъ и сжщъ и въ Него блика животъ, Любовь. Богъ е пълень съ Любовь.

Та казвамъ: азъ съмъ ви говорилъ много пжти и пакъ ще ви кажа: необходимо е за всинца ви подмладяване, възстановяване на човѣшкитѣ сили. Духовнитѣ хора не трѣбва да остарѣватъ. Когато свършимъ работата си на земята, тогава пакъ ще се върнемъ при Бога и ще Му кажемъ: „Господи, научи ни сега на други работи, отвори ни пжтя за по-нататъкъ!“ Тогава пжтятъ ни ще се отвори, ние ще бждемъ свободни, ще повикаме нашитѣ приятели и ще имъ кажемъ: отиваме си вече, заминаваме си за другия свѣтъ и отъ тамъ ще ви се обаждаме. Разбира се, като отидемъ въ онзи свѣтъ, ще се обаждаме. Нѣкой казва: не, като отида въ онзи свѣтъ,

нѣма да се обрѣщамъ къмъ свѣта. Да, нѣма какво да се обрѣщате къмъ свѣта, но ще се обърнете къмъ своитѣ приятели. Прѣдставете си, азъ виждамъ, на нѣкои отъ заминалитѣ наши братя не имъ дохожда на умъ да се обадятъ, но тѣ трѣбва да пишатъ. Питамъ сега: по колко писма имъ пишете на день? Нѣкои отъ васъ сж писали и продължаватъ да пишатъ по 4-5 писма на день, а нѣкои отъ васъ — нито едно. Това не е упрѣкъ, но казвамъ, че за да пише човѣкъ, трѣбва да има какво да пише, трѣбва да може да пише.

Сега вие искате да знаете, кой е начинътъ, кой е пътятъ, по който може да угодите на Бога. Азъ ще ви кажа отъ себе си. Кого вие обичате въ живота си? Нали вие обичате онзи, който е внимателенъ къмъ васъ, който ви слуша, когато му говорите? Като му говорите, той отваря очитѣ и ушитѣ си на четири и казва: я ми кажи нѣщо! Той е готовъ да ви изслуша напълно. Онзи пъкъ, който не обрѣща внимание на думитѣ ви, който не иска да ви слуша, и вие сте индиферентни къмъ него. Сжщиятъ законъ е и по отношение на Бога. Приложете сжщитѣ правила къмъ Бога, и Господъ ще бжде внимателенъ къмъ васъ. Онзи, който ни слуша, и у насъ се явява желание да го слушаме. Така е и съ насъ, като слушаме Бога. Тогава у Него се явява желание да ни слуша и казва: „Хайде, говори, азъ те слушамъ.“ У Бога се

Явява готовност да изпълни желанието ни. Тогава, каквото и да Му говоришъ, даже и криви нѣща, Той всичко прѣвръща, всичко поправя. Той прави нѣщата красиви отвжтрѣ. Като ни изслуша, казва: „Много хубаво мислишъ, иди сега и продължавай живота си!“ — и ние се радваме. По този начинъ и вие трѣбва да прѣвръщате нѣщата.

Казвамъ: въ нашия животъ трѣбва да има тази дѣтинска простота, не подразбирамъ да бждемъ глупави. Тази простота англичанитѣ я наричатъ „свещена простота“. Българитѣ я наричатъ „простодушие“, азъ я наричамъ „невинностъ на душата“. Човѣкъ трѣбва да бжде толкова чистосърдеченъ, че на всичко да хваща вѣра като дѣте. Сега искамъ да бждете свободни. Днесъ ще прѣкараме добрѣ. Както виждате, днешната програма разрѣшихме добрѣ: станахме рано сутринъта, въ 4 часа; въ 8 часа отидохме въ салона, софиянци останаха отвънъ. И дѣйствително, отвънъ бѣха тѣ, както рѣшихте, а привилегированитѣ само бѣха вжтрѣ.

Ще ви прочета слѣднитѣ два стиха: Псаломъ 107, стихъ 33: „Той промѣнява рѣки въ пустиня и водни извори въ суша; плодоносната земя въ солена, заради нечестието на жителитѣ ѝ. Промѣнява пустинята въ водни езера, и сухата земя въ водни езера“.

Псаломъ 110, стихъ 3: „Твоитѣ люде ще сж усърдни въ деня на силата си, съ ве-

ликолѣпие свято“.

Тази година ви пожелавамъ: да се разрѣшатъ голѣма часть отъ противорѣчията на вашето сърце!

Да се освѣтлятъ голѣма часть отъ противорѣчията на вашитѣ мисли!

И да се изпълнятъ много непостигнати ваши желанія!

Недѣля 4 ч. сл. об.

23 августъ.

Свѣтліяты пжть на знанието.

Ще ви прочета 133 псаломъ. Първата дума на този псаломъ е „алилуия“. Всѣки отъ васъ може да я тълкува, както иска. Тя е дума, която не може да се прѣвежда. Вие сте достигнали до една фаза на вашето развитие, дѣто трѣбва разбиране. Най-първо вие трѣбва да подхранвате и да държите въ ума си положителни мисли, които сж въ съприкосновение съ вашия физически животъ. Физическиятъ животъ за васъ е врѣмененъ, той е едно прѣходно състояние. Слѣдъ това вие трѣбва да разпознавате духовнитѣ мисли, които сж свързани съ съзнанието на човѣка за понятието на добро и зло. Защото, само онзи човѣкъ е духовенъ, който познава доброто и злото. Какво значи да бждешъ духовенъ? — Да бждешъ духовенъ, значи да познавашъ доброто и злото и да знаешъ въ даденъ случай, какъ да употребявашъ доброто и какъ да се справяшъ съ злото, като сили въ природата. Сжцеврѣменно трѣбва да знаете, че злото е единъ принципъ, една сила въ природата, съ която сж свързани редъ

сжщества отъ нисши култури, съ единъ извратенъ умъ, съ едно извратено понятие за живота. Тѣ считатъ, че каквото и да направятъ, всичко е право. И най-послѣ, третото положение е да познавате Божественото въ всѣка душа и да Го подхранвате. Това е идеалътъ, къмъ който ние се стремимъ, а именно: да дадемъ потикъ на Божественото въ насъ, да Го развиемъ, защото само то е въ състояние да примири всички противорѣчия. За всѣки човѣкъ има единъ Божественъ, единъ свещенъ моментъ въ живота му, когато трѣбва да се качи на високия върхъ на планината и тамъ да се примири съ всички противорѣчия въ себе си и да познае Бога. Ако не се качи на този върхъ, той никога не ще може да се примири, никога не ще утихне. И на какво ще мяза този човѣкъ? — На едно бурно море, което постоянно се вълнува. Но щомъ се качи на този върхъ и погледне отъ тази височина, той веднага ще разрѣши врѣменнитѣ въпроси, всичко въ него ще утихне и ще се зароди единъ импулсъ да работи въ живота.

Сега, това сж три велики състояния, които трѣбва да разграничавате. Нѣкой пжтъ вие смѣсвате вашитѣ физически мисли и чувства съ духовнитѣ, защото и физическитѣ иматъ духовенъ колоритъ. Често изпадате въ заблуждение, не можете да разграничите физическитѣ прояви отъ духовнитѣ, и по тази

причина страдате. Но всички желаете хубавото, красивото въ живота. Кой нѣма това желание? И у животнитѣ има понятие за красотата, и тѣ обичатъ хубавото, но като нѣматъ възможностъ за по-висшъ животъ, тѣ съсрѣдоточаватъ всичкото си внимание само къмъ тѣлото. И коткитѣ, и птичкитѣ, и пеперудитѣ обичатъ да се оглеждатъ, да гладятъ козината си, да пазятъ крилцата си, перцата си. Туй съзнание се срѣща въ всички животни. Тѣ се стремятъ да иматъ красиво тѣло, но нѣматъ стремежъ да иматъ красиво лице. Съзнанието имъ не е достигнало до тамъ. Човѣкътъ пъкъ се стреми да има красиво лице. Красивото лице е изразъ на единъ богатъ вътрѣшенъ животъ. Тѣлото на човѣка сжщо тѣй трѣбва да бжде стройно, красиво, понеже е изразъ на една Божествена идея, която е работила съ вѣкове и още продължава да работи. Но за сега човѣшкото тѣло не прѣдставлява още завършенъ образъ на Божественото. Днесъ човѣкътъ се е изродилъ, мяза на една стара баба, която нѣкога, прѣди сто години е била млада, хубава мома, но сега нищо не е останало отъ нейната красота, сгърбила се е тази баба. Кждѣ отишла нейната красота? Мозъкътъ ѝ се схумилъ, носътъ ѝ се изкривилъ, коститѣ ѝ се разкривили, мускулитѣ отпаднали, всичко се измѣнило въ тази стара баба, дори мислитѣ ѝ се измѣнили. Като не може да върви вече напредъ въ

живота, тя се спира и започва да прѣкарва прѣзъ ума си миналия си животъ. По цѣли дни се върти само около едни и сѣщи мисли: като била млада, какви срѣщи имала, колко момци любила, колко угощения давала — припомня си всичко това съ най-голѣми подробности. Тя прѣглежда живота си отъ единия край до другия, като на кинематографъ. За нея това е хубаво, защото другояче животътъ ѝ ще бѣде скученъ. Но за единъ човѣкъ, който иска да се развива, това не е полезно. И днесъ всички религиозни хора се натъкватъ именно на този атавизъмъ. Азъ забѣлѣзвамъ тази опасностъ, да прѣживѣватъ минали вѣрвания, своѣ минали състояния, у мнозина хора отъ новитѣ течения, както на западъ, така и на изтокъ. Нѣкоя пѣтъ, напри- мѣръ, се заражда у васъ едно изопачено желание и вие почвате да вѣрвате въ постигането на това желание, за което по-напрѣдъ нито сте си помислювали, нито сте вѣрвали. Тѣзи вѣрвания азъ уподобявамъ на слѣдното. У българитѣ има единъ обичай, слѣдъ като сѣ работили дълго врѣме и сѣ се изморили, като се върнатъ вечерно врѣме въ къщи, пийнатъ си една чашка джибренка ракия и мислятъ, че ще получатъ отъ нея нови сили. Тази вѣра въ ракийката не е тѣхна. Тя е останала отъ дѣдо имъ, отъ баба имъ, отъ редъ поколѣния, които сѣ мислили, че джибренката прѣдава сила. Въ джибренката, обаче, нѣ-

ма никаква сила. Азъ нѣмамъ нищо противъ джибречката, но трѣбва да знаете, че въ нея не се крие никаква сила. Щомъ вие мислите, че силата иде отъ джибречката, какво ще правите, ако пътувате прѣзъ нѣкоя пустиня? Тамъ ще разберете, дѣ се крие силата.

Ще се спра върху слѣдната основна мисълъ: човѣкъ трѣбва да познава състоянията на мислитѣ си, защото само по този начинъ ще може да се домогне до Божественото. Азъ ще се постарая да ви дамъ правило за възстановяване на равновѣсието ви. Вие често изгубвате равновѣсието си, нѣкога по десетъ пѣти на день. Това спѣва вашиятъ духовенъ растежъ. Вие трѣбва да си имате по едно малко огледало и да наблюдавате прѣзъ тази година всички промѣни, които се явяватъ на лицето ви. Въ човѣка има три живота, три течения, които протичатъ едноврѣменно прѣзъ него. Тѣ сж колективни прояви на козмоса. Едното минава прѣзъ стомаха — то е физическиятъ животъ. Другото прѣзъ дробоветѣ, а третото прѣзъ мозъка. И тогава специфично, всѣко едно отъ тия течения има други три подраздѣления. Напримѣръ, въ самия стомахъ ставатъ редъ процеси. Като говоря за стомаха, азъ не разбирамъ само едната му страна. Тамъ има цѣла мрѣжа отъ симпатическата нервна система, която служи при храносмилането. Та всѣко течение е раздѣлено на други три течения, които се по-

срѣщатъ, кръстосватъ. Ето защо, наблюдавайте, какви състояния ви обхващатъ. Нѣкой пжтъ у васъ се заражда чувство на завистъ, не сте свободни, завиждате нѣкому. Защо? Виждате нѣкой по-хубаво, по-изящно облѣченъ отъ васъ, или пжкъ срещнете нѣкой духовно по-напрѣдналъ отъ васъ. Какво трѣбва да направите? — Извадете огледалото си и забѣлѣжете, каква разлика има въ изражението на очитѣ, въ цвѣта на лицето ви сега и по-напрѣдъ. Това сж тънкости на съзнанието. Ще видите, че лицето ви не е тѣй красиво, не е тѣй естествено, както е било по-прѣди.

Слѣдъ това състояние може да наблюдавате друго нѣкое. Да кажемъ, че имате единъ приятелъ отъ дѣтинство, съ когото сте ходили на училище заедно, обичате се, сродни сж душитѣ ви. Единъ день той дойде на гости у дома ви, и вие се зарадвате много. Този день за васъ е пльенъ само съ радостъ, цѣлиятъ свѣтъ ви се вижда свѣтълъ. Извадете пакъ огледалото си, забѣлѣжете, какъвъ е изразътъ на лицето ви сега, въ сравнение съ по-раншния. Вие ще забѣлѣжите голѣма разлика. Който ви срещне сега, ще каже: въ туй лице има нѣщо хубаво. Значи, въ човѣка има една духовностъ, която може да се забѣлѣжи и отвънъ. Послѣ, като замине вашиятъ приятелъ, тази красота на лицето ви пакъ изчезва. Та ще знаете, че

добритѣ и лошитѣ приятели, които имате, тѣ подготвятъ вашитѣ добри условия. За да имаме Бога въ ума си, ние трѣбва да пазимъ и къмъ Него сжщитѣ отношения. Единствениятъ нашъ приятель за сега въ свѣта, това е Богъ. Най-добриятъ помощникъ, на Когото всѣкога можемъ да разчитаме, това е Богъ. Прѣди хиляди години още Той е подържалъ всички велики хора: и пророцитѣ, и Христа, и мъченицитѣ. Той подържа всичкитѣ народи и до сега. Навсѣкждѣ е Той. И ако ние не си създадемъ за Бога едно правилно понятие, да схванемъ дълбоко въ съзнанието си тази велика Истина и да бждемъ въ постоянна връзка съ Него, ние ще бждемъ като една малка сламчица, безмилостно подхвърляна отъ вълнитѣ на морето.

Тази сутринъ, запримѣръ, ви заобиколиха войници. Какво направихте вие? — Всички заедно направихте една колективна молитва, и ви се отговори — освободиха ви. Красиво, хубаво е това нѣщо. То трѣбва да ви послужи като импулсъ въ живота, да знаете какъ да постъпвате. Това сж методи, които трѣбва да усвоите. На васъ прѣдстои да усвоите изкуството да се справяте съ духоветѣ, да ги разбирате. Азъ не ви подмамвамъ съ това, защото трѣбва да знаете, че сила и знание се дава само на разумния човѣкъ.

Послѣ, има и друго едно изкуство, кое-

то трѣбва да придобиете. Запримѣрь, пѣете една пѣсень. Трѣбва да знаете, какъ да я пѣете, за да произведете нужния ефектъ. Сега, като ви слушахъ, вие изпѣхте една отъ пѣснитѣ много хубаво, хареса ми, но като изпѣхте втората пѣсень, като че паднахте отъ другъ нѣкой свѣтъ. Прѣдставете си сега, ако всички, които сте тукъ, можете да дигнете гласа си, сопранитѣ да взематъ три октави и половина нагорѣ и баситѣ да взематъ три октави и половина понизко, да разширите гласоветѣ си всичко седемъ октави, питамъ ви: знаете ли, какво ще бжде изпълнението на една пѣсень? Съ такъвъ хоръ вие бихте произвели цѣлъ фуроръ. Ако влѣзете съ такъвъ хоръ въ София минете изъ главнитѣ улици и запѣете, всички ще излѣзатъ да ви слушатъ, нѣма да остане нито единъ човѣкъ въ дюкяна си.

Най-красивото, обаче, за васъ е да добиете живота. Кой животъ? — Великиятъ животъ, който е пълень съ вжтрѣшенъ миръ, съ вжтрѣшна радостъ. Има една радостъ, която разширява съзнанието на човѣка. Тя е тази радостъ, която се крие въ великия, Божествения животъ. При изучаване на религиозния животъ, човѣкъ трѣбва да бжде свободень, за да не дойде до еднообразие въ нѣщата. Нѣкой пжтъ хората страдатъ огъ еднообразие, а нѣкой пжтъ отъ немарливостъ. Запримѣрь, като четохте Библията прѣзъ

тази година, бивахте ли всѣкога точни при четенето? Имахте ли всѣка сутричъ опрѣдѣлено врѣме за четене? Пъкъ и при изпълнение на наряда не бѣхте точни. Нѣкой пжтъ си казвахте: ще отложимъ четенето на наряда за утрѣ. Вие постоянно отлагате. Защо? Имате ли важни причини? — Нѣмате. Дѣйствително, азъ намирамъ, че прочитането на Библията за една година, това е грамаденъ материалъ. Да се прочетатъ още и четири серии бесѣди, това става вече много. Това е работа за 10 години.

Главниятъ обектъ въ Библията е животътъ на проявения Богъ въ свѣта, или проявлението на Христа. Животътъ на всички пророци, апостоли, то е все изявяване на Божественния животъ въ тѣхъ. Централното лице въ Библията, обаче, е Христосъ. Да се разбере животътъ на Христа въ най-широкъ смисълъ, за това се изисква единъ възвишенъ умъ. Защото, споредъ степенята на нашето съзнание е и схващането ни за Бога. Ние можемъ да схванемъ Бога като сѣдия по отношение на нашата прѣстѣпностъ, а можемъ да Го схванемъ и като Любовь по отношение на нашата слабостъ — както майката постѣпва съ любовь по отношение на дѣтето си. Каква е майчината любовь? — Майчината любовь се изразява въ отхранване на дѣтето. Тогава, какъ ще схванете любовта на учителя къмъ ученика? Или пъкъ, какъ ще

прѣдставите любовта на приятелъ къмъ приятеля си? Сега, всички вие не се интересувате отъ едни и сжщи нѣща. Напримѣръ, туй, отъ което майката се интересува, дѣщерята не се интересува. По сжщия начинъ, всички вие не можете да се интересувате еднакво отъ разнитѣ козмически течения въ природата, но все-таки необходимо за всички ви е да мислите по малко върху тѣхъ. Вие сте свързани съ тия течения и трѣбва да ги проучавате. Всѣки човѣкъ, като стане сутринъ, най-първо трѣбва да се помоли на Бога да уреди ума му, да внесе просвѣтление въ неговата глава. Слѣдъ това да се помоли да дойде благословение за сърцето му и най-послѣ да се помоли да се улесни работата прѣзъ деня въ физическия му животъ. Трѣбва да се молите, за да може Богъ да се прояви въ тритѣ свѣта: въ умствения, въ сърдечния и въ физическия. Въ физическо отношение човѣкъ не трѣбва да има пълно тѣло, но здраво. Мускулитѣ му да сж стегнати, коститѣ — здрави, та като ходи да ви е приятно да го гледате. Когато човѣкъ е здравъ, ходътъ му е особенъ. Забѣлѣзали ли сте, какъ нѣкой пжтъ ходите пѣргаво, живо, като че хвърчите, а нѣкой пжтъ сте тромави, клатите се насамъ-натамъ, мускулитѣ ви заболяватъ, гърбътъ ви боли, слабинитѣ ви болятъ и вечерно врѣме, като се върнете дома си, измивате си краката и казвате: разболѣхъ се

отъ ходене! Всички ученици отъ новото учение трѣбва да бждатъ по възможность здрави и силни. Не подразбирамъ, че трѣбва да бждете пехливани, да се борите, но всѣки трѣбва да бжде силенъ, здравъ.

Кажете ми сега, какъвъ методъ прилагате, когато сте разтревожени, когато загубвате вашето равновѣсие? Какъ възстановявате равновѣсието си? Ще кажете: човѣкъ трѣбва да се моли! Да, право е, човѣкъ трѣбва да се моли, но прѣдставете си, че не може да се моли. Кой е естествениятъ, вѣрниятъ методъ, който прилагате тогава? Допуснете, че имате възпаление на ржката. Какъ ще я излѣкувате? Какъвъ методъ ще употребите? Какво употребявате при възпаление? Компресъ ли туряте? Когато пъкъ имате коремоболие, какъ се лѣкувате? (— Съ гореща вода, постъ, чай). Коремоболието може да се яви отъ чисто органически причини, отъ храна, отъ простуда, а нѣкой пжтъ може да се яви отъ натрупване на излишни енергии въ стомаха. По сжщия начинъ, когато се занимавате съ духовни работи, когато изучавате Божественитѣ пжтища, и въ този случай става натрупване на излишни енергии и се раждатъ извѣстни опасни състояния. И ако вие не знаете, какъ да се лѣкувате, ще се намѣрите въ ужасно положение. Запримѣрь, духовниятъ човѣкъ става чрѣзмѣрно чувствителенъ, всичко го засѣга. Неговиятъ етеренъ двой-

никъ се удължава повече навънъ, астралното му тѣло се разширява и той започва да се оплаква, че не може да търпи влиянието на хората. Вие трѣбва да разбирате закона, какъ да се прибирате въ себе си. Като научите закона, нѣма да пуцате двойника си да излиза навънъ. Тамъ, дѣто влиянията сж хармонични, ще се разширявате, колкото искате, но щомъ дойдете при неблагоприятни условия на живота, ще се прибирате.

Послѣ, друго опасно състояние, до което сега сте достигнали е това, че сте станали крайно индивидуалисти. Мнозина отъ васъ се оплакватъ, че нѣма връзка помежду имъ. Нѣкой напримѣръ, сподѣля съ единъ свой приятель положението си, казва му: пари нѣмамъ, затрудненъ съмъ материално. Той му отговаря: нищо, Господъ ще уреди тази работа! — и си отминава. Не се интересува отъ него. Всѣки мисли само за себе си, а за другитѣ оставя Господъ да се грижи. И най-послѣ първиятъ се обезсърчава и казва: никой не се интересува отъ моя животъ. Другъ нѣкой казва: коремътъ ме боли. И на него отговарятъ: Господъ да ти помогне! Какъ трѣбва да влѣземъ въ положението на този, който се оплаква? Вземете напримѣръ, за 4 — 5 дни тукъ направихме цѣла къща. Ами ако работимъ стотина дни, колко къщи можемъ да направимъ? Ето защо, казвамъ: ако

нѣкой се нуждае отъ кжща, а нѣма никаква възможность за това, ние можемъ да му я съградимъ. Нѣкои отъ приятелитѣ искатъ да направятъ добро, а не знаятъ, какво добро трѣбва да направятъ. Ето единъ случай. Нека десетина зидари се заематъ да направятъ една кжща на нѣкои отъ своитѣ бѣдни приятели. Тогава какво ще илѣзе? — На този ще направятъ една кжща, на онзи ще направятъ една кжща и по този начинъ ще имъ помогнатъ. Ето, има много софиянци безъ кжщи. Нѣкои отъ тѣхъ иматъ мѣста за кжщи, но нѣматъ срѣдства за строежа на кжщитѣ си. Разбира се, това сж странични въпроси, но палящи, които и съврѣменното общество разрѣшава. И въ Англия, и въ Америка, навсѣкждѣ разрѣшаватъ сжщитѣ въпроси. Всички хора се интересуватъ отъ това, какъ да си построятъ домъ, да се подслонятъ. Но при условията, въ които живѣятъ днесъ, за всички нѣма тази възможность. Въ нѣкоя бждеща култура, за всички хора ще има условия и възможности, но сега, за такава възможность не може да се говори. Дори ако всички духовни общества сж благо-разумни и пожелаятъ да разрѣшатъ този въпросъ, пакъ не може.

Това е единъ важенъ социаленъ въпросъ, който ние тукъ нѣма да разрѣшимъ. За васъ е важно да има въ София поне една кжща съ 10-15-20 легла, та като дойдатъ братя или

сестри отъ провинцията, да има дѣ да се настанятъ. Ние можемъ да построимъ единъ такъвъ домъ. Колко ще ни коштува? Този е единъ постороненъ въпросъ наистина, и азъ казвамъ: на човѣка, който е пратенъ на земята, бждещето му е точно опрѣдѣлено. Онѣзи възвишени сжщества, които сж завършили своята еволюция, сж прѣдвидѣли, кой какво трѣбза да свършѣ на земята. Опрѣдѣлено е бждещето на всѣки човѣкъ. Ако всѣки върви по своя опрѣдѣленъ пжть, ще изпълни Божията воля, и пжтьтъ му ще се отвори. Вие се натъквате на извѣстни спънки, които сж вѣнъ отъ Божественя планъ. Тѣ ви отвличатъ, но вие трѣбва да знаете, че туй, което е отъ Бога, е благословение за васъ. Вие, обаче, като не разбирате това, натъквате се на редъ мжчнотии, които не криятъ нищо Божествено въ себе си. Тия мжчнотии не сж опрѣдѣлени за васъ. Да кажемъ, че невидимиятъ свѣтъ ми е опрѣдѣлилъ да имамъ кжща съ двѣ стая и кухня, но азъ не се съгласявамъ съ този плачъ, прѣустройвамъ го по своему и вдигамъ една кжща отъ три етажа. Защо? — Искамъ да си подобря живота. Какво празя тогава? — Турямъ нѣколко души квартиранти въ кжщата си, но Провидѣнието нарежда така, че ми праща такива квартиранти, които не могатъ да плащатъ наема си и ми създаватъ тревоги. Постига ли се сега планътъ, прѣдвиденъ отъ мене? — Ни най-

малко не се постига. Нѣщо повече: между менъ и квартирантитѣ възникватъ постоянно спорове. Ако азъ, за да получа наема си, трѣбва да ги тегля подъ сждъ и постоянно да се карамъ съ тѣхъ, питамъ: каква полза имамъ отъ тази кжща? Ако живѣя съ тия хора приятелски, по любовь, разбирамъ да имамъ такива квартиранти. И ако внасятъ наема си единъ мѣсець по-рано, и азъ ще съмъ благодаренъ, и тѣ. Но да не донасятъ наема на врѣме, само да викаме и да се караме, азъ не разбирамъ, какво благо може да ми донесе тази кжща.

Друго положение, до което сте достигнали, е това, че у васъ се заражда единъ критически умъ. Човѣкъ, като влѣзе въ духовния свѣтъ и добие извѣстна свѣтлина, започва да обръща чрѣзмѣрно внимание на окржжавашитѣ го хора, и по този начинъ започва да се спѣва въ погрѣшкитѣ на хората. Имайте прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: погрѣшкитѣ на хората не сж създадени сега. Причинитѣ на погрѣшкитѣ сж отдавна създадени, въ друго нѣкое сжществуване, а сега идатъ послѣдствията отъ тия погрѣшки. Отъ послѣдствията, които виждате, ще се изправятъ причинитѣ на тия погрѣшки. Ние днесъ ги виждаме, но тѣ не сж създадени сега. Това не значи, че трѣбва да бждемъ индиферентни къмъ погрѣшкитѣ, но да се поучаваме отъ тѣхъ. Погрѣшкитѣ на другитѣ хора, това е

горъ за духовния човѣкъ. Той може много добръ да се огледа въ тѣхъ и да се поправи. Слѣдилъ съмъ това и намирамъ, че този законъ е много вѣренъ. Щомъ сѣдишъ нѣкого за нѣщо, непременно туй ще ти дойде до главата. Турцитѣ казватъ: „Не се смѣй на съсѣда си, защото сѣщото ще дойде и до твоята глава“.

Сега ние сме се събрали тукъ да служимъ на Бога. И трѣбва да гледаме на нѣщата тѣй, както Богъ гледа. Азъ ви привеждамъ тия примѣри, защото всички трѣбва да се стремите да не смущавате Божественото съзнание. Богъ е сѣщество толкова благо, че малкигѣ работи не Го смущаватъ, но ние трѣбва да бждемъ внимателни, свято да пазимъ Неговото спокойствие. Като идемъ при Него, не трѣбва да плачемъ, трѣбва да се усмихнемъ само, и Той, като ни погледне, ще разбере отъ какво имаме нужда. Той само ще ни погледне и ще ни даде, каквото искаме, но ще искаме разумни нѣща. Какво изразяватъ сълзитѣ? Сълзитѣ на духовния човѣкъ сѣ пълни всѣкога съ благодарностъ, а сълзитѣ на свѣтския човѣкъ сѣ пълни съ скръбъ; когато плаче той, чувствува се униженъ.

Сега, като гѣзоря за разумни и неразумни нѣща, ще ви кажа, кои нѣща наричамъ разумни и кои — неразумни. Прѣдставете си, че ти вървишъ по пѣтя и срѣщашъ нѣйдѣ

въ полето единъ хубавъ конь, който си пасе. Ти си казвашъ: хубавъ е този конь, може да се язди. Той си пасе спокойно, но ти изваждашъ торба съ сѣно и почвашъ да го залъгвашъ, привличашъ вниманието му. Той дойде при тебе, и ти веднага му туряшъ юларь, качвашъ се на гърба му и хайде галопъ! Питамъ: туй, което си извършилъ, разумно ли е? Азъ бихъ го считалъ за разумно само въ този случай, ако коньтъ те стигне и самъ ти каже: „Братко, виждамъ, че си уморенъ, качи се на гърба ми, и азъ отивамъ нататкъ — на разстояние 4-5 клм. отъ тукъ имамъ една работа. Затова мога да те понося до тамъ и послѣ ще слѣзешъ отъ гърба ми.“ Това е пакъ единъ символъ, прѣведете го. Често вие постъпвате така съ нѣкой вашъ братъ. Впрегнете го като конь, изисквате отъ него и казвате: ти трѣбва да направишъ това! Нѣмашъ ли страхъ отъ Бога? И редъ други доказателства му привеждате. Казвате му: нали си въ туй учение, нали си нашъ братъ, ти трѣбва да ми послужишъ! Ако сега не ми помогнешъ, кога другъ пжтъ ще ми помогнешъ? Питамъ: тоза свобода ли е? Ако той почне да ме убѣждава така, значи и той, и азъ сме свѣтски хора. Туй, което той ми навежда, за да му услужа, азъ самъ трѣбва да го разбирамъ. Прѣди той да ми заговори за своитѣ нужди, азъ трѣбва да схващамъ отъ какво се нуждае и да знаая, мога ли да му

помогна. Къмъ туй трѣбва да се стремите всички. Само така ще се зароди красивото въ живота. Взаимна помощъ е нужна. Трѣбва да си помагате!

Послѣ, въ Божествения планъ е прѣдвидено: всѣки да разбира, да знае, дѣ трѣбва да помага и дѣ трѣбва да гледа, какъ другитѣ помагатъ. Нѣкждѣ ние ще помагаме, а нѣкждѣ ще гледаме, какъ може да се помага. Отъ ваше гледище, въ какво седи приложението на новото учение? Казвате: да бждемъ добри! Хубаво, кое е второто положение? Какъвъ трѣбва да бжде човѣкъ слѣдъ като е добъръ вече? — Доброто, което има, трѣбва да знае какъ да го употребява, не само за себе си, но и за окръжаващитѣ. Допуснете, че вие идвате при менъ и ми разправяте едно свое състояние, разкривате ми интимния си животъ. Ако, слѣдъ като ми разправите всичко, азъ не мога да влѣза въ положението ви, не разбира живота ви, а си кажа: вижъ какви слабости ималъ този човѣкъ, за какъвъ го мислѣхъ азъ, пъкъ той билъ съвсѣмъ другъ! — мислите ли, че това е влизане въ положението на единъ човѣкъ? Имаше ли смисълъ той да ми се открива? Всички хора на земята сж служители на невидимия свѣтъ, на духоветѣ въ този свѣтъ. Нѣма човѣкъ на земята, който да не е впрегнатъ. Имате извѣстно желание, една мисълъ — впрегнатъ сте. И слѣдъ като извършите

дѣйствието, вие се усѣщате ограничени. Въ малко случаи вие чувствувате красотата на Божественитѣ мисли.

И тъй, не се страхувайте! Знайте, че Богъ се проявява именно въ вжтрѣшната страна на живота. Той владѣе надъ всички мисли. Като знаемъ, че Богъ царува надъ всичко въ свѣта и внася хармония въ живота, ние ще пазимъ Божественото. Въ всѣка мисль има една Божествена черта. Като бутнешъ Божественото въ нея, веднага тази мисль ще се усмихне и ще ти бжде полезна. Запримѣрь, нѣкои отъ васъ иматъ хазяи. Отъ френологическо гледище вашиятъ хазяинъ по естество е човѣкъ, у когото алчността къмъ паритѣ е толкова развита, че той мисли само за пари. Ти отивашъ въ неговата къща, взимашъ единъ етажъ подъ наемъ. Той ти иска 5 — 6000 лева мѣсеченъ наемъ. Ти не можешъ да платишъ толкова и си казвашъ: дано Господъ смекчи малко сърцето му, да свали той нѣщо отъ наема! Но едно нѣщо се забѣлѣзва: колкото у тебъ се заражда желание да ти взематъ по-малко наемъ, толкова повече твоятъ хазяинъ не отстъпва. Смѣшно положение! Какъ ще се справишъ тогава? Ако азъ бихъ билъ при такъвъ хазяинъ, ето какъ бихъ се справилъ. Азъ разглеждамъ въпроса отъ практическо гледище, въ каквото положение сте вие, не отъ мое гледище. Азъ

имамъ едно изкуство, лѣкарь съмъ, мога да лѣкувамъ, но още не съмъ признатъ отъ никого. Започвамъ да се моля на Бога да ми даде възможностъ да се проявя. И наистина, не се минава много време, дъщерята на моя хазяинъ заболява. Отивамъ при хазяина си и му казвамъ: дъщеря ти е болна, на смъртъ е, при това, както виждашъ, никой лѣкарь не може да ѝ помогне. Съгласенъ ли си да ми отстъпишъ отъ наема, да ти плащамъ 1000 лева мѣсечно за една година, срѣщу което ще излѣкувамъ дъщеря ти? Той се съгласява. Направяме контрактъ за една година, и въпросътъ се разрѣшава. Той устоява, и азъ устоявамъ — излѣкувамъ дъщеря му. Едва се мине годината, хазяинътъ пакъ повишава наема, иска 6 - 7000 лева мѣсечно. Отново се виждамъ въ чудо. Пакъ се обръщамъ къмъ Бога, моля Го да ме извади отъ това затруднение. Не се минава дълго време, синътъ заболява. Хазяинътъ ме повиква да го лѣкувамъ. Азъ се съгласявамъ, но съ условие да намали наема на 1000 лева мѣсечно. Той пакъ отстъпва. Излѣкувамъ сина му. Живѣя съ този наемъ една година, но слѣдъ този срокъ хазяинътъ пакъ повишава. За нарушение на контракта, сега жената на хазяина заболява. Азъ и нея излѣкувамъ. На четвъртата година и той самъ заболява. Най-послѣ азъ засѣгамъ неговото суевѣрие, казвамъ му: видишъ ли, колкото пжти се опита

да ми повишишъ наема, все ще се разболѣе нѣкой отъ дома ти. Първата година се разболѣ дъщеря ти. Помолихъ те да ми намалишъ наема. Ти го намали, азъ взехъ да я лѣкувамъ, и тя оздравѣ. Втората година заболѣ сина ти. И него излѣкувахъ. Третата година се разболѣ жена ти, и най-послѣ ти самъ заболѣ. Както виждашъ, законътъ работи. Хазяинътъ започва да мисли и си казва: значи, ако река да повиша наема, пакъ ще се разболѣе нѣкой отъ дома ми. Азъ му казвамъ: ето какво, ще дойдемъ до едно срѣдно число. Ти ще отстъпишъ отъ това, което си опрѣдѣлилъ, азъ пъкъ ще повиша съ още 1000 лева мѣсечно, и двѣтъ страни да останемъ доволни, безъ да заболѣва нѣкой. Практически ще уредимъ въпросътъ. Следователно, когато се зароди едно алчно чувство въ човѣка, то може да се излѣкува съ нѣкакъвъ контрастъ. Така дѣйствува и самата природа. Тя винаги лѣкува съ контрасти. Ето защо, Богъ постоянно изпраща силни контрасти въ живота ни. Страданията, които идватъ, не сж нищо друго, освѣнъ да ни заставятъ да се откажемъ отъ нѣкои наши незаконни желаня, т. е. не да се откажемъ напълно отъ тѣхъ, но да ги трансформираме въ законни, нормални желаня.

И тъй, тази вжтрѣшна връзка съ Бога трѣбва да се създаде. У българина тази връзка е много слаба. Една отъ задачитъ на уче-

ниците отъ Всемирното Бѣло Братство, е да подигнатъ у българитѣ религиозното чувство, не само по форма, но коренно. Насъ не ни интересува външната форма, но трѣбва да се произведе единъ вжтрѣшенъ прѣвратъ, най-първо въ насъ, а послѣ и вънъ отъ насъ. И тогава, туй духовно течение ще потече въ цѣлия български народъ, и ще стане едно общо повдигане на народа. Първото нѣщо е да направимъ едно скачване, една вжтрѣшна връзка между Божествения свѣтъ и човѣшката душа. Тази връзка още не е заякнала у всинца ви. Вземете, наприкладъ, колко лесно се разколебава вѣрата ви! Нѣкой пжтъ казвате: дали има Господъ, или нѣма Господъ — съмнявате се. Това показва, до колко връзката ви е слаба. Най-красивото, обаче, е да живѣемъ въ Бога. Той ще ни даде единъ вжтрѣшенъ импулсъ за всичко. Като живѣе човѣкъ въ Бога, всичко може да върши, всичко се одухотворява.

Та казвамъ: псалмопѣвецътъ, който е писалъ „хвалете името на Бога“, е разбиралъ това нѣщо.

Сега, обстановката, при която се намираме — слънцето, което грѣе тъй силно отгорѣ ни — върху нѣкои отъ васъ въздѣйствува добрѣ, но върху нѣкои отъ васъ не се отразява добрѣ, отвлича вашето внимание, докарва ви сънъ. Ето защо, необходимо е да се промѣни мѣстото, да се отиде нѣкждѣ меж-

ду бороветъ. Значи, като се промѣни мѣстото, промѣня се и състоянието на човѣка.

Уп ра ж н е н и е. Поставете ржцѣтъ си прѣдъ устата, като за молитва. Успокойте се, вземете положение, като че нищо не ви занимава. Духайте тихо въ ржцѣтъ си, като кога искате да хванете това, което ще излѣзе изъ устата ви. (3 пѣти). Какво почувствахте въ дадения моментъ? Зимно врѣме, като ви истинатъ ржцѣтъ, какво правите? — Духайте ги, за да се стоплятъ. То не е нѣщо произволно. Съ това духане вие урегулирувате вашитѣ магнетически течения, и топлината се връща въ ржцѣтъ ви. Нѣкой пѣтъ вие сте неразположени духомъ, или пѣкъ ви е студено, треперите отъ студъ. Какво правите въ този случай? — Наклаждате огънь и започвате да духате. Като се запали огъньтъ, вниманието ви се привлича отъ него, и вие започвате да се радвате. И колкото повече огъньтъ се разпалва, толкова надеждата ви се повдига и неприятното разположение изчезва. Тѣй щото, когато човѣкъ духа въ ржцѣтъ си, по сжщия законъ урегулира до извѣстна степенъ теченията въ организма си. Той не може да поправи всичко, но все пакъ донѣкждѣ поне урегулира своитѣ физически течения. Напримѣръ, като направите една погрѣшка, вие се разтревожавате, истивате. Какво трѣбва да направите? — Направете туй упражнение! Двѣ сестри се скарватъ, Ка-

жете си една на друга: сестра, ела да направимъ туй упражнение! Разбира се, това е единъ много естественъ методъ, който всѣкога можете да използвате. Ръцѣтъ, това сж едно динамо, това сж двата тока на една батерия, и отъ васъ зависи, какъ ще ги поставите, за да урегулируете теченията си. Ако държите ръцѣтъ си халтаво, отпуснато, вие всѣкога ще бъдете слаби. Пъкъ ако искате да бъдете въ връзка съ разумнитѣ сили въ природата, стегнете хубаво ръцѣтъ си. Но друго нѣщо има: сухитѣ хора иматъ обикновено много стегнати ръцѣ. Ще бъдете въ едно срѣдно положение. Ако искашъ да бъдешъ въ връзка съ едно земно течение, ще обтегнешъ ръцѣтъ си, краката си, мускулитѣ на цѣлото си тѣло само за нѣколко секунди, и веднага ще урегулирашъ теченията въ себе си. Вие трѣбва да правите упражнения. Запримѣръ, тия упражнения може да правите сутринъ, за да привлечате жизненитѣ токове отъ слънцето къмъ земята.

Сега, мнозина отъ нашитѣ приятели, и отъ младитѣ и отъ старитѣ, постоянно боледуватъ. Краката ги болятъ, коремътъ ги боли и редъ други болести. Какъ се лѣкуватъ? — Пиятъ топла вода, турятъ квасъ, взиматъ очистително, но всичко това сж само палеативни срѣдства. Квасътъ е една палеативча мѣрка, млѣчниятъ компресъ — сжщо. Това сж добри методи, но врѣменни. Трѣбва,

да знаете, че ако искате да бъдете здрави, сърцето ви, умътъ ви трѣбва да се отправятъ къмъ Бога, къмъ слънцето, къмъ цѣлото миросъздание — да се не облѣнявате. Оттамъ ще дойде помощта ви. Тя може да дойде изведнѣжъ, а може да се мине и день, два, три и повече, но вие не се обезсърчавайте. И тогава ще почувствувате една обнова въ душата си.

Сега, азъ не искамъ да ви навеждамъ примѣри отъ туй, което става между васъ — не е хубаво, не дѣйствива добрѣ, но казвамъ: този законъ е вѣренъ по отношение на здравето. Но непрѣменно вие трѣбва да имате жива вѣра въ себе си. Ето какво ще искамъ отъ всички приятели тази година. Тия отъ приятелитѣ, които боледуватъ отъ нѣщо прѣзъ годината, ще направятъ единъ опитъ. Който отъ васъ се разболѣе, нѣма да иска азъ да го лѣкувамъ, но ще каже: внасямъ толкова лева за лѣкуването си. Иначе вие ще дадете тия пари на лѣкари, които ще ви направятъ нѣкаква операция, и пакъ нѣма да ви излѣкуватъ. Ще имаме една каса за болни. Ще направимъ опитъ за една година само, но съ условие да бъдете изправни. Който се разболѣе, ще каже: азъ турямъ толкова пари въ тази каса! И ще ги тури, а не само на думи. Ако оздравѣе, паритѣ ще останатъ въ касата; ако не оздравѣе, ще му ги върнемъ назадъ. Казвамъ: ще бъдете из-

правни! Този фондъ ще наречемъ „фондъ жертва“. Тия пари трѣбва да се дадатъ. Болеститѣ идватъ, защото не се правятъ никакви жертви. Ще имаме една специална каса, една кутия за тия пари. Като се разболѣешъ, ще туришъ болестъта въ кутията вътрѣ. Паритѣ, турени вътрѣ въ кутията, прѣдставляватъ болестъта. До сега толкова писма се пращаха въ провинцията, какъ да се правятъ компреситѣ, какъ да се лѣкува нѣкоя болестъ, но ето, сега ви давамъ най-лесния начинъ. При това, отъ паритѣ на болнитѣ ще направимъ нѣщо особено. За ядене нѣма да ги употребимъ, кжщи нѣма да правимъ отъ тѣхъ, но ще ги употребимъ за други цѣли. Да вземешъ пари отъ боленъ човѣкъ и кжща да правишъ отъ тѣхъ, не върви. Тѣхъ може да употребимъ за издаване на книги, списания или за какво и да е друго нѣщо, което не засѣга отблизо човѣшкия животъ. Това ще бжде само единъ опитъ, който трѣбва да се изпълни доброволно отъ васъ, а не по принуждение. Ние искаме да видимъ, колко пари можемъ да съберемъ отъ болнитѣ. Онзи, когото е хванала нѣкоя болестъ и не го пуца, казвамъ: той трѣбва да пусне нѣщо въ кутията, и болестъта ще си излѣзе отъ него.

Тази година нѣма да ви се даде нарядъ, както е било прѣзъ другитѣ години, но въ началото на всѣки мѣсець ще се изпра-

Щатъ съ писма до всички приятели, четивата и размишленията за мѣсеца. Трѣбва да се ангажиратъ най-малко трима души, които да пращатъ тия писма до всички градове, дѣто има наши приятели.

Отъ сега нататъкъ вашиятъ умъ и вашето сърце трѣбва да работятъ повече. Наредданията, които ще ви се изпращатъ за всѣки мѣсець, нѣма да се отнасятъ за всѣки день, но само за четири седмици, т. е. ще ви се даде работа, върху какво да размишлявате само за четири дни въ мѣсеца. Работата ви ще бжде по възможность по-малко, за да бждете свободни. И ще видимъ идната година, какъвъ ще бжде резултатътъ. Сутринь като станете, ще се молите за каквото искате и както искате. Ще бждете свободни, всичко да става по свобода на духа. Най-първо, като станете сутринь, ще размишлявате, защото правилното е, като се събуди човѣкъ, да бжде въ едно вътрѣшно съзерцание. За да има обща връзка помежду ви, ще ви се дадатъ специални теми за размишление. Защото, като провѣрявахъ, забѣлѣзахъ, че за мнозина се създадоха много голѣми сътресения, много голѣми противорѣчия. Защо? Много приятели взиматъ ангажименти, които не могатъ да изпълнятъ. То не е защото иматъ нѣкакво лошо желание, но като не разбиратъ закона, произвеждатъ противоположни вълни, които пораждатъ едно общо бълникане. За

по-голъми резултати, вие ще се разпрѣдѣлите по закона на свободата на групи, на кръгове. Онѣзи отъ васъ, които постоянствуватъ въ всѣка работа, ще образуватъ единъ вжтрѣшенъ кръгъ, послѣ втори, трети, четвърти, пети, шести и т. н., но ще гледате всѣки да попадне въ такъвъ кръгъ, въ който може успѣшно да изпълни поетия ангажиментъ. Всѣки да влѣзе въ този кръгъ, дѣто съответствува съ другитѣ, т. е. да попадне въ границитѣ на тия братя и сестри, съ които си хармонира. Не прѣдприемайте нѣща, които не можете да изпълните. Ще работите по духъ, а не по буквата на нѣщата.

Като ставамъ сутринъ, отварямъ радио-телеграфа си, чувствувамъ вашето разположение, провѣрявамъ мислитѣ ви, изпитвамъ, какво е вашето състояние: не ми се става отъ леглото, глава ме боли, неразположенъ съмъ. Казвамъ си: защо ще се моля сега? Толкова врѣме съмъ се молилъ! Защо да чета сега Библията? Редъ такива и подобни мисли и чувства минаватъ покрай мене. Отдѣ идватъ тѣ? — Отъ Стара-Загора, отъ Нова-Загора, отъ София — отъ всички крайща на България. Имамъ написанъ цѣлъ каталогъ отъ такива мисли. Туй вие не разбирате, но азъ виждамъ, какъ седи тази работа въ съзнанието ви. Наистина, трудно е да се служи на Бога, трудно е, когато човѣкъ дойде до положение да рѣшава сериозни задачи. За-

туй казвамъ, че това е една работа, за която се изискватъ голѣми усилия. Послѣ, като се подвизаваме колективно, има и друга една опасностъ, а именно: общитѣ добродѣтели можемъ да възприемемъ лесно, но и не-дѣжитѣ можемъ да си прѣдадемъ лесно. Имамъ много такива примѣри. Ще ви кажа единъ отъ тѣхъ. Въ варненско нѣкъждѣ, мъжътъ на една жена се разболява. Жена му казва: „Какво си станалъ такъвъ хилавъ, защо не се стегнешъ?“ Той ѝ казва: „Какво да правя, не мога“. Тя му се смѣе. Обаче, въ скоро време неговото състояние се прѣдава на жената. Мъжътъ оздравява, но жена му се разболява отъ сжщата болестъ. Тогава той ѝ казва: „Ти защо си сега такава хилава?“ Та когато единъ оздравѣе, болестъта ще дойде у другиго. Болезненото състояние у хората е като едно течение, което ходи, обикаля, постоянно циркулира между тѣхъ. То трѣгва напримѣръ, отъ София, отива въ Стара-Загора, послѣ въ Нова-Загора и т. н., докато обиколи цѣла България, и послѣ пакъ се връща назадъ. Не е лесно да изпждишь болестъта. Казва Христосъ: „Този родъ не излиза, освѣнъ съ постъ и молитва“. Постъ и молитва — това е законътъ на жертвата. Човѣкъ трѣбва да жертвува, но при това да бжде свързанъ съ Бога, да живѣе въ хармония съ Него! Щомъ пожертвувашъ всичко, туй болезнено състояние веднага ще мине.

Но вие не трѣбва да мислите, че сте свободни. Докато не се изправите напълно, все ще боледувате Болеститѣ сж едно благословение, тѣ сж срѣдство за урегулиране на силитѣ въ човѣшкия организъмъ. Тѣ дѣйствуватъ смекчително върху човѣшкия характеръ. Когато обаче дойдемъ до пълнотата на живота, всички болести ще изчезнатъ.

За размишление прѣзъ деня: „Любовь безгранична, въ която Богъ живѣе“.

Мислете за тази Любовь, за да се роди нѣщо ново отъ нея. Ще размишлявате върху 5 ст, 2 гл., II послание къ Коринтяномъ: „Ако ли ме е нѣкой оскърбилъ, не е оскърбилъ мене, но всинца ви отчасти; да не отеготя повече“.

Казва се на едно мѣсто въ Писанието: „Защото, както се прѣумножаватъ въ насъ страданията Христови, така чрѣзъ Христа се прѣумножаватъ и утѣшенията въ насъ“. Любовьта е, която утѣшава. Щомъ намѣримъ Любовьта, щомъ намѣримъ Бога, ние веднага се утѣшаваме, защото има вече Единъ, на Когото уповаваме, Който ни и утѣшава. Защо сж страданията Христови? Защото Христось иска да повдигне падналитѣ души. Като влѣзе той въ връзка съ тия души, ние чувствуваме тѣхнитѣ страдания. Затова именно и ние страдаме. Туй е отъ една страна, а отъ друга страна, Христось, като помага на па-

днѣлитѣ души, ние пѣкъ изпитваме страдания-
та на Христа

„Така, чрѣзь Христа се прѣумножава и
утѣшението наше“.

Понедѣлникъ, 9 ч. ѿ.

23 августъ.

Раждане на свободата:

За размишление прѣзъ деня:

„Вѣчната свобода, въ която Богъ живѣе, Духътъ царува.“

Значи, въ насъ трѣбва да се зароди желание и ние да живѣемъ тамъ, дѣто Богъ живѣе. Богъ живѣе въ вѣчната свобода и отъ тамъ постоянно изпраща своето благословение за повдигането на всички сжщества. Въ тази смисълъ, Богъ нищо не върши за себе си. Щомъ човѣкъ рече да върши нѣщо за себе си, той се ограничава. Слѣдователно, Богъ, като работи за себе си, ограничава свѣта, а Той самъ е свободенъ. Когато човѣкъ иска да работи за себе си, трѣбва да работи за другитѣ. Когато пъкъ иска да се ограничи, другитѣ трѣбва да работятъ заради него. Когато другитѣ работятъ заради тебе, ти не си свободенъ. Вземете малкото дѣте, за което майката се грижи и работи. Вземете го, повие го въ пеленитѣ, грижи се заради него. Тя казва: малко е това дѣте, нищо още не разбира. Повие го въ пеленитѣ, върже му ржцѣтѣ и краката — дисциплинирано е то, ка-

то войникъ. Единъ денъ, когато дѣтето стане свободно, започва да работи за майка си. То ходи, копае, носи грозде, круши отъ лозето —помага ѝ. Тогава майката не го увива вече съ пелени, не го вързва съ повой.

Сега, като отнесете сѣщия законъ по отношение къмъ васъ, ще разберете, какво значи да добиете свобода. Когато искаме другитѣ да работятъ заради насъ, тогава ще почувствуваме, какво нѣщо е ограничението. Нѣкой казва: азъ станахъ робъ на хората. Да, щомъ карашъ хората да работятъ заради тебе, ти самъ се ограничавашъ. Когато носятъ на ржцѣ едно дѣте, прѣнасятъ го отъ едно мѣсто на друго, то е ограничено, не се движи съ своитѣ крака. Онзи волъ, който оре прѣзъ цѣлия денъ на нивата, не се движи доброволно, господарьтъ му е съ остень подиръ него. Значи, волтъ ще не ще, движи се, не е свободенъ. Въ този случай никой не работи за него, но и той самъ не работи за себе си. Да оставимъ тия примѣри на страна, но трѣбва да знаете, че свободата се придобива само, когато работимъ за Господа. Когато Богъ работи заради насъ, ние сме въ едно естествено ограничение. Когато Богъ работи, ние се учимъ. Когато работимъ за Бога, ние сме свободни. Тогава Той ни слуша, а щомъ ни слуша, ние се чувствуваме свободни. Казвате: ако работя за Господа, кога ще работя за себе си?

Ако работя за ближнитѣ си, кога ще работя за себе си? — Работата за ближния и работата за Бога е единъ и сжщъ законъ, който се изразява въ двѣ направления.

И тъй, свободата се придобива само тогава, когато човѣкъ работи за Бога и за своитѣ ближни. Когато човѣкъ работи за себе си, това е прѣдговоръ къмъ свободата. То е първата стѣпка къмъ свобода. Тя е най-тѣсниятъ кръгъ на свободата. Когато започнете да работите за ближнитѣ си, този кръгъ става по-широкъ. Когато пъкъ работите за Бога, вие влизате вече въ великия кръгъ, въ който седятъ всички възможности, чрезъ които човѣшката душа може да се прояви. Следователно, когато говоримъ, че трѣбва да се самоотречемъ, ние подразбираме, че трѣбва да работимъ за Бога. Започнемъ ли да работимъ за Бога, всички наши желанія, които се отнасятъ не до нашия личенъ животъ, но до живота на нашата душа, до живота на нашия духъ, ще се реализиратъ. Това е човѣкътъ! Работите ли така, за въ бждеще вие ще дойдете до положението на единъ светящъ ангелъ, и ако ви турятъ на нѣколко билиона километри разстояние отъ земята, ще се виждате съ телескопъ, ще свѣтите като слънце. Това е индивидуалностъ! А сега, като ви турятъ на единъ километъръ разстояние отъ себе си, никаква свѣтлина не излиза отъ васъ. Мислите ли, че сте нѣкакво величие?

Какво можемъ да бждемъ ние, само Господъ знае. Има сжщества, които даже и не подозиратъ, че вие се събирате тукъ на съборъ. Господъ знае всичко, което става въ свѣта, отъ всичко се интересува. И като се събираме тукъ, това става по причина на Божиата интелигентностъ, на Божиата Мждростъ. Той ни подкрѣпя. Нали ще се учите? Нали искате да бждете свободни? Какъ ще придобиете свободата си?

Ще ви прочита 6-та глава отъ Исаяя. Исаяя е единъ отъ най-виднитѣ пророци на израилския народъ, човѣкъ съ просвѣтенъ умъ, на когото очитѣ сж били отворени. Той е живѣлъ приблизително 3000 години прѣди Христа. Вие, съврѣменнитѣ хора, които живѣте вече 3000 години слѣдъ Исаяя, нѣмате неговата опитностъ. Кой отъ васъ е видѣлъ това, което Исаяя видѣлъ? Той видѣлъ всичко това само за назидание на тия, които ще четатъ слѣдъ него. Не всѣки, обаче, може да вижда. Сегашнитѣ ясновидци виждатъ само малки свѣтли звѣздички, които блещукатъ въ пространството. Нѣкой пжтъ виждатъ на сънъ, че яздатъ на конь, или че сж въ нѣкоя лодка въ морето, или че мечка ги гони, или че хвърчатъ, или че се криятъ въ нѣкоя кжща, бѣгатъ отъ една стая въ друга, или че се намиратъ въ нѣкой храмъ и като станатъ сутринята, казватъ: видѣхъ нѣщо особено! Това сж обикновени работи. Кой не

вижда такива нѣща на сънъ? Подъ думата „сънъ“, ние разбираме всички ония състояния въ живота, между които нѣма тѣсна връзка, които сж разхвърляни. Тѣ мязатъ на това, когато пжтувашъ прѣзъ нѣкои мѣста, дѣто теренътъ е така разхвърлянъ, че не знаешъ отдѣ да минешъ. Учениятъ човѣкъ, като минава покрай тѣзи пластове, проучава ги и вижда, какви сж били тѣ прѣди милиони години. Той знае, кои сж били причинитѣ да се разчупятъ тия пластове тѣй много. Учениятъ е ясновидецъ. Той обикаля, изучава, прави своитѣ заключения и послѣ обяснява. За да станатъ учени съврѣменнитѣ хора, много врѣме имъ трѣбва. Напримѣръ, учениятъ геологъ мисли цѣли 20-30 години върху нѣкой въпросъ, докато най-послѣ, слѣдъ 30 годишна усиленна работа, въ него се явява едно малко прозрѣние. Той започва да вижда въ миналото, разбира, какъ е станала тази работа и започва да пише книги.

Та и вие, като окултни ученици, не мислете, че е лесно да станете учени хора. Не мислете, че въ една, двѣ, или три години ще научите много нѣщо. Не, трѣбва ви най-малко 30-годишенъ усиленъ трудъ, за да напишете една малка книжка. Може да напишете много книги, както нѣкои сж писали по 40 — 50, нѣкои дори по 80 тома, но това сж обикновени романисти, чиито книги се забравятъ лесно. Сравнително тия хора вие може да напише-

те само една малка книжка, но тази книга да ходи слѣдъ васъ. Има книги, които, слѣдъ като отидете въ другия свѣтъ, не ви слѣдватъ, но има и такива, които ви слѣдватъ. Тѣ оставатъ и слѣдъ васъ, и вие ще се връщате да ги четете, да ги провѣрявате. Като видите, че нѣкой човѣкъ чете вашата книга, ще се спрете при него да му обяснявате. Ще му кажете: на еди - кое си мѣсто има една погрѣшка. Тамъ авторътъ друго нѣщо иска да каже. Ще започнешъ да му обяснявашъ. Ще кажешъ: така трѣбва да разбирашъ. Нѣкой пжтъ четешъ Исаяя, не го разбирашъ. Той дойде и започне да ти обяснява. Ти казвашъ: дойде единъ духъ при мене, обясни ми нѣкои нѣща. Кой е този духъ? — Исаяя. Днесъ Исаяя не стои на небето, но по цѣли дни ходи изъ християнския свѣтъ. Той постоянно обикаля отъ църква въ църква, отъ вѣрующъ на вѣрующъ, и като се върне, гледа до колко хората сж го разбрали. Послѣ започва отново. На день той посѣщава около 10 — 20 — 100 хиляди души. Питамъ: ако Господъ ви тури на такава работа, какъ ще я свършите? Вие сега мислите, че като отидете на оня свѣтъ, ангелитѣ ще ви посрещнатъ съ финикови вѣйки, ще ви облѣкатъ съ бѣли дрехи, ще ви турятъ вѣнци на главата, ще ознаменятъ името ви за вѣчни врѣмена и ще кажатъ: този идва отъ земята, той е ученикъ отъ окултната школа въ България. Възмож-

но е, може да ви посрещнатъ така, но може и да не ви посрещнатъ. Какъ ще ви посрещнатъ, това е тѣхна работа. Може тѣй да ви посрещнатъ, да ви дадатъ тѣкъвъ великолѣпенъ приемъ, какъвто никога въ живота си не сте сънували, но може да ви дадатъ и тѣкъвъ приемъ, че да го помните за вѣчни врѣмена — да ви върнатъ назадъ. И едното, и другото е възможно. Какво може да стане, не знаемъ. Като говоря за възможности, туй не се отнася до живота на душата, но до личния животъ на човѣка, тѣй както сега живѣемъ.

Като говоримъ за човѣка, ние подразбираме всичкитѣ му сжществування откакъ е излѣзълъ отъ Бога. Ние подразбираме цѣлокупния човѣкъ: туй, което е билъ; туй, което е и туй, което ще бжде. До сега вие сте завършили само една трета отъ цѣлия си животъ. То е вашето минало, което е било — и хубаво, и лошо. Туй, което е сега, всѣки день го живѣете. То съставлява втората трета отъ живота ви. И най-послѣ, туй, което ще бжде, то е неизвѣстно за васъ, то е и най-важното. То е послѣдната трета отъ живота ви. Затова, ще концентрирате всичката своя дѣятелность къмъ това, което трѣбва да бжде. Какво трѣбва да бжде? — Че вие трѣбва да бждете свободни като души. И като намѣрите тази свобода, ще почувствувате вжтрѣ въ душата си, въ сърцето си и въ

ума си такъв просторъ, такава широта, такъв избликъ, че ще мязате на единъ великъ изворъ. Нѣма да се стѣснявате като сега, нѣма да се ограничавате едни други. Имашъ малко любовъ и речешъ да се проявишъ, изведнѣжъ другаритѣ ти казватъ: какво право имашъ да обичашъ еди-кого си? Ти още не си обикналъ и веднага те ограничаватъ. Нѣкой цѣлуе нѣкого, казва, че го е цѣлуналъ отъ обичь. Не, не е вѣрно това. Любовта не дава само една цѣлувка, тя дава животъ. Затова онзи, който говори за любовъ, онзи, който люби, трѣбва да даде животъ. Любовта е единъ непрѣривенъ актъ на Божественото проявление. Цѣлувката е само поздравление на живота. Да влѣземъ въ Бога, да живѣемъ съ Него и съ Него да работимъ, това е Любовта. Ти не можешъ да любишъ, ако Богъ не е съ тебе. Ангелитѣ любятъ, защото сж съ Бога. Азъ като влѣза между хората, лесно ще опитамъ всѣки, който има любовъ въ себе си. Ако азъ казвамъ, че обичамъ нѣкого, а като видя този човѣкъ започвамъ да се питамъ, дали трѣбва да го обичамъ, дали трѣбва да го цѣлуна; заслужава ли този човѣкъ това, или не, това вече не е любовъ. Какво ще ми разправяте вие за морала на хората? Азъ знаая, какъвъ е моралътъ на хората, знаая, каква е тѣхната любовъ. Ако човѣкътъ на любовта те срещне и те цѣлуе, какво може да произведе тази цѣ-

лувка върху тебе? Ако ти си цѣлъ покритъ съ скули, устата ти е крива, очитѣ — сжщо, сърцето ти е наранено, умътъ ти е изкривенъ, цѣлувката на Любовта изчиства тѣлото ти, изкривената ти уста изправя, изкривенитѣ ти очи — сжщо, нараненото ти сърце излѣкува, умътъ ти поставя на мѣсто. Кажете ми сега, тази цѣлувка не е ли благословение? Като те цѣлуне този човѣкъ, ти казвашъ: азъ благославямъ този великъ моментъ, въ който човѣкътъ на Любовта ме срещна и ме цѣлуна. Само единъ пжтъ прѣзъ живота ти ще те срещне този човѣкъ и ще остави въ тебъ великъ идеалъ. Отъ тамъ насетнѣ този човѣкъ нѣма да те срещне.

Вие сега мислите, че Любовта се изразява въ цѣлувки. Не, тия цѣлувки, които се даватъ много пжти, сж обжжновени. Отъ тѣхъ нищо не остава. Въ небето не правятъ опити съ цѣлувки. Въ свѣта е позволено да се цѣлуне всѣки човѣкъ само по единъ пжтъ. Ти ще кажешъ: тогава какво трѣбва да правимъ? На земята има единъ милиардъ и половина хора, ти ще трѣбва да ги цѣлунешъ всички по единъ пжтъ. Както виждамъ, едва ще имашъ врѣме да ги цѣлунешъ по единъ пжтъ прѣзъ цѣлия си животъ. Ако речешъ да ги цѣлувашъ по два или по три пжти, нѣма да има врѣме за всички. Слѣдъ като цѣлунешъ по веднѣжъ всички хора по лицето на земята, само тогава ще имашъ право

да влѣзешъ въ небето. Ангелитѣ тогава ще те посрещнатъ съ вѣнци, съ букети и ще кажатъ: този е единъ отъ великитѣ ученици, който като цѣлуна хората, повдигна ги на едно стъпало по-високо. Азъ знаая, че нѣкои отъ васъ сж цѣлували едно и сжщо лице по стотина пѣти. Нѣкои сестри, като се срѣщатъ, постоянно се цѣлуватъ, като гълъбчета: сутринъ се цѣлуватъ, на обѣдъ се цѣлуватъ и вечеръ се цѣлуватъ. Нѣкои сестри не обичатъ да ги цѣлуватъ, казватъ: не искаме любовта ви. Прави сж тѣзи сестри. Тѣ казватъ: веднѣжъ като ни цѣлунешъ, достатъчно е това. Я вижъ, вѣнъ чака друга сестра, дай на нея тази цѣлувка! Тя се нуждае отъ нея.

Сега, като ви говоря така, не подразбирайте физическия животъ, но подразбирайте духътъ, вжтрѣшния смисълъ на нѣщата. То е важното. Като окултни ученици, така трѣбва да гледате на нѣщата. Това ще донесе свободата, която търсите, а то е великото и славното въ живота. Ако разглеждате въпроса по този начинъ, щомъ дойдете въ съприкосновение съ всички възвишени братя и се свържете съ тѣхъ, положението ви на земята ще се подобри.

При мене идватъ много сестри и братя, едни се оплакватъ, че страдатъ отъ ищиасъ, други отъ зжбъ, трети отъ очи, четвърти отъ грѣбнакъ — всички искатъ да ме срещнатъ, да имъ помогна. Ето какво трѣбва

да направя: за всички болни ще опрѣдѣля само единъ часъ. Всички ще дойдатъ при мене наведнѣжъ, и азъ ще имъ дамъ правила. Ще дигна ржката си, и всичко ще се свърши. Нѣмамъ свободно врѣме да се разправямъ съ всѣки едного по отдѣлно. Дойде нѣкоя сестра при мене, оплаква се, че е настинала. Азъ нѣма да я питамъ, дѣ е седѣла, кой прѣзорецъ билъ отворенъ, дали налѣво или надѣсно отъ нея, или пъкъ какво е яла. Тя започва да ми разправя, какви плодове яла, кждѣ седѣла и въ това търси причината. Да, всѣко нѣщо има и причина, но мене не ме интересува въпроса отъ това гледище, понеже работата ми е експедитивна. Тази работа вие ще я свършите. Който отъ васъ иска, нека държи протоколъ, да пише какъ е дошла болестъта, дали отъ простуда, дали отъ храната, или отъ какво и да е друго, и да си опрѣдѣли диагнозата. Отъ мое гледище, колкото братя и сестри има, ще дойдатъ при мене изведнѣжъ, ще ги туря на ситото, ще духна и ще видя, колко ще останатъ на ситото, и колко ще паднатъ долу. Всички, които оздравѣятъ, ще останатъ на ситото, а болнитѣ ще паднатъ долу. Туй ще стане за половинъ часъ. Послѣ, при второто прѣсѣване ще видимъ, колко ще останатъ на ситото, и колко ще паднатъ долу. И така, като ги прѣкарамъ прѣзъ 10 сита, всички ще оздравѣятъ. Всичката тази работа ще ми от-

неме цѣлъ денъ, отъ изгрѣването на слънцето до залѣзването. Това е единъ отъ Божественитѣ начини. Азъ говоря фигуративно, отъ името на онзи великъ Божественъ законъ, който работи въ свѣта. Тази фигура, прѣведена на обикновенъ езикъ, подразбира слѣдното. Когато отивашъ да молишъ Бога за нѣщо, ще кажешъ: Господи, азъ Те моля да ми помогнешъ въ това нѣщо. Кажешъ ли така, ще бжде. Нѣма защо да говоришъ на Господа на дълго и на широко. Съ три думи ще си кажешъ искането. Ще кажешъ: Господи, бжди милостивъ къмъ мене! Азъ ще изпълня Твоята воля. Кажешъ ли така, каквото искашъ, ще ти се даде. Мждростъ ли искашъ, сила ли искашъ, знание ли искашъ — всичко ще имашъ.

Изучавали ли сте живота на Исаяя? Знаете ли, какъ е придобилъ той тази дарба? Исаяя не е отъ простосмъртнитѣ хора. Той бѣше една напръднала душа. Казвамъ: като ученици на окултната школа, вие трѣбва да вземете поука отъ характера на Исаяя. Когато изучавате характера му, ще разглеждате, какви сж неговитѣ основни черти. Четете историята му и вижте, какъ е изпълнявалъ всичко това, което Господъ му казвалъ. Колко години прѣди Христа е живѣлъ Исаяя? — Това ще намѣрите въ библейския рѣчникъ. Кога е придобилъ Исаяя своето прозрѣние? Какво е видѣлъ той? Писанието казва: „Ела и

вижъ!“ Когато говоря за Любовта, азъ разбирамъ да видишъ Господа. Исаяя е видѣлъ Бога. Да видишъ Бога, то е голѣмо нѣщо, то е нѣщо епохално. Видението на Исаяя се отнася до вашата душа. То създава у васъ вжтрѣшенъ стимулъ за повдигане, да работите, да създавате въ себе си здрави убѣждения. Онзи, който само единъ пжтъ е видѣлъ Господа, въ неговата душа се отваря голѣма дълбочина. Този човѣкъ вече е дълбоко замисленъ, отъ неговото лице излиза свѣтлина, и той започва да твори. Идея има вече тозъ човѣкъ! Защото Господъ не седи празенъ. Нѣкои отъ съврѣменнитѣ хора мислятъ, че като се занимава човѣкъ съ Господа и мисли за Него, ще оглупѣе. Много отъ религиознитѣ хора оглупяватъ, но защо? — Религиознитѣ хора оглу яватъ, понеже мислятъ, по колко кандила и свѣщи да запалятъ, съ какви дрехи да бждатъ облѣчени, бѣли или черни, кога трѣбва да постятъ, срѣда или петъкъ, съ коя ржка трѣбва да даватъ милостиня, т. е. религиознитѣ хора сж особени, тѣ сж хора на формитѣ, на обрядитѣ. Че тѣ не сж видѣли Господа! Религиознитѣ хора сж промѣнчиви, тѣ сж хора на буквата. Срещнешъ единъ религиозенъ човѣкъ на улицата, види те, поздрави те. Срещнешъ го на другия день, не те поглежда. Нѣкой день те нагости, на другия день те нахука, казва: ти не си билъ тъй добъръ,

както те мислѣхъ, втори пжтъ не трѣбва да влизашъ въ къщата ми. Азъ угощавамъ само хора, които вѣрватъ въ Бога, а на другитѣ — лицето не искамъ да видя. Тѣ не разсжждаватъ право. Защо търсятъ праведни, религиозни хора? Ако е да услужите нѣкому, търсете голѣмитѣ грѣшници, тѣхъ угощавайте. И духовнитѣ не трѣбва да търсятъ праведнитѣ хора, а да търсятъ голѣмитѣ грѣшници, тѣхъ да угощаватъ, на тѣхъ да помагатъ. И когато ги угощаватъ, да не имъ говорятъ за грѣшкитѣ, но да имъ проповѣдватъ една положителна наука.

Та още въ този животъ, колкото години има да живѣемъ на земята, намъ прѣдстои да свършимъ една важна работа. Азъ върша моята работа, както я разбирамъ, искамъ и вие да вършите вашата работа. Да вършите вашата работа, значи да служите на Бога. Тогава само ще бждете свободни. Тази е важната работа. Да бждете свободни, зависи отъ това, дали служите на Бога. Когато човѣкъ служи и на другитѣ, той е пакъ свободенъ. Разбира се, въ придобиването на тази свобода има методи, начини, които се употрѣбаватъ. Придобиването на свободата не е моменталенъ процесъ, а е едно бавно, постепенно освобождение. Богъ е, който освобождава, но човѣкъ трѣбва дълго време да работи, за да придобие свободата. Като я придобие, трѣбва дълго време да работи за

своето самоосъвършенствуване, за да запази тази свобода. И ангелитѣ, които паднаха, имаха свобода, но не знаяха, какъ да я запазятъ. Като слѣзоха въ материалния свѣтъ, тѣ я изгубиха.

Вземете първата буква на думата свобода — буквата „С“, показва единъ процесъ. Подъ думата „свобода“ се разбира излизане отъ едно състояние на ограничение, т. е. прѣминаване отъ една по-гъста материя въ по-рѣдка. Буквата „В“ означава процесъ подобенъ на този, който става съ житното зърно. За да бжде зърното свободно, трѣбва да разпукне своята черупка. Буквата „О“ показва условията, при които житното зърно расте. Буквата „Б“ не означава нищо друго, освѣнъ процесъ на раздвояване, който става съ житното зърно. То излиза отъ почвата, покълва. Тази буква опрѣдѣля посоката, къмъ която се движи житното зърно слѣдъ поникването си. Буквата „Д“ прѣдставлява силитѣ, които дѣйствуватъ въ трижгълника. Тя показва още и ролята на свѣтлината. Човѣкъ, който нѣма правилни възгледи за свободата, не може да бжде свободенъ. Всѣки отъ васъ не трѣбва да има само вътрѣшенъ импулсъ къмъ свободата, но трѣбва да има и правилни схващания за нея — да разбира, какво нѣщо е свободата. Нѣма сжщество въ свѣта, което не желае и не търси свободата. Направете слѣдниятъ опитъ. Накладете единъ голѣмъ

Огънъ и турете близо до него единъ червей. Червеятъ започва да бѣга. Той търси свобода. Значи и въ него има съзнание за свобода.

Слѣдователно, ние сме турени въ този си животъ въ извѣстенъ кръгъ на неблагоприятни условия, като този червей, и се прѣвиваме. Азъ мога да помогна на този червей, като го повдигна съ една сламка и го поставя далечъ отъ огъня. Когато ние изпаднемъ въ такива неблагоприятни условия на живота, търсимъ онѣзи по-напрѣднали братя, които сж завършили своето развитие, защото тѣ могатъ да ни помогнатъ. Какъ? Като ни видятъ около този пламъкъ, взиматъ една малка магическа пръчица, която всѣкога носятъ въ джеба си, и съ нея ни изнасятъ навънъ. Оставятъ ни на земята, далечъ отъ огъня, и казватъ: ще вървите въ права посока, дѣто нѣма такъвъ огънъ!

Та всѣки отъ васъ трѣбва да има високъ идеалъ. Свободата не може да се придобие безъ такъвъ идеалъ. Щомъ имате идеалъ, ще искате да бждете свободенъ. Ще ви приведа едно голѣмо противорѣчие отъ живота, за да видите, какво върши идеалътъ. Имате синъ или дъщеря, за които казвате: моитѣ ангелчета! Дъщерята е много красива, и синътъ е красивъ. Каквото каже майката, момиченцето изпълнява. Майката казва: „Маре, направи това“! Маричка тича, на часа изпълнява всичко, каквото майка ѝ каже. И Спасчо слуша май-

ка си. Бащата и майката се хвалят, казватъ: като нашитъ дѣца нѣма други! Тѣ сж ангелчета просто! Растатъ тия дѣца, станатъ 15 — 16 годишни, не слушатъ вече. Маричка започва да мисли за други нѣща. Като ходила изъ града, тя видѣла единъ идеалъ и го турила въ ума си — за него мисли вече. Майката казва: Маричке, направи това нѣщо! Не, нѣма да го направя! Седи тази Маричка прѣдъ огледалото, прави си тоалета. Иди за вода, Маричке! — Не, заета съмъ, не искамъ! Намѣрихъ си единъ идеалъ, искамъ да видя, дали ще ме хареса. Нѣкой день взела една голѣма книга въ ржка, седнала нѣкъждѣ, чете. Идеалътъ ѝ дойде при нея, пита я: „Какво четешъ?“ — Чета една свещена книга. „Ще ми разправишъ ли нѣщо отъ нея?“ Тя му отговаря много нѣжно, съ страхопочитание: „Не мога, не зная.“ Докато тя счита този човѣкъ за свой идеалъ, нѣжно, любезно му отговаря, но единъ день, като разбере, че той не билъ нейниятъ идеалъ, тя му отговаря троснато, сърдито. „Какво четешъ“? — пита я той. — Не е твоя работа!

Сега, понеже мислите, че сте минали тази опитность, прѣведете този контрастъ. Не, не само че не сте я минали, но едва сте я започнали. Нѣма да се простирамъ въ обяснения, но казвамъ: азъ изнасямъ този фактъ изъ вашия животъ, като единъ важенъ психологически моментъ. Твоята дъщеря съ това

подчертава, че иска свобода. Тя казва: мамо, азъ ти благодаря за всички грижи, за всички добри условия, които до сега ми даде, но азъ търся вече своята свобода. Въ менъ за-работи другъ законъ! Въ менъ заговори друго нѣщо, азъ трѣбва да слушамъ себе си. Но този, който е дошълъ отвънъ и ѝ говори, не е сж щиятъ, който ѝ говори отвжтрѣ. Тукъ е заблуждението. Другъ ѝ говори отвжтрѣ, а не този, който тя вижда отвънъ. Външниятъ ѝ идеалъ носи едно писъмце и казва: „Туй писмо е отъ Баща ти, ще го прочетешъ да видишъ, какво ти пише“. Тя взима писмото, усмихва се. Ето дѣ е лъжата. Великиятъ Баща и великата Майка сж горѣ. Тамъ работятъ тѣ, а говорятъ вжтрѣ въ нея, но тя не може да разграничи вжтрѣшния отъ външния гласъ и се заблуждава. Тя мисли, че той като носи писмо отъ Бащата и Майката, вече ѝ е близъкъ роднина. Завежда го дома си, обаче, въ скоро врѣме се доказва, че той не ѝ е близъкъ роднина, нѣма ни поменъ отъ роднинство — той не я обича. Всѣко сж щество, което ви обича, е вашъ близъкъ роднина. То е отъ вашитѣ близки, то ви е братъ, сестра, приятель. Такъвъ е законътъ. Не може ли да ви обича, не му се сърдете! Ние не можемъ да проявимъ въ свѣта това, което не сж ществува въ насъ.

Та казвамъ: вашитѣ дѣца не ви слушатъ, защото проявяватъ стремежъ къмъ свобода.

Това става и съ васъ. Нѣкой пжтъ вие промѣняте вашитѣ възгледи по причина на тия вжтрѣшни промѣни, които ставатъ въ васъ. Вие не можете да гледате при всички случаи еднакво на живота, затова именно трѣбва да се пазите, да не промѣняте своя идеалъ. Нѣма нищо по-страшно и по-разрушително отъ това, човѣкъ да мѣни своя идеалъ. Знаете ли, какво е положението на човѣкъ безъ идеалъ? Знаете ли, на какво мяза това? За да разберете това нѣщо, на васъ, сестритѣ, ще приведа слѣдниятъ примѣръ. Прѣдставете си, че сте взели подъ наемъ една хубава квартира и цѣлъ мѣсець я нареждате: постилате килими, закачвате пердета, чистите столове, и тъкмо сте се наредили, идва вашиятъ възлюбенъ и казва: ще се мѣстимъ отъ тази къща! Неприятно ви става, но нѣма какво да се прави, започвате да събирате всичко отново. Отивате въ друга къща. Пакъ нареждате цѣлъ мѣсець. Едва се наредите, зарадвате се, но единъ день идва вашиятъ възлюбенъ и ви казва: и тукъ не ми харесва, ще се мѣстимъ въ друга квартира! Тѣй продължавате цѣла година, ходите отъ къща на къща. Прѣдставете си сега какво ще бжде вашето положение! Такова е положението на всѣки човѣкъ, който мѣни своя идеалъ. Хубаво е, като намѣришъ една къща, да се дишъ въ нея най-малко 10 години. Това разбирамъ донѣкждѣ уреденъ животъ. Онази

сила, около която трѣбва да се групиратъ всички останали сили, не трѣбва да се мѣни. Всички вие искате да се проявите, да се реализиратъ вашитѣ мисли и желаня. Само този е правилниятъ пѣтъ, по който донѣкъдѣ можете да осъществите това, което сега желаете.

Сега ще ви запитамъ: какъ ще приложите вие свободата? Понеже днесъ говорихъ за свободата и всички я желаете, трѣбва да приложимъ тази свобода! Всички имате тази възможность. Какво трѣбва да направите тази година, за да добиете свободата? Какво трѣбва да прави свободниятъ човѣкъ?

Азъ желая днесъ да направите слѣдното нѣщо: да се раздѣлите на малки групи, по 10 - 20 - 30 души, да разисквате върху свободата, да видимъ, колко нѣща искате да добиете. Разисквайте върху закона на свободата, да намѣрите начинъ, по който тя може да се добие. Вижте кой какви методи, какви мѣроприятия може да даде за приложение на свободата. Запримѣрь, нѣкои казватъ: да вземемъ да обработваме нѣкоя нива, да се заемемъ съ издаването на нѣкой вѣстникъ, или нѣкоя брошура и т. н. Нѣкои сестри пъкъ казватъ: да отворимъ единъ домъ за сирачета, или нѣкоя забавачница за дѣца, или нѣкое ателие за шиене дрехи за бѣднитѣ, или нѣкоя братска гостилница. Има още редъ такива мѣроприятия за добиване на свободата.

Казвамъ: разпрѣдѣлете се на групи и разисквайте върху свободата, да видимъ до какви практически резултати може да дойдете. Имате на разположение цѣль день — до вечерята. Ако не можете нѣкждѣ да се спогодите, дойдете до нѣкое стълкновение, спрете, помолете се и послѣ пакъ разисквайте. Пакъ се стълкновите, помолете се, докато дойдете най-послѣ до нѣкакво разрѣшение. Въ случай, че се движите много бързо и се разгорещите, спрете се, напѣйте малко масло!

Ще дамъ едно малко упражнение на най-усърднитѣ ученици. Казвамъ ви, обаче, да не започвате, ако не се наемете да го свършите. Всѣки, който започва едно упражнение, колкото малко и да е то, ако не е въ състояние да го свърши, да не започва. Започнели, трѣбва да го свърши. Туй упражнение седи въ слѣдното: който отъ васъ иска, нека посади въ саксия 2-3 стрѣка домати и да ги полива, да види колко плодъ може да дадатъ. Ако се родятъ повече домати, може да направи една чорба за себе си, или пѣкъ, ако иска може да ги консервира, или може да повика нѣкой свой приятелъ и да ги даде на него, или най-послѣ, може да занесе тия домати на нѣкоя бѣдна вдовица и да ѝ каже: това е отъ моята градина, даръ отъ Бога. Нѣкой отъ васъ пѣкъ може да посади въ саксия 2-3 стрѣка бамя и нея да отглежда. Другъ може да посади една зелка. Изобщо,

може да си посадите, каквото пожелаете и къмъ каквото имате разположение: синъ патлиджанъ, картофи, пиперъ, чесновъ лукъ и др. Направете си вие сами избора. Съ получения плодъ може да постъпите по единъ отъ горнитѣ случаи: или сами да си го изядете, или на други да го дадете. Този е опитътъ, който искамъ да направите прѣзъ тази година. Които искатъ, могатъ да посадятъ 2-3 глави зименъ чесънъ, отъ едрия, и като порасне, да го пазятъ за лѣкъ: за дезинфекция на устата, или за друга нѣкоя болестъ. Чесновиятъ лукъ има лѣчебни свойства.

И тъй, вие сами ще си направите избора — кой каквото иска. Ще се ръководите отъ онзи вътрѣшенъ законъ, който работи у всички. Каквото си изберете, по този законъ ще вървите. Чесънътъ ще упражни едно влияние, доматиътъ — друго, бамитъ — трето и т. н. Този опитъ нѣма да ви отнеме много врѣме. Той ще прѣдставлява едно развлѣчение за васъ. Като станете сутринъ, ще погледнете какъ расте, какъ се развива това, което сте посадили. Ще изучавате, какъ расте зелето, какъ растатъ доматиътъ и по този начинъ ще разрѣшите по една малка задача въ живота си. Прѣди да сте достигнали нѣкакви резултати, нѣма да разправяте никому нищо. Слѣдъ като посадите сѣмето или стрѣковетъ, всѣки отъ васъ ще слѣди, ще си отбѣлѣзва, лесно ли растатъ, срѣщатъ ли

съпротивления и т. н. Ако срѣщатъ съпротивления, ще си отбѣлѣзвате на една книжка, слѣдъ колко дни се е прѣмахнало съпротивлението. Ако сте посадили сѣме, ще си отбѣлѣжите, кога е поникнало, кога е цѣвнало, кога е завързало и кога узрѣло.

Сега, започнете разискванията си. До обѣдъ имате единъ часъ и половина на разположение. Обмѣняйте мисли за свободата!

Вторникъ, 10 ч. с.

24 августъ.

Да не бждете сждени!

Размишление.

Прѣди да прочета стиха, върху който ще ви говоря, ще направя нѣколко встѣпителни бѣлѣжки. Днесъ е вторникъ, а вторникъ е день за воюване. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да воюва. Понеже вие още не сте тѣй силно вѣоржжени, допуснете поне другъ да воюва заради васъ. Най-добриятъ воинъ, това е Божиятъ Духъ, Святиятъ Духъ, Който носи всички блага. Приемете Той да воюва заради васъ. Хората воюватъ всѣкога за свобода. И Божествениятъ Духъ, Който иде да работи въ свѣта, воюва за свободата на хората, а не за себе си. Затова вие бждете тилъ въ тази борба.

Сега, бждете свободни! Въ това, което ще ви кажа, все ще има нѣколко изречения, които ще се отнасятъ лично до васъ. Всѣки да схване туй, което е за него. Въ бесѣдитѣ ми нѣма да се спирате върху отрицателната страна, а върху положителната страна, върху това, което гради, което създава, което дава

сила, мощь и укрѣпва вѣрата. Ако въпросътъ е за отрицателната страна, това нѣщо го има въ свѣта, има го и въ васъ. Вие сте прѣситени отъ тия нѣща. Бждете вжтрѣшно свободни, като новородени дѣца, на които умоветъ не сж заплетени съ физически възгледи, съ изопачени понятия за живота. Бждете като малкитъ дѣца, които отиватъ на училище да се учатъ. И дѣйствително, днешниятъ день носи своята красота въ себе си.

Та сега ще отворите умоветъ и сърцата си, ще ги поразширите малко повече, за да влѣзе колкото може повече свѣтлина. Разширете ги тѣй, както нѣкой облаченъ день отваряте широко прозорцитъ, вдигате пердетата, за да влѣзе повече свѣтлина. Азъ казвамъ: хвърлете пердетата, за да влѣзе колкото може повече свѣтлина!

Ще ви прочета 7 глава отъ Евангелието на Матей: „Не сждете, да не бждете сждени! Защото, съ каквато сждба сждите, съ таквазъ ще ви сждятъ; и съ каквато мѣрка мѣрите, ще ви се възмѣри.“ — (ст. : 1 и 2).

„Просете, и ще ви се даде; търсете, и ще намѣрите; хлопайте, и ще ви се отвори; защото всѣки, който проси, приема; който търси, намира и който хлопа, ще му се отвори.“ — (ст: 7 и 8). Това сж положения. Търсятъ, хлопатъ само положителнитъ хора въ обикновенъ смисълъ на думата. Всѣки, който е роденъ, той е възкръсналъ. Нѣкои хора отъ

църквата мислятъ, че само този е възкръс-
налъ, който е излѣзълъ отъ гроба. Не, това
е физическата страна на възкресението. Ка-
зано е за Христа, че Той е възкръсналъ
отъ гроба.

„И тъй, ако вие, които сте лукави, знае-
те да давате добри давания на чадата си,
колко повече Отецъ ви, Който е на небеса-
та, ще даде добрини на тия, които искатъ
отъ Него“. — ст. 11. Имайте прѣдъ видъ, че
тази бесѣда не се отнася до васъ. Христосъ
е говорилъ на едно събрание, на което е
имало фарисеи и садудеи, които искали да
спорятъ. Той имъ казва: „Ако вие, които сте
лукави, знаете да давате добри давания на
вашиятъ дѣца, колко повече Отецъ вашъ не-
бесенъ“! Сега вие ще кажете, че всѣки, кой-
то не изпълнява волята Божия, е лукавъ. Но
и лукавиятъ знае какъ да послужи на себе си.

„И тогазъ ще имъ обявя: Азъ никога не
съмъ ви знаялъ; махнете се отъ мене вие,
които работите беззаконие!“ — ст. 23. И сега,
онѣзи, които не разбиратъ закона, ще ви
кажатъ, че единъ лѣкарь, който вади зжбъ
отъ устата на единъ човѣкъ и го присажда
въ устата на другъ, не прави чудеса. Какъ,
не прави ли чудеса? — Прави чудеса. Онзи
лѣкарь, който поправя носа на единъ човѣкъ,
като изважда парче кожа отъ гърба на другъ
нѣкой, не прави ли чудо? — И той прави
чудо, но парички взима за това чудо. За

тази операция той ще получи около 20-30000 лева. И слѣдъ това лѣкарътъ ще каже: Господи, азъ поправихъ носа на този човѣкъ. Господъ ще каже: „Я изпждете този навънъ, защото той, като направи носа на едного, развали гърба на другиго“. При такива добрини, при които се прави добро на едного, а зло на другиго, Господъ казва: „Изпждете този човѣкъ навънъ“. Това, обаче, не се отнася до онѣзи, които работятъ безкористно.

„Защото ги учеше, както единъ, дѣто има власть, а не както книжниците“ — ст. 29. Тукъ думата „власть“ не означава, че трѣбва да владѣе единъ човѣкъ, но се подразбира човѣкъ, който има знания и хвърля свѣтлина на другитѣ, за да разбератъ нѣщата по новъ начинъ. Защото ние на кого се чудимъ? — На силния човѣкъ, на човѣка, който може да вдигне нѣщо тежко. На такъвъ човѣкъ всички се очудваме и казваме: „Голѣмо е туй чудо!“

Сега ще пристѣпимъ къмъ единъ простъ основенъ фактъ въ живота. Той е слѣдниятъ. Прѣдставете си, че единъ земледѣлецъ загражда едно мѣсто около единъ декаръ пространство. Въ това мѣсто се намира цѣлина, разни трѣвички, разни шубръки, дрѣвчета, глогове и т. н. Питамъ: каква ще бѣде сѣдбата на това заградено мѣсто? Какво ще стане съ него? Мислите ли, че тази трѣва, тѣзи тръни, тѣзи глогове ще харосатъ въ

това заградено място? Какво прави този земеделец? Той впрѣга плуга си и разорава цѣлата земя. Послѣ взима брадвата, търнокопа и изхвърля навънъ всички шубръки, глогове и трѣвички. Слѣдъ това, той взима онѣзи желѣзни търмъци, метне трѣвата върху тѣхъ и хайде навънъ. Тази трѣва, като остане навънъ, изсъхва. Цѣлата земя вече се прѣвръща на чернило. Често нѣкои отъ васъ казватъ: почернѣ ми животътъ! Какво означава почерняването? Ако почернѣешъ, това показва, че си заграденъ вече, ралото е минало по тебе и настѣпва вториятъ процесъ — засаждането. Значи, почерняване става въ физическия животъ, по отношение на онѣзи блага, които сме имали. Когато поставишъ човѣка въ нови условия, той всѣкога почернява. Турете една гражданка на нивата, която никога прѣзъ живота си не е хващала мотика, чиито ржцѣ сж меки, нѣжни, и вижте най-малко слѣдъ 1 — 2 часа копане, какво ще стане съ ржцѣтъ ѝ. — Тя ще имъ най-малко десетина пришки. Туй не е само съ ржцѣтъ ѝ, но цѣла се чувствува уморена. Вечеръта, прѣди да си легне, ще маже ржцѣтъ си, ще ги прѣвързва. Има ли нѣщо лошо въ това? — Нѣма. Тази гражданка не може да работи цѣлъ часъ на нивата. Тя трѣбваше да вземе мотиката и да покопае само 5 — 10 минути, и като се върне у дома си, пакъ ще каже: много врѣме работихъ! Ако пъкъ ра-

боти цѣлъ часъ, ще легне на гърба си и цѣлъ день ще лежи. Азъ говоря за прѣфиненитѣ гражданки. Вземете пъкъ една селянка, която прѣзъ цѣлия си животъ е работила на нивата. Дайте ѝ мотика въ ржката, и цѣлъ день да работи, нищо нѣма да ѝ стане, никаква пришка нѣма да ѝ се яви.

Второто положение, при което ще се намѣри този земледѣлецъ, е слѣдното: той е приготвилъ, разоралъ земята, изхвърлилъ навънъ всичката трѣва, всички глогове и шубръки, всички непотрѣбни камъчета и прѣвърналъ цѣлата земя въ хубавъ черноземъ. Сега вече камъчетата въ тази градина започватъ да се оплакватъ. Той дойде, започва да очертава лѣхитѣ, посажда цвѣтя, плодни дрѣвчета наоколо и най-послѣ съгражда единъ новъ изворъ. И нѣма да се мине 1 — 2 мѣсеца, ще видите, че въ тази градина вече има голѣми прѣобразования. Цѣлата градина добива другъ образъ. Да, но сега тия малки камъчета започватъ да се оплакватъ. Защо? — Този градинарь събира всички тия малки камъчета на купове и ги изхвърля навънъ. Тия камъчета сж се индивидуализирали и му казватъ: „Моля ти се, не ни изхвърляй навънъ! При тия условия ние ще станемъ на прѣстъ, ще бждемъ полезни. Той имъ казва: Не, азъ нѣмамъ нужда отъ такива камъчета, за градинате ми трѣбва само разработената черна прѣстъ — никакви бодили, никакъвъ

тросъкъ — всичко това навън! Малкитѣ камъчета започватъ да протестиратъ и казватъ: „Ние нѣмаме ли право на гражданство?“ — Имате, но не тукъ въ градината. Той ги туря на шосето да минаватъ колитѣ по тѣхъ. Тогава, като минава колата по тѣхъ, тѣ се хвалятъ, казватъ: Виждате ли, ние, юнацитѣ, държимъ колата, тѣзи вжтрѣ нищо не струватъ. И наистина, колата, като минава по мека прѣстъ, дрънка ли? — Не дрънка. Значи, камъчетата дрънкатъ, а не колата. Камъчетата продължаватъ по-нататъкъ: „Тѣй, трѣбва да знаете, че ние сме важнитѣ тукъ.“

Отъ тукъ ще направите слѣдното заключение: има хора, които много дрънкатъ; има хора, които не дрънкатъ. И едниѣ сж на мѣстото си, и другитѣ сж на мѣстото си. По едниѣ коли минаватъ, а по другитѣ цвѣтя и плодни дървета растатъ. Тази е разликата. Слѣдователно, ако искаме по-скоро да прѣминемъ единъ правъ пѣть, ще минемъ по камъчетата, защото по нѣкой пѣть, опасно е да минаваме прѣзь меки мѣста, т. е. прѣзь меки хора. Каруцата затѣва прѣзь мекитѣ мѣста и нищо не става. Тѣй щото, искашъ ли по-скоро да минешъ, прѣзь камъчетата ще минешъ, но искашъ ли хубаво грозде да ядешъ, искашъ ли хубаво жито да се роди, искашъ ли хубави плодове да ядешъ, при този черноземъ ще отидешъ — при меката прѣстъ. И едниѣ и другитѣ сж за похвала. Лошото

е, когато хората не сж на мѣстото си.

Азъ считамъ, че всички, които ме слушате, сте отъ категорията на мекитѣ хора. Като ви говоря за тия камъчета, които стоятъ отвънъ и по които коли минаватъ, трѣбва да ме разберете добрѣ. Господъ знае защо ги е поставилъ вънъ, и вие нѣма да имъ се сърдите. Прѣзъ тѣхъ ще мине Божествената кола. А това, че много шумъ се вдига, се дължи на факта, че колата минава по твърди мѣста. Това трѣбва да подразбирате отъ стиха: „Не сждете, да не бждете сждени“. Това значи: не правете своитѣ заключения прѣждеврѣменно! Нѣкои правятъ своитѣ заключения много прибързано, сждятъ се сами и казватъ: отъ мене нищо нѣма да стане, майка ми е такава, баща ми е такъвъ, отъ мене човѣкъ нѣма да излѣзе! — Не сжди прибързно, не говори глупави работи! Господъ не те е пратилъ на земята да сждишъ, да се произнасяшъ, дали ще станешъ човѣкъ, или не. Като те е пратилъ на земята, Той е опрѣдѣлилъ, какво ще станешъ, а ти трѣбва само да учишъ. Ако си черноземъ, трѣбва да знаешъ, че при тебе ще дойде водата, житото, всички плодни дървета, всички хубави цвѣтя, и ти ще се разговаряшъ съ тѣхъ. Всѣки день тѣ ще ти донасятъ своитѣ писма, и ти ще бждешъ щастливъ. Като работишъ за тѣхъ, тѣ ще ти оставятъ своитѣ блага. Листата имъ ще бждатъ твоята заплата — тѣ сж думитѣ

на живата природа. Когато листата окапятъ и започватъ да гниятъ, тѣ прѣдставляватъ за чернозема една хубава печатна книга.

Сега вие казвате: есень иде, листата окапватъ, изгниватъ. Да, но тѣхниятъ първоначаленъ видъ ще се повърне. Сега тѣ ще се скриятъ въ земята, но отново ще се явятъ. Това изгубване ли е? — Не, наслояване става. Туй, което хората наричатъ наслояване, то е печатене на една велика книга. Хората не разбиратъ тази жива книга на природата. „Нищо въ свѣта не се губи!“ Туй, което е изгубено врѣменно, то е напечатено вече въ нашето съзнание. Слѣдъ него иде ново нѣщо. Природата казва: „Чети сега новото писмо!“ Ако вие сте получили 100 писма отъ баща си, и слѣдъ това получите едно ново, кое отъ тѣхъ ще прочетете най-напрѣдъ: новото писмо ли, или ще извадите старитѣ писма и тѣхъ ще започнете да четете едно по едно? Ще оставите ли новото писмо настрана? Не, ще прочетете послѣдното, най-новото писмо отъ баща си. Отъ всичкитѣ ви писмата е най-важно. Нѣкои разказватъ, какво сж говорили пророцитѣ прѣди хиляди години. Много хубави нѣща говорили, но това сж първитѣ писма на нашия Баща. Това, което Христосъ е говорилъ прѣди 2000 години, това сж вторитѣ писма на нашия Баща. Това пъкъ, което Христосъ сега говори, сж сегашнитѣ, послѣднитѣ писма на нашия Баща.

Не си правете илюзии! Не е важна само книгата, въ която е написано писмото, но важното е духътъ, съдържанието, вътрѣшниятъ смисълъ на писмото. Това е, което може да остане у васъ, това е, което може да разбирате. Не е важно само туй, което ви се говори отвънъ, но важенъ е дълбокиятъ смисълъ, който е вложенъ въ говоренето. За мене и външното е важно, но за васъ, въ дадения случай външното е важно дотолкова, доколкото вие можете да разбирате свѣтлината, която Божественниятъ Духъ хвърля въ вашитѣ умове и въ вашитѣ сърца, за да произведе въ васъ единъ вътрѣшенъ прѣвратъ, да създаде една вътрѣшна мощь, да ви даде едно ново направление — къмъ Бога. Разбирате ли така нѣщата, вие вече се трансформирате, вие се прѣобразявате.

Казва Писанието: „Съ каквато сждба сждите, съ таквазъ ще ви сждятъ; и съ каквато мѣрка мѣрите, ще ви се възмѣри.“ Когато човѣкъ се сжди, двѣ положения го заставятъ да прави това. Напримѣръ, когато той казва: азъ не съмъ даровитъ човѣкъ, отъ мене човѣкъ нѣма да стане, той не върва въ това, но по този начинъ той иска да провѣри, какво ще му кажатъ другитѣ хора, да разбере какво мислятъ за него. „Съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се възмѣри“. Като говорищъ обидно за себе си, ще познаешъ, кой те обича, и кой не те обича.

Онзи, който те обича, ще каже: не, братко, не е така, ти не си неспособенъ човѣкъ. А онзи, който не те обича, ще каже: тъй е, глупавъ, простъ човѣкъ си, азъ се радвамъ, че признавашъ своята простота. Туй подразбирамъ, съ каквата мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се възмѣри. Онѣзи пъкъ, които не те обичатъ, ще ти възмѣрятъ съ сжщата мѣрка, съ каквата ти мѣришь. Второто положение е, когато говоришь добръ за себе си. Казвашъ: азъ съмъ добъръ човѣкъ. Онѣзи, които те обичатъ, ще кажатъ: право говоришь, ние знаемъ отдавна, че ти си добъръ човѣкъ и се радваме, че казвашъ истината. И тѣ ще ти възмѣрятъ съ сжщата мѣрка. Дали говорите за себе си, или за другитѣ, всѣкога говорете добро. Не изнасяйте лошата страна на човѣка! По-добръ е да кажете доброто, отколкото лошото. Всѣки човѣкъ има и добра, и лоша страна. Изнеси неговата добра страна!

Ще ви приведа сега другъ единъ примѣръ. Въ Америка единъ богатъ чифликчия купува едно голѣмо пространство земя, което било покрито отгорѣ само съ камъни. Той дълги години го изучавалъ, за да види, по какъвъ начинъ ще може да го обработи. Най-послѣ открилъ, че нѣщо около 20 см. подъ тия камъни се криелъ богатъ черноземъ. Той изкопалъ нѣколко дупки, извадилъ всѣчкитѣ тия камъни, отъ които направилъ

единъ хубавъ чифликъ, а черноземтъ разработилъ. Следователно, по сжщия начинъ, въ всѣки човѣкъ има нѣщо хубаво, което е дълбоко заровено въ него. Затова именно изиасямъ Христовитѣ думи: „Не сждете, да не бждете сждени!“ Когато говоримъ за себе си, ще говоримъ тѣй, както Богъ ни е създалъ. Ще кажемъ: зная положително, че Богъ е вложилъ въ моя умъ много хубави работи. Зная положително, че Богъ е вложилъ въ моето сърце много хубави работи. Зная положително, че Богъ е вложилъ въ моята душа и въ моя духъ велики работи. И сега, моето силно желание е да разработя всичко това, което Богъ е вложилъ въ мене и да бжда вѣренъ на всички блага, които ми е далъ. Като говоримъ така на себе си, ще можемъ да говоримъ сжщото и на своитѣ братя. Та когато нѣкой пжтъ се казва, че трѣбва да бждемъ заняти съ себе си, какво се подразбира? — Че трѣбва да изслѣдваме онѣзи неизслѣдими блага, онѣзи неизчерпаеми богатства, които Богъ е вложилъ въ насъ. И когато говоримъ за своитѣ ближни, за своитѣ братя и сестри, ще говоримъ за онѣзи блага и способности, които Богъ е вложилъ въ тѣхнитѣ умове и сърца. Това е красиво-то въ свѣта! Да бждемъ запознати съ човѣшката душа, да бждемъ запознати съ човѣшкия умъ, да бждемъ запознати съ едно човѣшко сърце, това сж най-красивитѣ поло-

жения, които можемъ да придобиемъ въ живота си. Това сж най-хубавитѣ екскурзии, които можемъ да направимъ навсѣкждѣ по свѣта. Какво ни интересува мѣсечината, ако не можемъ да намѣримъ на нея едно разумно сжщество, едно разумно сърце, единъ разуменъ умъ? Какво ни интересува едно грамадно свѣтло тѣло, което пламти като пещъ и свѣти като слънце, ако нѣма на него нито едно разумно сжщество? Какво красиво има въ слънцето, ако отидемъ тамъ и не срещнемъ нито едно отъ неговитѣ разумни сжщества, нито разберемъ тѣхната култура, нито възприемемъ нѣщо отъ тѣхната доброта, отъ тѣхнитѣ знания и мъдростъ? Но видимъ ли тия разумни сжщества на слънцето, разберемъ ли тѣхната култура, придобиемъ ли нѣщо отъ тѣхнитѣ знания и мъдростъ, това е най-хубавото нѣщо, защото като се върнемъ на земята, ще има какво да разправяме.

Слѣдователно, срѣщата ни съ единъ човѣкъ, или съ едно най-малко сжщество, каквото и да е то, всѣкога трѣбва да носи знание и мъдростъ. Вземете на примѣръ, каква наука има въ нашитѣ съврѣменни учени? Каква култура има въ тѣхъ? У единъ ученъ човѣкъ, у единъ бактериологъ, за примѣръ, има наука, има ученостъ, знания, но благодарение на тѣзи микроби, които той изучава. Нѣкой ученъ биологъ или ботаникъ става виденъ, знатенъ въ свѣта, благодарение на тѣ-

зи животни и растения, които изучава. Въ тѣзи растения, въ тѣзи животни има нѣщо хубаво. И въ тѣхъ има съзнание. Този ученъ ги е обобщилъ, изучилъ и съ това станалъ виденъ. Но извадете тѣзи растения и животни отъ неговия умъ, и той ще стане обикновенъ човѣкъ. Извадете отъ ума на единъ виденъ ботаникъ всички латински имена на растенията, извадете изъ ума му всички познания за тѣхъ, че еди-кое си растение има еди-какви си свойства, еди-какви си лѣчебни качества, ще видите, какво ще стане съ този ученъ човѣкъ. Едно нѣщо знайте, че съ колкото повече учени и добри хора сте запознати, толкова по-учени ще бждете. Като срещнешъ единъ човѣкъ, не го изучавай повърхностно и не бързай да кажешъ, че той е говедо, но проучи неговитѣ отличителни черти. Като ги проучишъ, той ще ти проговори. Божествениятъ Духъ живѣе въ всѣка форма, която Богъ е създалъ. Проучишъ ли тази форма, тя ще повдигне твоето съзнание.

Та казвамъ: познанството, което имате помежду си, ще ви повдигне. Казвате: азъ имамъ единъ приятель, когото много обичамъ. Питамъ ви: кое е онова, което обичате въ приятеля си? Ако нѣкой ми каже, че много обича крушата, литамъ: кое е онова, което обичате въ крушата? Той ще ми каже: обичамъ крушата, защото ражда много хубави

плодове, подобенъ плодъ на крушата нѣма. Да, туй, че имашъ една доброкачествена круша, е важно, но кое е отличителното ѝ качество отъ другитѣ плодове? Ами кое е основното качество на диаманта? Какво ще ми отговорите? — Че е най-твърдиятъ минералъ. Тогава питамъ ви: коя е основната черта на ума? — Свѣтлината. Коя е основната черта на сърцето? — Топлината. Коя е основната черта на душата? — Основното свойство на душата е Любовта. Само душата скърби, само душата тжжи, само душата обича. И Христосъ казва: „Скръбна е душата ми до смъртъ“. Човѣкъ, който скърби, той обича. Защото Любовта на земята се познава съ голѣмата скръбъ. Колкото повече скърби човѣкъ, толкова любовта му е по-силна. Ако човѣкъ се отчайва, той нѣма любовъ. Отчаянието е пѣсень на особена гама. И скръбта е пѣсень на особена гама. Когато вие скърбите, не считайте това нѣщо като противорѣчие. Скръбта е признакъ на развиващата се любовъ, а радостта е признакъ на проявената любовъ. Казвамъ: Божията Любовъ е вѣнецъ на Неговото съвършенство и на Неговата пълнота. Онова, което Любовта е създала, то е изразъ на Божията пълнота. И тази пълнота ще ни радва не само сега, но и за всички врѣмена.

И тѣй, стремете се да се опознавате едни други, за да бждете учени хора. Друго-

яче ще останете много прости. Запримѣръ, когато ви говоря, нѣкои отъ васъ сж ми казвали: Учителю, прѣди да бѣше казалъ една отъ мислитѣ ти, азъ я почувствувахъ. Да, слѣдъ като кажа нѣщо, тогава казвате, че сте мислили точно като мене. Не, не говорите истината, не е вѣрно това. Това сж нѣща неопрѣдѣлени. Ако е така, хайде още сега ми кажете, каква мисълъ има въ този моментъ въ ума ми. Онѣзи отъ васъ, които иматъ ясновидство, нека кажатъ точно, каква мисълъ бѣше дошла въ ума ми, но се спрѣ на езика. Когато Иоанъ бѣше въ Патмосъ и се прѣнесе на небето, видѣ чудно видение и взе перо да пише, но Духътъ му каза: „Спри тази работа, не пиши, не казвай това, което си видѣлъ!“ И наистина, не се знае, какво е видѣлъ Иоанъ.

Ще ви прѣдставя тази истина въ другъ образъ, въ друга свѣтлина, за да разберете, защо Иоанъ не е трѣбвало да описва това видение. Прѣдставете си една майка, която приготвя пелени за своето дѣтенце, което още не се родило. Тя нѣма търпѣние да дочака врѣмето, когато ще се роди дѣтенцето ѝ, за да види, дали тия пелени ще му приличатъ. Купува отъ пазаря една кукла и я повива въ пеленитѣ. Какво означава това? Въ сжщностъ тя увила ли е своето дѣте въ тия пелени? — Не. Тогава, докато майката още не е родила дѣтенцето си,

нека държи тия пелени сгънати да не пови-
ва куклитѣ въ тѣхъ. Да изкажешъ Божестве-
ни, свещени мисли на хора, които не ги раз-
биратъ, значи да увивашъ мъртвитѣ кукли
въ пелени. Нѣкой казва: отвѣнъ хора чакатъ
да имъ се каже нѣщо. Кажете имъ нѣщо!
Казвамъ: оставете тѣзи работи, не е врѣме
сега да се даватъ святитѣ работи на тия,
които не ги разбиратъ. Тия хора тамъ сж
мъртви кукли. Това дѣте го нѣма още. Този,
който ще дойде при тебе, или този, когото
трѣбва да родишъ и да увиешъ въ тѣзи пе-
лени, ще носи една основна черта въ себе си.
Каква ще бжде тази черта? — Въ този човѣкъ
ще говори Божественото. Той ще бжде като
ученикъ, който казва на Учителя си: Учите-
лю, опитай ме! Каквото ми кажешъ, ще из-
пълня. И наистина, каквото му кажешъ, из-
пълнява. Този е човѣкътъ, на когото ще го-
воришъ Истината. Този е човѣкътъ, на кого-
то ще говоришъ за великото, за Божестве-
ното въ свѣта. Но кога? — Само слѣдъ ка-
то го опиташъ. По сжщия законъ ще опит-
вате и себе си. Туй ще бжде правило, по
което ще се водите.

„Не сждете, да не бждете сждени“! Ще
мислите, че Богъ е вложилъ хубави, краси-
ви нѣща въ всѣки едного отъ васъ. И кога-
то Господъ ви говори нѣщо, Той иска да ви
опита. Какво трѣбва да Му кажете? Ако азъ
съмъ на вашето мѣсто, ще Му кажа: Госпо-

ди, опитай ме! Каквото ми кажешъ, ще изпълня. Слѣдъ това ще дойде второто положение въ васъ и ще кажете: ами ако не мога да изпълня? Ако вие прѣдприемете известна работа за Бога и не можете да я извършите, този, който иде слѣдъ васъ, ще ви помогне. Ако и той не може, тогава ще ви помогне вториятъ, който иде слѣдъ него. Ако и той не може, ще дойде трети, четвърти, докато най-послѣ дойде най-силния, той ще я свърши. Послѣдниятъ ще помогне на всинца ви. Онзи, който е прѣдприелъ една работа за Бога и не може да я извърши, или пъкъ съ грѣшки я върши, нека не се бои. Въ края на краищата, все ще има една придобивка, все ще има благословението на Бога, но да се не връща назадъ. Стига да е направилъ единъ шагъ напредъ, да не се плаши. Повърне ли се назадъ, обаче, той е изгубилъ всичко. Не може ли да свърши работата си, нека чака, ще дойде другъ нѣкой да му помогне.

„Не сждете, да не бждете сждени“! Така е споредъ Писанието. Ние не сждимъ добръ за себе си, не сждимъ добръ и за другитѣ, защото не знаемъ, какви сж Божиитѣ планове, не знаемъ, какво Богъ мисли да направи за насъ. Мрачково се показва бжднината на човѣчеството прѣдъ нашитѣ очи. Но тази бжднина, отъ гледището на Бога, тѣй, както Той я ръководи, е велика.

Сега, коя мисъл остана у васъ най-ясна? Разбрахте ли ме добръ? Ако ме разберете добръ, онѣзи, които сж музиканти, ще станатъ 10 пжти по-добри, по-способни музиканти. Ако ме разберете добръ, онѣзи, които сж художници, ще станатъ 10 пжти по-добри художници. Ако ме разберете добръ, онѣзи, които говорятъ, ще станатъ 10 пжти по-добри говорители. Ако ме разберете добръ, онѣзи, които пишатъ, ще станатъ 10 пжти по-добри писатели. Ако ме разберете добръ, онѣзи, които шиятъ, които мѣсятъ хлѣбъ, които оратъ земята, ще станатъ 10 пжти по-добри, отколкото по-рано. Та въ всички направления, каквото изкуство имате въ свѣта, ако ме разберете, ще станете най-малко 10 пжти по-добри, ще направите всичко по-хубаво, отколкото по-рано и ще бждете благодарни. Цѣльта ни е да бждемъ доволни отъ сегашния животъ, който Богъ ни е далъ. Цѣльта ни е да бждемъ готови за новия животъ, който е започналъ. И трѣбва да го използваме. Ядката, основната мисъл въ притчата, която казалъ Христосъ, седи въ това, че онзи, който разбере Неговитѣ думи, азъ го уподобявамъ на човѣкъ, който е поставилъ цѣлия си животъ на камъкъ. Подразбирамъ, че той е съградилъ къщата си върху камъкъ. Подъ „камъкъ“ разбирамъ Божественото, разумното въ човѣка. Онзи пъкъ, който не е разбралъ Неговитѣ думи, поставя жи-

вота си на пѣсъкъ. Пѣсъкътъ, това е лъжливото въ живота. Ние, съврѣменнитѣ хора, уповаваме на нѣща, които нѣматъ никакво основание въ живота.

Днесъ е вторникъ. Ще ви оставя цѣлиятъ день да разисквате върху практическитѣ методи, които може да приложите въ своя животъ прѣзъ цѣлата година. Всичкото свободно време, прѣди обѣдъ и слѣдъ обѣдъ, и сестри и братя, разисквайте върху най-важнитѣ методи, начини за работа въ сегашния животъ, въ всичкитѣ области, съ които имате съприкосновение.

Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога ѣбжди!

Срѣда, 9 ч. с.

25 августъ.

Имената ви сж записани.

„На това недѣйте се радва, че духоветѣ се покоряватъ вамъ, а радвайте се повече, защото имената ваши сж записани на небеса“.

Великото въ живота на всѣки духовенъ човѣкъ, това е разумното разбиране на Словото Божие. Подъ „Слово Божие“ подразбирамъ всичко онова, което ни се открива и въ видимия, и въ невидимия свѣтъ: това, което се открива на сърцето ни, на ума ни, на душата ни, на духа ни. При сегашното състояние на човѣшкото развитие, тия четири съзнания сж присжци на великата човѣшка душа. Велика човѣшка душа наричамъ тази, която държи всичко въ свѣта. Тогава, отъ какво се пораждатъ различията въ човѣшкото развитие? Причината на това е, че тия четри съзнания не сж съединени въ едно. Колкото повече се обединяватъ тия съзнания

отъ човѣшкия духъ, толкова повече човѣкъ расте и се развива.

Христосъ е обърналъ вниманието на своитѣ ученици къмъ Божествената наука, която трѣбва добрѣ да се разбира. Защото много вѣщи или прѣдмети, много живи тѣла, много наши приятели, даже и ангелитѣ, ако не знаемъ какъ да ги съпоставимъ въ своя животъ, ние можемъ да се спънемъ отъ идеитѣ, на които тѣ ни навеждатъ. Забѣлѣжете за примѣръ, съврѣменнитѣ хора не знаятъ, какъ да поставятъ въ душата си идеята за Бога. Какви не спорове, ежби, гонения се явяватъ между хората за тази идея. Днесъ всички хора спорятъ, има ли Богъ, или не. Това показва, че тѣ, колкото и да говорятъ за Бога, още сж далечъ отъ самата сжщина.

Христосъ казва: „Не се радвайте, че духоветѣ ви се подчиняватъ“. Питамъ ви: когато една майка зачене едно дѣте, дѣтето ли се подчинява на майката, или майката на дѣтето? Кога дѣтето се подчинява повече на майка си, когато е въ утробата ѝ, или когато е извънъ нея? И кога майката трѣбва да се радва повече, когато дѣтето е въ утробата ѝ, или когато се роди? Вие трѣбва да размишлявате върху тия положения. Тѣ сж сжщитѣ отношения, за които Христосъ казва: „Не се радвайте, че ви се подчиняватъ духоветѣ, но се радвайте, че имената ви сж записани на небето.“ Който разбира, какво

нѣщо е да бжде името му записано на небето, между всички негови приятели, между всички висши сжщества, които сж завършили своето развитие и които могат да влизатъ въ положението му и да внесатъ лжчи отъ радость и блаженство въ живота му, той може да се радва за това. Сега ще ви отговоря на въпроса, кога майката трѣбва да се радва повече. — Тя трѣбва да се радва повече, когато дѣтето се роди, а не когато е заченато. Защо да не се радва повече, когато е заченала? Защото при зачеването, докато дѣтето се роди, има много изненади, много нещастни случаи. Ето защо, всѣка майка се радва повече, когато дѣтето се роди. Щомъ се роди, турятъ му име, а когато дѣтето има име, майката се радваповече, отколкото когато нѣма име.

Този законъ е вѣренъ и по отношение на вашия животъ. Вие не се радвайте на малкитѣ придобивки, които имате въ свѣта. Запримѣръ, често вие се радвате на ржкоплѣсканията, на букетитѣ, които сте получили, когато сте декламирали нѣкое стихотворение. Вие взимате букета, обикаляте съ него между хората, радвате му се. Да, но утрѣ тия цвѣтя повѣхвватъ, ржкоплѣсканията прѣставатъ и отъ вашата декламация, отъ вашето свирене нищо не остава. Казвамъ: тази придобивка е врѣменна, отъ нея нищо не остава. Питамъ: какво ще ви ползватъ тия рж-

коплѣскания, тия букети въ живота ви, когато отидете на нивата, или когато рѣшавате нѣкоя велика задача, която ви е далъ Учителя, или когато сте на молитва, или когато искате да помогнете на нѣкой бѣденъ?

Често вие говорите за обществено мнѣние, радвате се, когато е на ваша страна. Но азъ ще ви кажа Истината. Най-напрѣдъ имайте прѣдъ видъ мнѣнието на Бога за васъ, мнѣнието на светиитѣ и мнѣнието на всички добри хора на земята. Дръжте постоянно въ ума си тази велика идея. Това мнѣние е важно за васъ. И т я хора ви знаятъ. Всѣки отъ васъ, който е обърналъ лицето си къмъ Бога, Той вече го знае, по име го зове. Знае ли ви Богъ, и добритѣ хора, и светиитѣ ще ви знаятъ, макаръ вие и да не ги познавате. Вие даже и тукъ на земята не се познавате единъ другъ. Ако накарамъ единъ отъ васъ да каже името на нѣкои отъ своитѣ братя, нѣма да може, не го знае. Обаче, светиитѣ, добритѣ хора, които вършатъ Волята Божия, знаятъ имената ви, тѣ сж записани въ тѣхнитѣ умове. Тѣ визнаятъ по име. Всѣки, който поеме пѣтя къмъ Господа, става извѣстенъ за тѣхъ. Тѣ знаятъ всичко за него, отъ всичко се интересуватъ: какъ живѣе, какъ се моли, до каква степенъ на развитие е дошълъ и т. н.

Когато говорите за Христа, всѣкога трѣбва да разбирате първия образъ въ свѣта,

първородниятъ, началото на човѣшката еволюция, началото на човѣшкия родъ. И за Христа се казва, че Той е глава на Църквата. Глава на Христа пъкъ е Богъ. Така седи великиятъ въпросъ. И всички вие, които искате да служите на Бога, трѣбва да имате необикновена вѣра — силна, непоколебима отъ нищо. Ако имате вѣрата на православния, не си губете врѣмето! Ако имате вѣрата на обикновенитѣ учени хора, на философитѣ, пакъ не си губете врѣмето! Не, вие трѣбва да имате вѣрата на светиитѣ, на праведнитѣ, на добритѣ хора, които сж завършили своя животъ на земята, които сж пожертвували всичко за Бога. Сегашнитѣ православни още не сж православни, каквито Богъ изисква. И евангелиститѣ още не сж такива, каквито Богъ изисква. Каквито имена и да иматъ съврѣменнитѣ вѣрующи днесъ, тѣ сж все обикновени имена — имена, които се промѣнятъ. Ето защо, всѣки отъ васъ трѣбва да пожелае отъ цѣлата си душа да бжде записанъ на небето съ онова име, което никога не се промѣня. И всѣки трѣбва да знае, дали името му е записано горѣ. Щомъ неговото име е записано на небето, това е вече голѣма привилегия. Прѣдставете си, че вие сте записани въ английската народна банка, най-голѣмата и най-богатата банка въ свѣта. Какво ще бжде положението ви? Вие ще имате кредитъ по цѣлия свѣтъ. Кждѣто и да оти-

дете, на която банка и да похлопате, какъвто кредитъ и да поискате, веднага пжтътъ ви ще се отвори. Не ви ли познава английската банка, навсѣкждѣ и всѣкога ще се намирате въ затруднение. Такова е положението на всѣки, който не е записанъ на небето. Записанъ ли е, ако рече да отиде и въ най-затѣнитѣ мѣста на Англия, на Япония, на Китай или кждѣто и да било другадѣ, въ моретата, въ рѣкитѣ, или по горитѣ, пжтътъ на този човѣкъ е отворенъ навсѣкждѣ. Ако има буря въ морето, този човѣкъ, като Христа, само ржката си ще вдигне, и бурята ще каже: „Познавамъ те, азъ се подчинявамъ на твоето слово!“ Бурята моментално ще утихне. Това е магическата прѣчица въ свѣта. Това е нейната сила.

Та казвамъ: само когато вашитѣ имена бждатъ записани на небето, вие ще бждете приети въ великата Божествена Школа и ще започнете да изучавате тази велика Божествена наука. Знаете ли, каква велика перспектива за знания, за красота, за наука, за изкуства, за поезия и за какво ли не още, има въ тази Божествена наука? Туй, което човѣкъ не може да изкаже и което се тай въ човѣшката душа, въ човѣшкия духъ, въ човѣшкия умъ и въ човѣшкото сърце, той ще постигне само тогава, когато името му бжде записано на небето. Човѣкъ като отиде горѣ, той трѣбва даси знае името. Сега азъ не

искамъ да дойдете при мене и да ми кажете: Учигелю, кажи моето име! Вие трѣбва да отидете горѣ, и тамъ всѣки самъ да си узнае името. Една отъ великитѣ задачи за васъ е да разгадаете записано ли е вашето име горѣ на небето, или не. Азъ ще ви кажа признацитѣ, по които да познаете, дали е записано, или не. Вземете най-простия случай отъ живота. Отивате при едно малко дѣте, викате го: дѣтенце, слушай, хей тамъ, дѣтенце, вижъ какво ще ти кажа! — то не се обръща. Но извикате ли го по име, то веднага се обръща къмъ васъ и се зарадва. Защо? — Записано е името му. Сжщото нѣщо е и по отношение на васъ. Като слѣзатъ светиитѣ отгорѣ, ще ви повикатъ на име. Щомъ чуете името си, ще почувствувате голѣма радостъ. Когато човѣкъ има име въ свѣта, той е силенъ. Въ това именно седи величието му. Хубаво ли е да му кажатъ: брей, ти тамъ, № 1, 2, 3, . . . ? Това сж само форми на човѣшката граматика, а споредъ живота Слово, изворѣтъ на великия животъ, човѣкъ трѣбва да има едно име, което Богъ му е опрѣдѣлилъ. Това е реалното. Това е, къмъ което ние трѣбва да се стремимъ. Това име всѣки самъ за себе си трѣбва да знае.

Сега, какво е вашето име? За да се добие, обаче, тази реалностъ, три сжществени нѣща сж потрѣбни на човѣка. Не се стремете изведнѣжъ да отидете на небето. Трѣбва да разбирате смисъла на земния, на физи-

ческия животъ и тогава да разбирате Божественния. Човѣкъ, който не може да разбере смисъла на земния животъ, не може да разбере смисъла и на духовния, на Божественния животъ. Христосъ казва: „Ако ви казвамъ земни работи и тѣхъ не разбирате, какъ ще разберете, ако ви кажа небеснитѣ?“ Ето, защо трѣбва да се започне отъ близкитѣ нѣща.

Нѣкои отъ ученицитѣ казватъ: какво прѣдставлява земята? — Нищо! Всичко е горѣ, важенъ е животътъ на небето. Не, земята, живата природа, за която ви говоря е духовно отражение на Божественния свѣтъ, и затова ще започнемъ отъ видимитѣ, близкитѣ до насъ нѣща и така ще отиваме нагорѣ. Допуснете, че нѣкой човѣкъ се нахранва отлично, сладко му е всичко и храната му се смила добрѣ въ стомаха. Но когато дойде вториятъ процесъ, соковетѣ отъ стомаха не могатъ да отидатъ по-нататъкъ, и кръвообръщението не става правилно. Питамъ тогава: какво ще бжде състоянието на този човѣкъ? Ако тия сокове не могатъ да прѣминатъ въ бѣлитѣ дробове, и кръвта не може да се прѣчисти, организмътъ постепенно ще започне да се отравя, ще се яви нѣкаква зараза, която ще произведе болестъ. Но ако тия сокове достигнатъ правилно до бѣлитѣ дробове, кръвта тамъ се прѣчиства, състоянието на този човѣкъ ще се подобри и той ще се чувствува бодъръ, веселъ. Ако

пъкъ тия сокове не могатъ да прѣминатъ въ мозъка, а спратъ въ дробоветъ, пакъ ще настане единъ ненормаленъ процесъ. Значи, не е достатъчно само храносмилането да става правилно, не е достатъчно само прѣчистването на кръвта въ бѣлитъ дробове да става правилно, но тази кръвь трѣбва да отиде въ мозъка, тамъ да подѣйствува и да се прѣвърче на една динамическа сила. Само така човѣшката мисълъ ще започне да работи. Но ако мисълта се спре тамъ, до това мѣсто и не отиде по-нататкъ, ние ще имаме единъ обикновенъ материалистъ — човѣкъ, който се интересува само отъ материалнитъ работи на живота, и тогава пакъ се заражда отравяне на организма. Отъ таково отравяне човѣкъ може да умре. Слѣдователно, споредъ този непрѣкъснатъ Божественъ процесъ, който става въ човѣка, каквато енергия и да се зароди въ васъ, не трѣбва да я спирате. Това значи: всѣка възвишена и благородна мисълъ, или всѣко възвишено и благородно чувство, което се зароди въ насъ, трѣбва да оставимъ да се развие напълно, да направи единъ кръгъ. Тази наша мисълъ ще мине прѣзъ цѣлото небе, ще слѣзе на земята, ще мине прѣзъ центъра ѝ и пакъ ще се върне при насъ, като ни донесе всички благословения, които ни сж необходими. За повръщането на една мисълъ нѣкой пътъ е потрѣбно единъ часъ, нѣкой

пжть единь день, нѣкога една седмица или мѣсець, нѣкога сж потрѣбни и 10 години а най-често сж потрѣбни 22 години. Въ краенъ случай, най-дългиятъ периодъ отъ врѣме, който може да употрѣби една мисль за едно пълно обръщане е 120 години. За много хора, докато чакатъ да се върне тази мисль при тѣхъ, минаватъ цѣли 120 години, прѣзъ което врѣме тѣ се подмладяватъ наново. Нѣкои казватъ: кой знае кога ще се върне нашата мисль или нашето чувство! Кой ще ги чака! Забавиха се нѣкждѣ. Тѣ нѣматъ търпѣние да ги дочакатъ и умираатъ. Други пъкъ отиватъ да ги търсятъ. По нѣкой пжть хората се лутатъ по 40 — 50 — 250 години и послѣ пакъ се връщатъ на сжщото мѣсто, отдѣто сж излѣзли.

Слѣдователно, по този начинъ вие учите великия законъ въ живота — великото търпѣние. Като пратите вашата мисль изъ пространството, ще чакате съ най-голѣмо търпѣние 10 — 20 — 22 години, докато тя измине своя кръгъ и се върне при васъ съ едно хубаво, велико извѣстие. Тогава въ васъ ще стане едно прѣобразование. При сегашнитѣ условия на живота, на всѣки 7 години става една промѣна въ васъ. За тѣзи промѣни въ организма на човѣка, както и въ неговото духовно тѣло, говорятъ и теософитѣ. Мислитѣ, които сж излѣзли отъ васъ и отишли къмъ Бога, ще се върнатъ слѣдъ 7

години. Следъ всѣки периодъ отъ 7 години, въ човѣка се започва една нова фаза, която окултната наука нарича „развитие на едно ново тѣло“. Такива тѣла има главно седемъ. Въ по-духовно развититѣ хора има още три, а въ най-напрѣдналитѣ сжщества се развиватъ още двѣ. Значи, въ човѣка може да се развиятъ всичко 12 тѣла. Сегашната култура е достигнала до положение да схваща едва първитѣ 7 тѣла, които човѣкъ, като 7 струи, изпраща въ невидимия свѣтъ. Всѣка струя, като отиде къмъ Бога и се върне, ще донесе на човѣка едно специално благо, специални материали, съ които той ще строи живота си тукъ на земята.

Казва Христосъ: „Не се радвайте, че духоветѣ се покоряватъ вамъ, а радвайте се повече, защото имената ваши сж записани на небеса!“ Радвайте се, че имате връзка съ Бога, да можете да пращате вашитѣ мисли и желаня къмъ Него, и Той да ви отговаря чрѣзъ Своята мисълъ.

Сега, кое е практическото, идеалното положение отъ тази мисълъ? Мисълъта, дали сте напрѣднали или ненапрѣднали, да ви не спъва. Нѣкой казва: азъ още не съмъ напрѣдналъ. Въ сжщностъ, напрѣдналъ и ненапрѣдналъ човѣкъ не сжществува, а сжществува само растене. Нѣкой станалъ поетъ това значи че е порасналъ по-напрѣдъ отъ другъ нѣкой който още не е порасналъ. Не се безпокойте за

вашия ръст! Врѣмето, което Богъ е опрѣдѣлилъ, ще дойде и ще донесе своя плодъ. Не бързайте! Ако видите нѣкой голѣмъ орѣхъ израсналъ до васъ, не се приближавайте близо до него! Или, най-малко, молете се на Господа да бждете на 100 метра далечъ отъ коренитѣ му, защото той събира всички сокове отъ земята и за васъ нѣма да останатъ. По сжщия законъ, когато видите нѣкой свѣтия, не отивайте много близо при него! Вие мислите, че като отидете близо до единъ прѣдметъ, ще го изучите добрѣ. Не, близостта заслѣпява хората.

Ще ви приведа единъ примѣръ отъ обикновения животъ, който искамъ да схванете съ една широта, а не съ това обикновено разбиране, което имате за нѣщата. Азъ взимамъ примѣри, които одухотворявамъ. Имаме двама приятели. Докато сж далечъ единъ отъ другъ въ училището, докато нѣматъ отблизо взимане-даване, любовта имъ е чиста и възвишена. Но щомъ се зародятъ материални сдѣлки помежду имъ тѣ веднага започватъ да чувствуватъ своитѣ погрѣшки, да виждатъ своитѣ недостатъци. Вземете онзи момъкъ, който обича нѣкоя мома. Въ първо врѣме той ѝ казва: „Ти си мое божество, безъ тебъ не мога да живѣя, ти си моятъ спасителъ, моятъ ангелъ! Ако не погледнешъ благосклонно къмъ менъ, моята еволюция ще спре“... Той мисли, че е намѣрилъ своето

щастие. Като я вземе, обаче, още на втората година вижда лошото у нея. Казва ѝ: „Ти, мари, не знаещъ ли каква е майката, какъвъ е баща ти. Ти по-горѣ ли отъ тѣхъ ще бждешъ?“ По-рано ѝ казваше Марийке, Марче, а сега ѝ казва: Маро! Дѣтето, което обича майка си ѝ казва: „мамичко“, а като порасне казва ѝ „мамо“. Това изразява всички ония душевни промѣни, които ставатъ въ човѣка.

Такива промѣни ставатъ и въ религиозния животъ на хората. Като влѣзатъ въ нѣкое ново религиозно общество, казватъ: тѣзи хора тукъ сж толкова възвишени, толкова благородни, между тѣхъ ще живѣя. Но слѣдъ като поживѣятъ една година между тѣхъ, казватъ: това не сж хора, това сж вълци, лицемѣри, ще бѣгамъ отъ тѣхъ! Че какъ? Да не мислите, че светии ще срещнете на земяга? Светиитѣ не живѣятъ между васъ, тѣ живѣятъ друга-дѣ нѣкждѣ. Тукъ тѣ само се проявяватъ. Та казвамъ: трѣбва да знаете, че никой не живѣе самъ съ себе си, никой не е самостоятеленъ. Вие сте центъръ, дѣто се посрѣщатъ не само хиляда, не и 10,000, но милиони духове. Вие сте поле, дѣто тѣ работятъ. И нѣкой пжтъ, като надойдатъ много отъ тия духове, вие замязвате на една нива, за която мнозина спорятъ. Единъ отъ тѣхъ иска да оре, и другъ иска да оре. Започватъ да оратъ, но по едно врѣме спиратъ работата, започватъ да се каратъ — става побой, кав-

га, разправия. Вие се чудите на това, което става и казвате: въ менъ става нѣщо страшно, главата ми ще се прѣсне! Казвамъ: духоветѣ се каратъ въ тебъ за твоята глава. Ако успѣятъ лошитѣ духове да те завладѣятъ, нѣщата се обръщатъ съ дѣното нагорѣ. Ако пъкъ духоветѣ разрѣшатъ въпроситѣ добрѣ, работата върви напредъ, ти туряшъ редъ и порядкъ въ всичко и въ тебъ настава миръ и съгласие.

И тъй, казва Христосъ: „Недѣйте се радва, че духоветѣ се покоряватъ вамъ, а радвайте се повече, защото имената ваши сж записани на небеса.“ Духоветѣ се покоряватъ, но само врѣменно, защото и тѣ сж интелигентни. Тѣ се покоряватъ, докато намѣрятъ въ васъ нѣкоя най-малка слабостъ. Намѣрятъ ли такава, тѣ веднага ви завладѣватъ и се проявяватъ тъй, както си искатъ. Виждали ли сте, какъ се борятъ борцитѣ-пехливани? Като се борятъ дълго врѣме, единъ отъ тѣхъ надвива и остава отгорѣ. Ако той не внимава, ако не бжде буденъ, побѣдениятъ се окопитва и първиятъ нѣма да усѣти, какъ ще се намѣри отново на гърба си и ще загуби побѣдата. Значи, побѣдата му е била само фиктивна. Турцитѣ иматъ една поговорка: „Като викашъ духоветѣ, лесно идватъ, лесно ти се подчиняватъ, но като дойде редъ да ги изгонишъ, зоръ виждашъ тогава“.

У мнозина отъ васъ има извѣстни подо-

жения, известни прояви, които се дължатъ на това, че се намиратъ подъ влиянието на тия духове. Едно врѣме сте били търпеливи, кротки, въздържани, а сега сте сприхави, искате да се карате съ този, съ онзи. Туй състояние ваше ли е? — Не е. Възможно ли е единъ изворъ, чиято вода до вчера е била чиста като кристалъ, изведнѣжъ да стане мжтенъ? — Не е възможно. Вие трѣбва да познавате тия духове, да знаете тѣхнитѣ прояви и да се научите да имъ въздѣйствувате. Нѣкой пжтъ у васъ се поражда честолюбие. Направите една погрѣшка и не искате да я признаете. Казвате: азъ не мога да направя такава погрѣшка. Може би, ти да не си направилъ тази погрѣшка, но фактътъ е на лице, тя е турена въ твоята кесия. Напримеръ, безъ да знаешъ ти, нѣкой туря въ твоята кесия фалшиви пари. Въ това врѣме идва комисия да провѣрва касата и въ твоята кесия намира фалшиви пари. Какъ ще обяснишъ това противорѣчие, какво ще кажешъ за твое оправдание? Комисаритѣ ще те питатъ: ти ли направи тѣзи пари? Ти ще кажешъ: азъ не правя пари. Да, но фалшивитѣ пари сж намѣрени въ твоята кесия. Въ кесията ти има и сжщински пари, но има и фалшиви.

Слѣдователно, всички лоши мисли въ живота ви не сж ваши, но и добритѣ мисли не сж ваши. Питамъ ви: всички ония дървета, кои-

то растатъ въ Борисовата градина, или по планинитѣ, или въ Америка, или къдѣ и да е другадѣ, ние ли създадохме? — Не. Тия дървета сж плодъ на мисълта на други същества, които сж живѣли прѣди насъ. А всички ония мисли, които сж наши, оставатъ да градятъ въ насъ. Онѣзи мисли, които държатъ въ порядъкъ нашия мозъкъ, които съграждатъ нашето тѣло и подържатъ силитѣ му, сж наши мисли. Тѣ сж постояннитѣ работнички на кошера. Нѣкой пжтъ може да дойдатъ и чужди пчелички, но не се радвайте на тѣхъ, тѣ идатъ да крадятъ. Пчелитѣ отъ разнитѣ кошери си иматъ охрана. По сжщия начинъ, всѣки отъ васъ, като изучава окултнитѣ науки, трѣбва да разбира Божествения законъ, за да може да се охранва по най-разуменъ начинъ. Какъ? — Като пчелитѣ. Тѣ иматъ една царица и мисълта на всички е насочена къмъ нея. Човѣкъ въ себе си трѣбва да има една царствена мисль, господствуваща надъ всички други. Или съ други думи казано: ние трѣбва да поставимъ Бога въ центъра на нашия животъ, като царь, и при всички мжчнотии да се обръщаме къмъ Него. Обръщаме ли се къмъ Него, всички въпроси лесно се рѣшаватъ. За насъ идеята за Бога не е така отвлѣчена, тя е най-реалната идея. Обърнете се съ всичкото смирение на душата си къмъ Бога, и Той ще ви помогне. Да кажемъ, че имате единъ

Много мъченъ въпросъ за разрѣшение. Ако се обърнете къмъ Бога съ искрена молитва, пълна съ смирение, каквато помощъ попросите отъ Него, ще ви се даде. Окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде смиренъ, отстъпчивъ и разуменъ. Той трѣбва да вижда нѣщата отъ далечъ, безъ да изпада въ противорѣчия. Когато започне една война, той трѣбва да бжде принципаленъ, и веднѣжъ влѣзълъ, не трѣбва да отстъпва. Нѣкждѣ пъкъ той не трѣбва да влиза въ война.

Тѣй щото, днесъ всички имате мъчнотии въ живота си. Нѣкой пжтъ ще се обезсърчите отъ тия мъчнотии, но знайте, че много пжти вие сами си ги създавате несъзнателно. Азъ забѣлѣзвамъ сега, всички софиянци, както и провинциалиститѣ, братя и сестри, ученици на окултната школа, както и всички религиозни и свѣтски хора, минаватъ прѣзъ голѣми изпитания. Разликата е само въ това, че свѣтскитѣ хора не знаятъ, защо и за какво идватъ изпитанията, а вие знаете. Въ тази бесѣда азъ нѣма да ви разправямъ защо и за какво идватъ изпитанията, но четете бесѣдитѣ, проучавайте ги, тамъ сж дадени много обяснения. И за въ бждеще, като ви говоря, слѣдете моитѣ обяснения. Ученицитѣ трѣбва да бждатъ готови за всички изпитания. Отъ васъ сега се изисква приложение на новото учение въ живота ви.

Допуснете, че вие имате единъ много

лошъ съсѣдъ. Какъ ще постъпите съ него? Азъ ви казвамъ: ще укротите вашия съсѣдъ по новия начинъ. Единъ приятелъ ми разправяше слѣдния примѣръ. Нѣкой си американецъ ималъ единъ конь, който хемъ хапѣлъ, хемъ риталъ — никой не могълъ да се доближи до него. Господарьтъ му постоянно се оплаквалъ. Този ритне, онзи ритне, на този пукне главата, на онзи пукне главата. Най-послѣ при този американецъ идва единъ неговъ приятелъ и го пита: въ какво седи лошавината на този конь? — Остави се, никой не може да се доближи до него — хапе и рита. „Имате ли сѣно?“ — Да, имамъ. Той взима единъ вързопъ сѣно, закачва го на опашката на коня и го пуца. Цѣлиятъ день коньтъ риталъ, хапалъ, бѣгалъ, докато най-послѣ се прѣуморилъ и легналъ, укротилъ се. На другия день впрѣгатъ коньтъ на работа, и той вече нито рита, нито хапе. Казвамъ: по сжщия начинъ турете на гърба на вашия съсѣдъ единъ снопъ сѣно, нека рита цѣлиятъ день, докато се умори. Щомъ се умори, ще омекне. Това е правилото, по което може да се укроти единъ човѣкъ. Не поставяйте единъ живъ човѣкъ за мѣшанка на войниците, но турете му на гърба сѣно, или друга нѣкоя вѣщь.

Ще ви приведа още единъ примѣръ. Единъ бѣденъ воденичаръ развъждалъ кокошки. Той ималъ едно куче, което се нау-

Чило да яде яйцата. Воденичарът го билъ, гонилъ, дано да се отучи отъ обичая си, но кучето все продължавало да яде яйцата. Най-послъ единъ неговъ приятель му далъ слѣдния съвѣтъ: за да отвикнешъ кучето да яде яйцата на кокошкитѣ, опечи едно яйце и тѣй, както е горещо, като чуешъ, че нѣкоя кокошка снесе, смѣни прѣсното яйце съ печеното. Той направилъ тѣй, както го посъвѣтвали. Кучето чува, че нѣкоя отъ кокошкитѣ снесла яйце и веднага отива на полога. Бързо налапва горещото яйце, но хуква да бѣга. Яйцето се заклѣщило между зжбитѣ му, та едва го изхвърлило изъ устата си. Отъ тогава кучето не помислило вече да обикаля полозитѣ.

Казвамъ: има много хора, които трѣбва да изядатъ печено яйце, за да се освободятъ отъ нѣкой свой неджгъ. Съ всѣки неджгъ трѣбва да се постжпва разумно, педагогически, тѣй, както кучето трѣбва да научи правилото да не яде яйцата отъ полозитѣ, и коньтъ на не рита и хапе, а мирно и кротко да живѣе. Мога да ви приведа още много примѣри за укротяване на хората, но това сж обикновени работи. Има хора, които могатъ да влияятъ на пчелитѣ; други, които укротяватъ змии, тигри, лъвоове, но за това се иска присжтствие на духа, както и силна воля. Запримѣръ, когато искашъ да укротявашъ животнитѣ, когато искашъ да не те хапятъ,

трѣбва да държишъ ума си силно концентриранъ. Англичанитѣ, които минаватъ за ексцентрични хора, често правятъ такива опити за укротяване на животни въ Индия и въ Африка. Седне нѣкой отъ тѣхъ на единъ голѣмъ камъкъ, концентрира ума си и мисли върху една опрѣдѣлена мисълъ, Покрай него минава лъвъ. той не мърда. Но ако рече да мръдне само, този лъвъ ще го нападне. Онзи, който иска да служи на Бога, съзнанието му трѣбва да бжде будно. Почне ли да плаче, да рита, да се оплаква, че тукъ не го приели, че тамъ го изпждили, лъвътъ ще го вземе. Ти като ученикъ, като влѣзешъ въ едно общество и да те обидятъ, трѣбва да дадешъ видъ въ себе си, че не сж те обидили. И най-лошитѣ думи да ти кажатъ, да не подозирашъ, че сж казали нѣщо лошо за тебе. Такъвъ трѣбва да бжде християнинътъ, такъвъ трѣбва да бжде ученикътъ на новото учение! Богъ казва: „Не си отмъщавайте, защото мое е отмъщението“! Забрави всичко и върви напредъ! Това не значи, че като минавашъ покрай кучетата, нѣма да чувашъ тѣхния лай. Ще чувашъ, но ще знаешъ, че този лай не е заради тебе. Нима всичко, което става въ едно село е заради менъ? — Не е заради менъ.

Та първото нѣщо: когато искате вашитѣ имена да се запишатъ на небето, трѣбва да сте дошли до положението да въздѣйствувате вътрѣшно на свѣта съ силата на своя

умъ. Да допуснемъ, че сте заобиколени съ редъ мжчнотии. Какво ще направите? -- Отправете вашата мисълъ къмъ Бога! Имате недоразумение съ нѣкого — отправете ума си къмъ Бога! Имате да давате пари, стегналъ ви е кредиторътъ — отправете умътъ си къмъ Бога! Болни сте, докторътъ е казалъ, че слѣдъ два дена ще свършите — отправете ума си къмъ Бога! Чакайте да дойде отговоръ отгорѣ. Молите ли се на Бога, никакви лѣкарства не взимайте! Лѣкарството ще дойде отвжтрѣ. Вземешъ ли лѣкарство, то трѣбва да произведе единъ вжтрѣшенъ процесъ. Ако ти извикашъ нѣкой лѣкаръ, който разбира Божия законъ и се ржководи отъ Него, той ще разбере твоето състояние, и лѣкарството, което даде, ще ти помогне. Когато за извѣстна болестъ вие употребите всички лѣкарства, които съврѣменната медицина прѣпоржчва, но не ви помогнатъ, напуснете ги и се обърнете къмъ Бога. Тогава вашето оздравяване ще дойде отвжтрѣ. Вжтрѣ е вашиятъ лѣкаръ. Той е лѣкарътъ на душата. И всички вие трѣбва да бждете лѣкари на душитѣ си. Вие страдате, за да проучите себе си, да проучите и другитѣ хора. Умниятъ човѣкъ трѣбва да знае, какво мисли неговия другаръ. Умниятъ човѣкъ трѣбва да знае още, какви сж чувствата на неговия другаръ.

Вие трѣбва да знаете, че не живѣете за хората, но за Бога. Може би, съ всичко, кое-

то се случва въ живота ви, Господъ е рѣшилъ да ви изпита. Той казва на нѣкои да ви обидятъ. Казва: „Кажете на този светия една обидна дума“! Щомъ това нѣщо е отъ Бога, вие трѣбва да го издържите съ радостъ. Азъ съмъ ви привеждалъ редъ примѣри, които пъкъ вие привеждате на други, но като дойде сжщото до васъ, не изпълнявате.

Ще ви приведа единъ примѣръ за поука. Единъ младъ ученикъ отива при единъ индуски Учителъ и му казва: „Учителю, научи ме на великитѣ тайни на живота“! — Ще те науча, но ако можешъ да изпълнишъ една задача. Ще направишъ три нѣща: ще излѣзешъ на пжтя и ще срещнешъ най-напрѣдъ единъ воененъ. Ще отидешъ при него и ще му ударишъ една плѣсница. По-нататъкъ ще срещнешъ единъ религиозенъ човѣкъ, който се моли на Бога тихо въ себе си. И на него ще ударишъ една плѣсница. Още по-нататъкъ по пжтя ще срещнешъ единъ светия, човѣкъ, който е завършилъ вече своето развитие. На него ще ударишъ двѣ плѣсници. Слѣдъ това ще се върнешъ при мене. Ученикътъ отива при военния, удря му една плѣсница — военниятъ му удря двѣ плѣсници. Отива при религиозния човѣкъ, който се моли на Бога и му удря една плѣсница. Този човѣкъ се обръща, прѣкъсва молитвата си, вдига ржка да го удари, но веднага я сваля и продължава да се моли. Когато оти-

ѡа при светията, удря му двѣ плѣсници, но той даже не мръдналъ. Ученикътъ се връща при Учителя си, който го запитва: „Какво ти каза първия?“ — А. много лошо бѣше. Военниятъ ми удари двѣ толкова силни плѣсници, че и до сега ги помня. „Това е методътъ на обикновенния животъ. Така постъпва всѣки човѣкъ, който не може да контролира себе си, който борави съ закона на необходимостта. Вториятъ, религиозниятъ човѣкъ е човѣкътъ, който е започналъ да живѣе по законъ и затова пожела да направи нищо, но се спрѣ, каза си: нищо, законъ има, той да го сжди! Третиятъ, светията, това е човѣкътъ, който живѣе напълно по закона на Любовта. Затова, когато ти като ученикъ, придобиешъ състоянието на послѣдния, ела при менъ, тогава ще те уча!“ — му отговорилъ учительтъ.

Сжщото се отнася и за васъ: като ви ударятъ, не само че не трѣбва да отвърщате, но не трѣбва даже да забѣлѣжите, че сж ви ударили. Светията даже не забѣлѣзалъ, че го ударили — не мръдналъ нито единъ мускулъ на лицето си. Ако можете да понесете изпитанията си въ живота като светията, на когото ударили двѣ плѣсници, вие ще разберете и Божественитѣ закони. Той даже не счелъ за нужно да си повдигне очитѣ. Защо? — Христосъ живѣе въ него. Затова и вие не търсете Христа отвънъ, но вжтрѣ въ

васъ. Ако нѣкой пжть видите Христа отвънѣ, това е отражение само, въ огледалото Го виждате. Писанието казва: „Бога никой никога не е видѣлъ.“ Апостолъ Павелъ казва: „Сега ние знаемъ Христа не тъй, както едно време, когато е билъ на земята“. Когато Христосъ се явилъ на Павла, той падналъ отъ коня си. Трѣбва да има единъ Ананий, който да отвори вашитѣ очи. Сега Христосъ, Богъ ви се изявява отвжтрѣ. И радвайте се, че Божието присжтствие е таково. Нѣкой казва: защо не мога да видя Христа? Не бързайте, ще дойде време да Го видите. Не трѣбва да Го видите прѣждеврѣменно. Всички нѣща трѣбва да ставатъ на своето време. Тъй както Богъ сега ни се открива, това е най-добриятъ начинъ. Ще слушаме Неговиятъ гласъ, който говори тихо и мълкомъ вжтрѣ въ нашето съзнание. И най-- малкото, което ни се казва отвжтрѣ, трѣбва да го изпълнимъ.

Важното за насъ е това, че Христосъ всѣки день идва при насъ и ни казва: „Направи това заради менъ!“ Когато нѣкой ти е казалъ обидна дума, Христосъ ще дойде при тебе и ще ти каже: „Прости му заради менъ!“ Кажешъ ли, че не можешъ, че ти е много мъчно, ти не си изпълнилъ волята Божия. При тебе дойде единъ бѣднякъ, и въ този моментъ Христосъ те посѣти и ти казва отвжтрѣ: „Дай новитѣ си дрехи на този бѣднякъ!“ Кажешъ ли, че ще му дадешъ старитѣ си дрехи, защо-

то новитѣ не си обличалъ никакъ, пакъ не си изпълнилъ волята Божия. Че този бѣднякъ е нѣкой светия! Богъ те изпитва чрѣзъ него. Този бѣдень може да е и самъ Христосъ. Господъ ти казва отвѣтрѣ: „Отстѣпи му твоята стая!„ Ти казвашъ: имамъ друга стая, нея ще му дамъ. Пакъ не си изпълнилъ волята Божия.

Ние постоянно корегираме онова, което Богъ ни казва, затова работата нине върви. Дойде нѣкой при менъ и ме пита: колко дена трѣбва да постимъ, три или петъ? Казвамъ: ако не вършишъ волята Божия и 20 дена да постишъ, нищо нѣма да те ползува. Има другъ единъ постъ. Ако азъ поста 10 дена и всѣки день нося своето ядене на бѣдни вдовици и сирачета, разбирамъ такъвъ постъ. Тѣ ще кажатъ: Господи, благодаримъ Ти, дѣто ни изпрати този братъ! Или, ако поста, за да очисти единъ неджгъ отъ себе си, разбирамъ такъвъ постъ. Или, ако поста, за да придобия разположение на душата си, или да създамъ добри мисли и чувства въ себе си, разбирамъ такъвъ постъ. Но ако поста само за да изтоща тѣлото си и да не мога да работя, не разбирамъ такъвъ постъ. Тогава нѣкой ще кажатъ: като е тѣй, да не постимъ. да не изтощаваме тѣлото си. Това е още по-опасно. Горко на този, който не пости! Човѣкъ, който никакъ не пости е натоваренъ корабъ, който, ако влѣзе въ развълнуваното море, опасностъ го за-

страшава. Човѣкъ, който пости много, е празенъ корабъ, безъ никакъвъ товаръ. И той може да се обърне, като влѣзе въ бурното море. Тогава на първия казвамъ да пости, да се изпразни малко, или съ други думи: да слѣзе на нѣкое пристанище, да извади малко отъ своята стока, да се поразтовари. На втория казвамъ: натовари малко кораба си! Като се срещнатъ празенъ и пъленъ корабъ, пълниятъ да каже на празния: ела, братко, вземи половината отъ моя товаръ!

Вие, окултнитѣ ученици въ България, трѣбва да дадете единъ примѣръ, ако не на съвършенство, то поне на издържливостъ, на храбростъ, на самоотричане и при това като ви обиждатъ, да можете да издържате. Като дойде отчаянието въ васъ, да се не отчайвате. Като дойде маловѣрието въ васъ, да се не обезвѣрявате. Искамъ да бъдете образци на една жива вѣра. Никога не изгубвайте вѣрата си! Защото ние не гледаме на васъ, какви сте сега, но гледаме, какви трѣбва да бъдете слѣдъ 5-10-22 години. И тогава, който ви срещне, да каже: ето една наука, която промѣня хората! Всички вие трѣбва да се подмладявате всѣки моментъ, да развивате най-хубави мисли и чувства. Вие трѣбва да бъдете образци въ всѣко отношение. Това е желанието на Бога. Като отидете при Бога, Той ще даде на всѣки опрѣдѣленото мѣсто, и вие ще работите за Него, Не

мислете, че като отидете при Бога, цѣль денъ ще пѣете, ще свирите и ще почивате. Не, отидете ли при Бога, вие може да поседите тамъ день, два, три, мѣсець, може и година, но веднага слѣдъ това ще ви турятъ на работа, ще ви дадатъ да управлявате нѣщо. Вие трѣбва да се приготовлявате за една велика служба въ Царството Божие. Казва Христосъ: „Радвайте се, че вашитѣ имена сж записани на небето“!

Сега ви пожелавамъ, имената ви да бждатъ записани горѣ! По-добро нѣщо отъ това има ли? Идната година като се срещнемъ, ще ви питамъ: получихте ли по едно писмо? И желая всинца, безъ изключение, да получите по едно писмо! Ако се яви едно изключение, всички заедно ще помагате на тѣзи братъ или сестра, щото и тѣхното име да се запише на небето. Всички сте призвани въ Бога, нѣма отмѣна. Но всички трѣбва да се учимъ. Който знае малко, трѣбва да се учи отъ другитѣ. Смирение трѣбва да има у всинца ви! Изслушвайте се, като говорите. Вие трѣбва да дадете образецъ за едно бждеще възпитание, та кой какъ ви види, да знае, че у васъ има едно Божествено възпитание, една вжтрѣшна дисциплина, на която се подчинявате. Вие трѣбва да се подчинявате не на външна заповѣдь, а на една вжтрѣшна заповѣдь. Като кажемъ: всички на работа! — да започнемъ работа. Като се каже: пѣйте! — да

пъемъ. Яжте! — да ядемъ. Каквото и да се каже, каквото и да се изпълни, всичко да излиза дълбоко отъ душата ви. И като срещнете единъ такъвъ братъ, ще видите, че на челото му има една светеща звѣзда. Това е единъ признакъ, че неговото име е написано горѣ. И Христосъ като дойде на земята, една звѣзда се появи. Звѣздата прѣдсказа Неговото раждане. Всѣкога, когато се ражда единъ великъ човѣкъ, на небето се появява една свѣтла звѣзда.

Азъ искамъ всички вие да видите тази звѣзда. Звѣздата, която се появи за Христа, да се яви и за васъ! Тя е Божествена, разумна звѣзда, която носи Новото Учение и всички Божии блага. Тя е звѣзда, съ която идатъ Божиитѣ ангели. Тя е звѣзда, съ която Божиятъ Духъ раздава всички дарби и способности, отъ които, както вие, така и всички останали хора се нуждаятъ. И за въ бждеще ние имаме нужда да заработи въ насъ великиятъ святъ Божи Духъ, Който разбира всички закони, които Богъ е поставилъ. Тогава всичко ще върви въ редъ и порядъкъ. Само така ще може въ васъ да се внесе новото и да почувствувате всички едно вътрѣшно съвземане и прѣминаване отъ врѣмения животъ на смъртта къмъ вѣчния животъ на безсмъртието.

„Радвайте се, че вашитѣ имена сж записани на небето“!

Петъкъ, 9 ч. с.

27 августъ.

Свещениятъ огънь.

„Затова Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си, за да я взема пакъ“.

Въ всѣки животъ има единъ сжщественъ въпросъ. Когато казвамъ всѣки животъ, подразбирамъ живота на онѣзи души, у които съзнанието е пробудено. Азъ наричамъ пробудена душа тази, която съзнава не само дълга къмъ себе си, както и дълга къмъ своитѣ ближни, но която съзнава и своя най-главенъ дългъ — къмъ Бога. Или да прѣдамъ сжщата мисль въ друга форма. Пробудена душа наричамъ тази, въ която силно живѣе желанието да обича Бога.

Съврѣменниятъ животъ, въ който живѣемъ, е изпълненъ съ извѣстни неджзи, съ извѣстни противорѣчия, страдания, съмнѣния, злоба, умраза, но всичко това не е създадено сега. Туй е външната страна на живота, външното му изявление, но това още не прѣдставлява вжтрѣшната, скритата страна

Иоана 10:17.

на живота. Когато вие обикаляте около нѣкой селски хамбаръ и чувате, че вжтрѣ мишки църкаты, какво показва това? — Това показва, че хамбарътъ е пълень съ жито. Въ празень хамбаръ мишки църкаты ли? — Не. Мишкитѣ църкаты само въ пълень хамбаръ. Когато минавате покрай нѣкой кошерь и чувате вжтрѣ движение, бръмчене, какво показва това? — Че въ кошера има животъ, пчели има въ него. Когато виждате, че иде нѣкоя голѣма рѣка и залива околността, а съ това по нѣкой пѣтъ прави пакости на хората, какво показва това? — Че тази рѣка има голѣмъ източникъ. Тя е благонадежна.

Слѣдователно, това, което ние наричаме недѣзи, въ нѣкои случаи прѣдставлява избликъ на великъ животъ, но като не знаемъ, какъ да употрѣбимъ този животъ, заражда се злото. Значи, въ едно отношение злото е неразумно употрѣбяване на живота. Нека вземемъ най-простия случай въ живота. Ако единъ човѣкъ прѣпие или прѣяде повече, отколкото трѣбва, това е прѣстѣпление. Ако нѣкой човѣкъ мисли повече, отколкото трѣбва и по този начинъ иска бързо да разрѣши една отъ великитѣ задачи, и това е прѣстѣпление отъ негова страна. Великитѣ въпроси сѣ послѣдни въпроси, тѣ никога нѣма да се разрѣшатъ. Ние трѣбва да започнемъ отъ разрѣшението на онѣзи въпроси, които сѣ най-близо до насъ. Хрис-

тосъ разрѣши единъ основенъ въпросъ и каза защо Отецъ Го люби. Често и вие казвате, че трѣбва да имате любовъ къмъ ближнитѣ си. Да, но за да обичашъ ближнитѣ си, трѣбва да направишъ една велика жертва, а за да направишъ тази велика жертва, трѣбва да имашъ великъ идеалъ въ себе си — трѣбва да познавашъ Бога — източникътъ на нѣщата. Не е въпросътъ до външното отношение на нѣщата, т. е. до външната страна на Бога, колко Той е великъ, но трѣбва да имаме една допирна точка съ Божественото съзнание, да чувствуваме Бога въ Неговото проявление всѣки день. Казвалъ съмъ и другъ пътъ, Богъ има специално отношение къмъ всѣка душа, къмъ всѣки разуменъ животъ. По това именно се отличава Той. Богъ не борави съ единъ народъ. Когато Той изпрати Мойсея при Фараона, каза му: „Иди и кажи на Фараона, че азъ съмъ Богъ на Аврама, на Якова и на Исака. Това бѣха трима души, заминали вече. Питамъ: защо Богъ му не каза, че е Богъ на израилския народъ, а му каза, че е Богъ на Аврама, на Якова и на Исака? Дѣ бѣше Аврамъ? Дѣ бѣше Яковъ? Дѣ бѣше Исакъ? Азъ ще ви задамъ слѣдния въпросъ: когато човѣкъ обича, дѣ ще тури любовта си, на кое мѣсто? Ако турите любовта въ сърцето, то ще стане толкова горещо, че ще се произведе главоболие. Дѣйствително, ако Любовта влѣзе въ сърцето, образу-

ва главоболие. Ако пъкъ я турите само въ главата, тя ще произведе коремоболие.

Сега хората страдатъ отъ двѣтѣ болести: отъ главоболие и отъ коремоболие. Казвамъ: турете Любовта съразмѣрно и въ главата, и въ сърцето! Когато говоря за Любовта, подразбирамъ съвършенството на Бога, изявлението на Бога въ Неговата пълнота, т. е. въ всички Негови прояви. Любовта е единствената сила, която ни свързва съ Бога, а не нашето външно величие. Има нѣщо тайно въ всѣка душа, което даже и другитѣ не подозиратъ, но Богъ, Който вижда цѣлата вѣчностъ, вижда, какво може да излѣзе отъ всѣка душа. Вие може да гледате една душа, че е бѣдна, страждуща, безъ никакво външно величие, но Богъ обръща специално внимание къмъ тази душа.

Ще ви приведа единъ примѣръ. Единъ отъ висшитѣ духове веднѣжъ видѣлъ, че Господъ обръща голѣмо внимание къмъ една душа на земята, всѣка сутринъ се обръща къмъ нея, вслушва се, като Му говори. Той се заинтересувалъ силно, каква ли ще е тази душа, която заслужава Божието внимание. Той си помислилъ: тази душа трѣбва да е нѣкоя свѣтла, велика, щомъ Господъ я обича така много, щомъ се занимава толкова много съ нея. Този ангелъ пожелалъ да види, коя е тази душа, да се запознае съ нея. Той казалъ: „Господи, много ти

се моля, голѣма привилегия ще бжде за менъ да ме пратишъ да видя тази душа, съ която Ти всѣка сутринъ говоришъ. Господъ се обърналъ, погледналъ го и нищо не му казалъ — пратилъ го на земята. И какво мислите? Завежда го въ едно капище, дѣто единъ бѣденъ човѣкъ безъ никакво величие, се молѣлъ на Бога, като постоянно пригрѣщалъ единъ идолъ. Ангелътъ се почудилъ, какъ е възможно Богъ да обрѣща такава внимание на този бѣденъ, на никого неизвѣстенъ човѣкъ. Да, но Богъ вижда великото, което се крие дълбоко въ тази душа. Вие ще кажете: какво голѣмо заблуждение, да пригрѣща човѣкъ единъ идолъ! Ами когато майката пригрѣне своето дѣтенце и внесе всичката си надежда въ него, не е ли сжщиятъ този идолъ? Когато онзи християнинъ банкеръ пригрѣне своята каса, не е ли сжщиятъ този идолъ? Той казва: „Парице, парице, всесилна царице!..“ Ами когато онзи ученъ човѣкъ пригрѣща своята книга, не е ли сжщиятъ този идолъ? Ами когато проповѣдникътъ пригрѣне Библията, не е ли сжщиятъ този идолъ? Ами когато офицерътъ хваща своя ножъ, не е ли сжщиятъ този идолъ? Ами когато единъ народъ се бие съ своитѣ пушки и топове, не е ли сжщиятъ този идолъ? Но Богъ гледа много широко на нѣщата. Казвамъ: ако ние отъ наше гледище искаме да осждимъ идолопоклонцитѣ, ще изпаднемъ въ сжщото про-

творѣчие, въ каквото е изпадналъ и този ангелъ. Когато единъ човѣкъ се бие за своето отечество и прави това заради Бога, а не за хората, за въ бъдеще това ще се прѣвърне въ една велика добродѣтель.

Сега вие се намирате въ едно противорѣчие. Взимате глина и казвате: това е калъ. Вѣрно, калъ е, но грънчарьтъ, като вземе тази калъ, прѣчиства я и направя отъ нея едно хубаво гърне. Въ Бога се криятъ вътрѣшнитѣ методи за прѣчистване на човѣшкитѣ души. Тѣзи методи прѣдставляватъ Божественния огънь, въ който Богъ постоянно ни туря. Този огънь е Божествената Любовь. И често между народа се чуватъ думитѣ: той ме изгори. Да, ако си дърво, ще изгоришъ, но ако си гърне, ще се опечешъ и хубава форма отъ тебъ ще се извая. Следователно, дървото трѣбва да гори при по-слабъ физически огънь отъ този, при който се пече гърнето. Какъ мислите вие, дърветата не се ли пекатъ? Всичкитѣ дървета, всичкитѣ плодове се пекатъ. Но онзи, който не знае какъ да употреби Божественния огънь за дърветата, ще ги изгори. Огъньтъ, който пече гърнетата, изгаря дърветата. Огъньтъ, който пече дърветата, опропастява гърнетата. Това е философия. Ако ние вложимъ нашитѣ мисли и чувства въ нашата душа, ще видимъ, че тѣ не се развиватъ при единъ и сжщъ огънь. За да бъдешъ милостивъ, трѣбва да

знаешъ, какъвъ огънь да употрѣбишъ. За да бждешъ благоразуменъ, трѣбва да знаешъ, какъвъ огънь да употрѣбишъ. За да бждешъ поетъ, или писателъ, трѣбва да знаешъ, какъвъ огънь да употрѣбишъ. За да бждешъ музикантъ, трѣбва да знаешъ какъвъ огънь да употрѣбишъ. За да бждешъ художникъ, трѣбва да знаешъ, какъвъ огънь да употрѣбишъ. За да бждешъ земледѣлецъ, трѣбва да знаешъ, какъвъ огънь да употрѣбишъ. За да бждешъ баща или майка, каквото положение и да заемешъ въ този свѣтъ, трѣбва да знаешъ, какъвъ огънь да употрѣбишъ. Вие трѣбва да знаете, какъвъ е огъньтъ на майката, на бащата. Майката има специаленъ огънь. Бащата има специаленъ огънь. Дѣтето има специаленъ огънь. Този огънь произлиза отъ степенъта на съзнателната Божествена Любовь, която се проявява въ човѣка. Ако нѣмашъ този свещенъ огънь въ себе си, нищо не можешъ да постигнешъ. Азъ го наричамъ „свещениятъ огънь,“ който възкресява човѣшкитѣ души. Когато ние съзнаваме, че имаме този Божественъ огънь, отъ насъ може да стане всичко.

Нѣкой запитва: че всички ние поети ли ще станемъ? Азъ желая поети да станете всички. Азъ желая пророци да станете всички. Азъ бихъ желалъ всички да бждете като Христа, да кажете: „За това Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си заради Него

и мога да я взема“. Не можемъ ли всички ние да положимъ душата си за Бога и да Му служимъ? Не е въ многото, въ малкото седи всичко, което можемъ да пожертвуваме. Онази бѣдна вдовица, която даде послѣдната си пара, стори повече, отколкото богатиятъ, който даде отъ своя излишекъ. Христосъ, какво имаше въ свѣта? Имаше ли богатства? — Нѣмаше. Той имаше душа, която положи за Отца си. Той казваше за себе си: „Синъ чловѣчески нѣма дѣ глава да подслони“. Имаше ли Той нѣкакво влияние въ свѣта? — Нѣмаше никакво влияние. Навсѣкждѣ Го прѣслѣдваха, и Той се мъчеше да си пробие пътъ съ своето изкуство да лѣкува. Тукъ ходѣше да лѣкува, тамъ ходѣше да лѣкува; тукъ говорѣше, тамъ говорѣше, показваше на хората пътя къмъ Бога. Той полагаше душата си. За кого?—Не за ученитѣ хора на своя вѣкъ, не за религиознитѣ хора на своя вѣкъ, но за ония възвишени и прости души, които имаха свещенъ огънь въ душата си, които имаха смѣлостта да пригрѣщатъ този идолъ и да призоваватъ Бога. Ние, които сме достигнали до това развитие, можемъ да кажемъ, че отъ какъ свѣтътъ е създаденъ, никога не е имало по-добри условия отъ сегашнитѣ за проявяването на Словото Божие и на човѣшкитѣ добродѣтели, за сближение на хората, за проявяване на Божията Любовь, на Божията Мъдрость и

на Божията Истина. И ако ние днесъ страдаме, то е по причина на прѣизобилието, което имаме. Съврѣменнитѣ хора сж станали толкова егоисти, че забравятъ всичко наоколо си. Това не се отнася само до свѣтскитѣ хора, но и до религиознитѣ, които служатъ на формата. Такава опасностъ има и за духовнитѣ хора.

Съврѣменнитѣ хора казватъ: какъ ще си нарушимъ спокойствието, мира, да се занимаваме съ хората? Та отъ насъ не се изисква да направимъ жертва по нѣкакво външно принуждение! Тази жертва трѣбва да стане отъ онова велико вътрѣшно побуждение, отъ любовъ къмъ Бога. Само така ще чуемъ Неговия гласъ. Питамъ ви: ако Богъ изпрати единъ херувимъ, като пламтещъ огънь въ своята слава, мислите ли, че съврѣменнитѣ религиозни и духовни хора биха изтраяли на този свещенъ огънь? Ние имаме примѣръ съ Христовитѣ ученици. Когато Христосъ бѣше горѣ на планината, дойдоха Мойсей и Илия при Него, но ученицитѣ Му заспаха, не можаха да издържатъ този огънь. Само Христосъ се разговаряше съ тѣхъ. Послѣ тѣ Му казаха: „Добрѣ е да направимъ три шатри: една за Тебе, една за Илия и една за Мойсея“. Азъ казвамъ: ние още сега можемъ да направимъ тѣзи три шатри. Но какви шатри трѣбва да направимъ? Нека направимъ една шатра за Любовта, една шатра за Мъдростъ.

та, и една шатра за Истината. Всички ние можемъ да живѣемъ въ тия шатри. Така че, ако за въ бждеще трѣбва да правимъ шатри, не трѣбва да бждатъ за Илиа, за Мойсея и за Христа, защото Илиа е само единъ символъ. Мойсей е също единъ символъ. Христосъ, тъй както Го прѣдставляватъ, е символъ на Любовта. Значи, първата шатра, която трѣбва да се направи, е за Христа — за Любовта. Ако ние нѣмаме такава шатра, дѣ ще влѣзе Христосъ? Христосъ казва: „Ето, азъ хлопамъ на вратата!“ Ако вие не отворите, какъ ще влѣзе Христосъ? Подъ шатра се подразбира това свещено мѣсто, този свещенъ огънь, който огваря всѣка душа за Бога. Каквото каже Господъ, да го изпълнимъ споредъ методитѣ и начинитѣ на днешнитѣ условия, до които сме достигнали.

Ние вѣрваме повече на външното внушение, отколкото на вътрѣшното. Ще ви кажа, какво нѣщо е внушението. Запримѣрь, вие сте тжженъ. Отидете въ нѣкое общество, въ което хората сж весели. Заразявате се и вие и ставате весели. Туй е външно внушение. Щомъ се отдалечите отъ това общество, вашата тжга отново ви обхваща. Тя се явява като единъ червей въ васъ. Това е внушението за злото. Другъ случай: нѣкой добъръ човѣкъ излиза отъ кжщи весель, бодъръ, казва си: азъ мога да повдигна цѣлия свѣтъ. Отиде въ нѣкое покварено

общество и веднага започва да чувствава, като че е въ ада. Цѣлиятъ день е тжженъ, неразположенъ, казва си: отидохъ, изгубенъ съмъ вече! Като се върне дома си, влѣзе въ стаята си, всичко това изчезва изведнѣжъ, и неговата радост пакъ се появява. Трѣбва да знаете, че туй, което Богъ е вложилъ въ васъ, никой не може да ви го отнеме! Оттукъ може да кажемъ сжщото и за онзи свещенъ огънь, за онази свещена идея, която Богъ е вложилъ въ насъ. Нѣма сила въ свѣта, която може да изгаси този огънь, да отнеме тази идея. Когато изпаднете въ напасть, въ изкушение, въ противорѣчие, въ съмнѣние, вѣрвайте въ тази свещена идея, вѣрвайте въ Бога. Знайтѣ, че никой не може да изгаси вашия свещенъ огънь, никой не може да ви отнеме това благо. Врѣменно може да страдате, но тази скръбъ ще изчезне тѣй, както зимниятъ снѣгъ и ледъ изчезватъ прѣдъ силното лѣтно слънце. Така ще изчезнатъ всички съврѣменни противорѣчия.

Казвамъ: въ свѣта има единъ великъ законъ: човѣкъ самъ за себе си не може да живѣе. За да се прояви Богъ въ каква да е форма, трѣбватъ условия. За всѣки отъ васъ има опрѣдѣлени моменти, когато Господъ му проговаря. Божиятъ гласъ се отличава съ едно особено качество, а именно, той е много тихъ. Ще ви приведа за потвърждение на тази мисль единъ при-

мъръ отъ Стария Завѣтъ. Илия, единъ отъ великитѣ израилски пророци, който нищо не писа, който мислѣше, че ще спаси израилския народъ, избѣга отъ една жена въ пустинята, дѣто прѣкара цѣли 40 деня въ постъ. Богъ искаше да му даде едно възпитателно сръдство, да му покаже, по кой начинъ може да се поправи свѣта. Илия мислѣше, че като избие лъжливитѣ пророци на Ахава, свѣтътъ ще се оправи. И наистина, той ги изби, но най-послѣ една жена го уплаши. Пророцитѣ отидоха, но послѣ влѣзоха въ Илия, и той трѣбваше да отиде навжтрѣ въ пустинята, тамъ да прѣкара въ постъ и молитва. Казва се, че тамъ най-първо се явила буря, но Богъ не бѣше въ бурята. Слѣдъ туй се явилъ огънь, отъ който гората се стоплила, но Богъ не бѣше и въ огъня. Най-послѣ той чулъ единъ тихъ гласъ, не външенъ гласъ, но гласъ на душата. Въ тсзи гласъ бѣше Богъ. Тогава Илия закрилъ лицето си, и Богъ му проговорилъ. Отъ тогава той разбралъ вжтрѣшния смисълъ на живота.

Азъ ще опрѣдѣля, какъ дѣйствува този гласъ. Когато чуешъ нѣжния, тихия гласъ на Бога, душата ти се отваря така, като че въ дадения случай ти можешъ да обхванешъ всички хора. Вънъ отъ тебе нѣма нищо чуждо, ти си навсѣкждѣ и съ всички: и между ангелитѣ, и между светиитѣ, и между боже-

ствата. Душата ти започва да трепти като свѣтлината на този Божественъ огънь, и ти си готовъ да пожертвувашъ всичко за Бога. Такъвъ човѣкъ е краснорѣчивъ, може да пѣе, да декламира, да прави разумни жертви и т. н. Каквото хване, може да го свърши най-хубаво. Обаче, дойде ли съмнѣнието, всичко това изчезва. Божественото въ насъ проявява особено качество, а именно: Богъ не обича да ни натрапва своята мисълъ, но когато влага своитѣ мисли въ насъ, то е зѣ да види, дали ще ги запазимъ. Често ние изгубваме тѣзи мисли, тѣзи чувства, тѣзи идеи и слѣдъ туй чувствуваме въ себе си голѣма скръбъ и тжга. Всички съврѣменни скърби и нещастия на хората се дължатъ на това, че сж изгубили Божественитѣ идеи. Когато майката изгуби своето дѣте, тя плаче. Защо?—Това дѣте е една Божествена форма, въ която се е въплотила една Божествена идея. Когато изгубишъ една добродѣтель, ти си изгубилъ една Божествена идея. Всѣки човѣкъ, когато изгуби своята вжтрѣшна свещена чистота на душата си, скърби. Защо? Защото е изгубилъ една Божествена идея, а безъ нея, той лесно може да се опетни. Единственото нѣщо, което сега може да се каже на всинца ви, е да направите послѣдната жертва. Коя е тази жертва? Споредъ новото учение, тази жертва седи въ стиха, който Христосъ е казалъ: „Да положимъ душата си за Бога.“ Ако мо-

жемъ да възлюбимъ Бога съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и сила, ние сме разрѣшили вече кардинално всички въпроси въ тоя свѣтъ.

Питаше ме вчера единъ господинъ: „Какви сж вашитѣ отношения къмъ политиката? Какъвъ ще бжде вашиятъ политически животъ?“ Казвамъ: ние не разрѣшаваме сега политическия въпросъ, понеже ни прѣдстои да разрѣшимъ единъ важенъ духовенъ въпросъ. Политиката е плодъ на разуменъ духовенъ животъ. Когато бждемъ разумни и живѣемъ единъ добъръ животъ, тогава ще имаме и политика. Политиката означава свобода, а свобода иматъ само разумнитѣ хора. Разумни хора сж тѣзи, които иматъ Бога въ душата си. Ако има нѣкое сжщество всемъдро, разумно, това е Богъ, Който е създалъ свѣта.

Едно отъ положенията, къмъ които се стремятъ религиознитѣ, духовнитѣ хора, е да станатъ свети, добри хора. Но като се стремятъ да станатъ добри, това показва, че тѣ захващатъ една работа отъ края, отъ опашката. Не мислете, че ако хванете едно куче за опашката, сте разрѣшили нѣкой важенъ въпросъ. То може само да квичи, но като го пуснете, ще започне да лае и да хапе. То казва: Господине, съ какво право ми хващашъ опашката? Какво искашъ да кажешъ съ това? Опашката на кучето прѣдставлява неговия умъ.

Та ние трѣбва да разрѣшаваме въпроситѣ по закона на Любовта. Всѣки отъ васъ може да ги разрѣши за себе си. Когато пъкъ не може да ги разрѣши единично, ще ги разрѣши колективно, съ помощта на други. Какъ? Ако единъ цѣль народъ се обърне къмъ Бога, ще може ли да разрѣши своитѣ трудни въпроси? — Ще може. Нека цѣлиятъ български народъ каже: Господи, ние можемъ да жертвуваме за Тебе всичко! Каквото кажешъ, ще направимъ! А днесъ българитѣ казватъ, че имало репарации, това-онова. Защо има репарации? Защото Господъ Го нѣма. Защо има бѣднотия? Защото Господъ Го нѣма. Защо има глупости? Защото Господъ Го нѣма. Защо има коравосърдечие между хората? Защото Господъ Го нѣма. Всичко, което тегне на хората, е защото Господъ не е между тѣхъ. Ние искаме да разрѣшимъ една отъ великитѣ проблеми въ свѣта безъ Бога. По нѣкой път Той ни гледа, наблюдава ни какво вършимъ, поусмихне се и си отминава. Ние дигаме-слагаме, но работитѣ не вървятъ.

Сега сжществуването за насъ не е въ отричане отъ свѣта. Тѣзи хора, които се отричатъ отъ свѣта, се обличатъ въ черно. Има въ свѣта много мъже и жени, които турятъ черни дрехи. Защо? Майката умрѣла, дъщерята облѣкла черни дрехи. Мжжътъ умрѣлъ, жената облѣкла черни дрехи. Но чес-

сто тази жена подъ това черно було друго нѣщо мисли. Тя си мисли за кой другъ мъжъ да се ожени и си казва: Любовта е само до гроба. Като умре жената, мъжътъ прави сжщото. Не, любовъ, която трае само до гроба, е любовъ отъ картошки. Когато отидемъ въ другия свѣтъ, и тамъ любовта трѣбва да ни слѣдва. Любовта, която ни слѣдва и задъ гроба, тя е безсмъртна Любовъ. Ние, които сме дошли въ този свѣтъ, трѣбва да изпълнимъ волята Божия. За какво сж призвани мъжътъ и жената? Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пѣтъ, защо сж призвани. Тѣ сж призвани да бждатъ образецъ на Божията Любовъ. Жената като погледне нѣкой мъжъ, той трѣбва да затрепти, да почувствува, че въ душата ѝ гори свещенъ огънь. И онзи цѣломъдренъ мъжъ, като срещне нѣкоя жена, дори и най-развалената, трѣбва да прѣдизвика въ нейната душа свещенъ трепетъ. Само по този начинъ ние ще можемъ да се повдигнемъ. Въ всѣки мъжъ трѣбва да има желание да повдигне една паднала жена. И въ всѣка жена трѣбва да има великъ импулсъ за повдигане, за спасение.

Често вие се спирате на нѣкои лични въпроси. Тѣ сж важни, но трѣбва да разрѣшите най-важниятъ въпросъ. Казва Христосъ: „Тамъ, дѣто сж събрани двама въ мое име, каквото попросятъ отъ Отца ми, ще имъ се даде“. Вие сте слушали този стихъ много пѣти, може и сега да го приложите, да опи-

тате неговата сила. Заболѣе нѣкоя бѣдна сестра, или нѣкой бѣденъ братъ измежду васъ, ето случай да провѣрите стиха. Съберете се двама или трима братя, или сестри, помолете се, да видите, дали Христосъ е между васъ. Ако Христосъ е между васъ, сестрата веднага ще оздравѣе. Ако Христосъ не е между васъ, нѣма да оздравѣе. Вие често се намирате въ противорѣчие по отношение на този стихъ, и изпадате въ положението на онзи, който ходилъ да изгонва духоветъ въ името на Христа. За него се говори въ Дѣянията на апостолитъ. Казва се, че като дошълъ духътъ, той му казалъ: „Въ името на Исуса Христа заповѣдвамъ ти да излѣзешъ!“ Духътъ му отговорилъ: „Христа познавамъ, и Павла познавамъ, и Петра познавамъ, но ти кой си, не те познавамъ.“ Отгорѣ на това го набилъ. Ако духътъ те набие, какво показва това? Вие сами ще си направите заключение. Нѣкой вашъ братъ е боленъ, вие се събирате и казвате: хайде да се помолимъ на Господа! Молите се, но братътъ не оздравѣва, кесията му е празна, работитъ му не се уреждатъ.

Ще ви приведа примѣра за единъ отъ виднитъ американски проповѣдници, Спържинъ, който и другъ пѣтъ съмъ привеждалъ. Спържинъ билъ проповѣдникъ въ една отъ най-богатитъ баптистки църкви. Една комисия отъ баптисти се явява при Спържина и му казва, че искатъ да събератъ една го-

лѣма сума за нѣкаква благотворителна цѣль. Казватъ му: „Да се помолимъ на Господа да ни помогне!“ Той имъ казва: „Слушайте, да не изкушаваме Господа! Ето, азъ давамъ тази голѣма сума за Господа. Ние сме, които щомъ искаме, сами можемъ да изпълнимъ тази работа. Това е нашата молитва. А сега, да отидемъ при Бога, да се помолимъ и да Му благодаримъ, че ни е удостоилъ да изпълнимъ Неговата воля.“ И всички хора днесъ за пари се молятъ. Между евангелиститѣ имаше единъ фондъ за усиление на проповѣдническото дѣло въ България. Искане да събератъ 1,000,000 лв. за тази цѣль. Много добра идея, но и единъ милионъ да събератъ, работата нѣма да върви; и два милиона да иматъ, пакъ нѣма да върви; и сто милиона да иматъ, пакъ нѣма да върви. Работитѣ съ пари не вървятъ. Азъ ви казвамъ: дотогава, докато Словото Божие се проповѣдва съ пари, работата нѣма да върви. Онзи проповѣдникъ, който проповѣдва за пари, внася отрова въ ума си. Той трѣбва да проповѣдва за Бога отъ Любовь. Онзи пъкъ, който работи за Бога безъ пари, Богъ ще помисли за него. Чудни сж съврѣменнитѣ хора! Ако азъ съмъ шивачъ и ушия нѣкому дрехи отъ любовь, той нѣма ли да ми плати нѣщо? — Все ще ми плати. Най-малкото азъ ще имамъ неговото внимание и разположение. Ако азъ съмъ единъ виденъ цигуларъ и

звиря на хората отъ любовъ, тѣзи, които ме слушатъ, нѣма ли да се погрижатъ за мене? — Ще се погрижатъ. Ако ние вършимъ всичко за Бога отъ любовъ, знаете ли, какъвъ прѣвратъ ще стане въ умоветъ и сърцата на всички хора? Отъ такива велики души се нуждае Богъ. И ние се нуждаемъ отъ Божественія Духъ. Христосъ, това е Богъ, Който се разкрива въ свѣта. Христосъ, това е Любовта, която вече хлопа при всѣка врата: и при вратата на проповѣдници, и при вратата на писатели, и при вратата на бащи и на майки, и при вратата на слуги и на господари, и при вратата на всички съзнателни души. Христосъ днесъ хлопа на всички врати и пита: „Готови ли сте да извършите това, което азъ едно врѣме извършихъ“?

Ще ви обясня, защо днесъ хората грѣшатъ. Отива една религиозна сестра при единъ министъръ и му казва: „Знаешъ ли, Господъ ме прати да ти кажа, че трѣбва да се съвземешъ и да живѣешъ по Бога!“ Той ѝ казва: „Моля ти се, кажи ми, какво да правя?“ — Не зная, Господъ чрѣзъ менъ ти казва, че ти трѣбва да намѣришъ пжтя и да живѣешъ тѣй, както Христосъ иска. „Добрѣ, щомъ казвашъ, че си пратена отъ Бога, кажи ми нѣщо! Азъ нищо не зная за Христа.“ — Ще четешъ Евангелието, защото въ сждния день ще давашъ отговоръ прѣдъ Бога. И слѣдъ това тази сестра отваря вратата и си излиза.

Ще ви приведа още единъ примѣръ. Друга една сестра отива при една бѣдна вдовица въ София, която три дена нищо не яла и се молила на Бога, дано ѝ помогне нѣкакъ. Тази сестра взела съ себе си пълна торбичка съ хлѣбъ и сиренце, млѣчице, плодове. Наклажда огънь, стопля вода, измива дѣцата ѝ, облича имъ нови дрешки, които тя сама донесла, изчиства кжщата и ѝ казва: „Хайде днесъ да имаме едно хубаво угощение! Отдавна не сте яли хубаво“. Започватъ всички да ядатъ, да пиятъ топлото млѣчице и нищо не говорятъ за Христа. Тази бѣдна вдовица пригрѣща своята благодѣтелка и ѝ казва: „Колко си добра! Радвамъ се, че Господъ те доведе“. Тази бѣдна жена нищо не разбира отъ Евангелие, но въ душата ѝ се събужда нѣщо, и тя казва: „Азъ виждамъ Божиата милость, видѣхъ, какъ Господъ отговори на моята молитва“.

Кой отъ двата примѣра е по-добъръ? И единиятъ е добъръ, и другиятъ е добъръ. Това сж различни методи на работа. Казвамъ: всички методи, които прилагаме сж добри, но ще дадатъ добри резултати само тогава, когато вложимъ въ тѣхъ Божествената свобода и когато сж продиктувани отъ онзи свещенъ Божественъ огънь, който гори въ душата ни. Само тогава ние ще имаме влияние върху себе си и върху свѣта. Когато азъ говоря, че ние трѣбва да оставимъ своитѣ въз-

Гледи, азъ разбирамъ ония врѣменни възгледи, които имаме за Бога, и да схванемъ Бога като Любовь; да почувствуваме, че Богъ желае доброто на всички разумни същества, желае повдигането на нашитѣ души и затова нѣщо Той употребява всички свои усилия, всички възможности, които се криятъ въ Него. Прѣзъ всички вѣкове, които сж се изменили до сега, Богъ не ни е забравилъ: всѣкога е изпращалъ нѣкой да ни говори, не само отвънъ, но и отвжтрѣ. Той изпраща ангели да ни говорягъ. И не само това, но когато остане свободенъ, и Той самъ ни посѣщава и ни казва нѣколко насърчителни думи. Тѣ сж най-хубавитѣ думи, тѣ сж епохални моменти за насъ. Когато Богъ говори нѣкому, той поетъ ще стане. Когато Богъ говори нѣкому, той музикантъ ще стане. Когато Богъ говори нѣкому, той държавникъ ще стане, не такъвъ, каквито сж българскитѣ държавници, нѣщо особено ще бжде. Когато Богъ говори на нѣкой човѣкъ, той избавителъ ще стане. Ще освободи единъ народъ, като Мойсея, ще напише нова конституция. Когато Богъ проговори за пръвъ пжтъ на Мойсея, той избѣга, но слѣдъ това Го послуша и голѣми чудеса направи въ Негово име. Той изведе израилския народъ, но кога?—Само слѣдъ като му проговори Господъ. Когато Мойсей отиде при Фараона, той го запита: „Кой те прати тука“?—Прати ме Иехова, Богъ на Аврама, на Исака и

на Якова“. Казва му Фараонъ: „Азъ не познавамъ този Богъ. Фараонъ имаше друго понятие за Бога. Мойсей му казва: „Азъ ще ти покажа, че този Богъ, Комуто служа и Когото познавамъ, е силенъ.“ И започна се състезание между боговетъ на Египетъ. Съ кого? — Съ Христа, Кришна или Христосъ — единъ и сжщъ е Той. Христосъ, това е проявениятъ Богъ. Единъ е Той, Който се проявява въ всички народи — Иехова. Всѣко нѣщо, което носи животъ и свѣтлина въ себе си, иде отъ Бога. И започна се състезание между боговетъ. Най-послѣ Фараонъ повѣрва, че дѣйствително Богъ е проговорилъ на Мойсея. Когато дойдемъ въ свѣта, трѣбва като Мойсея, да покажемъ на хората, че дѣйствително Господъ ни е говорилъ.

Казвамъ: Господъ може да ни проговори още днесъ. Ако вие можете да се освободите отъ всички свои недъзи, ще разберете, че сте цѣлъ народъ, една велика душа, заобиколена съ хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вѣрвания. Ако четете Сведенборга, ще видите, че неговиятъ възгледъ за живота е приблизително вѣренъ, т. е. близко до Истината. Когато Христосъ е дошълъ на земята, Той билъ придруженъ отъ хиляди ангели. Единъ добъръ човѣкъ никога не е самъ. Той прѣдставлява сборъ отъ хиляди добри души. Навсѣкждѣ, дѣто и да ходимъ, щомъ Богъ ни е проговорилъ, придружаватъ ни много напрѣднали души.

Тѣ ни прѣдаватъ своитѣ мисли, и по този начинъ ставаме видни хора. Онзи поетъ, който пише, не е самъ. Онзи лѣкаръ, който възкресява мъртвитѣ, не е самъ. Онзи художникъ, който рисува, не е самъ. Ако азъ мога да възкресявамъ мъртви, това е Божествена сила. Азъ нѣма да се спирамъ да убѣждавамъ хората върху този въпросъ, но казвамъ: щомъ Богъ дѣйствува, чрѣзъ Него всичко може да се направи.

Та сега първото нѣщо, което се изисква отъ всинца ви, е да придобиете това Божествено знание. Въ него се криятъ бждещитѣ перспективи, които стоятъ прѣдъ васъ, бждещитѣ възможности за вашето повдигане. Не се бойте отъ никакво съмнѣние, отъ никакви противорѣчия! Противорѣчията ще дойдатъ, тѣ сж необходими за развитието ви. Колкото повече човѣкъ се повдига въ живота, толкозъ повече изпити ще дойдатъ, толкова по-силни страдания и скърби ще има. Една сестра ми казва: „Учителю, Ти ни говоришъ само за страдания, дотегна ни да слушаме“. Богати хора, споредъ мене, сж само скърбещитѣ души. Онзи, който се радва, е много бѣденъ човѣкъ. Азъ прѣдпочитамъ една скърбеща душа прѣдъ сто радостни. Защо? Защото тя е богата, има какво да даде, касата ѝ е пълна. Скърбещитѣ души сж богати, пълни съ вѣра, съ надежда издържатъ на всичко, здравъ грѣбнакъ иматъ,

И 10 пѣти на день да ги тѣпчишѣ на зѣмята, гледашѣ ги, пакѣ станали. Такава една душа, като се дигне отѣ земята, казва на дявола: „Каквото да ме правишѣ, колкото искашѣ да ме тѣпчешѣ, азѣ пакѣ ще стана!“ Тѣй е. Казвамѣ ви: това, че дяволѣтъ може да се качи на гѣрба ти, или да те качи на гѣрба си, да не те е страхѣ. Този дяволѣтъ качи Христа на гѣрба си и Го дигна на храма. Слѣдѣ това дойде при Него да го изкушава, като Му казваше: „Хвърли се долу!“ Христосѣ му даде единѣ разуменѣ отговорѣ, каза му: „Това нѣма да направя. Ти ме качи горѣ, ти знаешѣ, какѣ да ме снемешѣ долу“. Дяволѣтъ може да ме вземе, да ме качи на гѣрба си — нищо отѣ това. Като ме е взелѣ, ще ме носи.

Ще ви приведа онзи примѣръ за праведника и за дявола Слѣдѣ като дяволѣтъ се мѣчилѣ подѣ разни форми да изкуси праведника и видѣлѣ, че е много силенѣ, не ще може да го изкуси, дошло му на умѣ да влѣзе въ стомната, отѣ която праведника пие вода, та като пие, да влѣзе въ него и да го изкуси. Когато дяволѣтъ влѣзълѣ въ стомната, праведникѣтъ, прѣди да пие вода отѣ нея, направилѣ кръстно знамение и по този начинѣ разпѣналѣ дявола, който не могълѣ да излѣзе повече отѣ стомната. Праведникѣтъ се качилѣ на стомната и се оставилѣ на дявола да го разнася по цѣлия свѣтъ. Слѣдѣ една

дълга обиколка, праведникът го запитва: „Ти ще ме смущаваш ли още?“ — Нѣма да те смущавамъ. Пусни ме само да излѣза отъ стомната, и ти ще бждешъ за винаги свободенъ отъ менъ. Така направете и вие! Като дойде дяволътъ въ вашата стомна, направете кръстно знамение, вържете го и се оставете той да ви носи, а не вие него. Какъ постѣпвате вие днесъ? Като влѣзе въ стомната ви дяволътъ, започвате да разказвате на всички: елате да видите, какво ми направи дявола! Това не е силенъ човѣкъ. Когато дяволътъ влѣзе въ стомната ви, никой не трѣбва да подозира, че той е вжтрѣ. Опасно е да подозира нѣкой, че дяволътъ е влѣзълъ въ вашата стомна.

Какво означава стихътъ: „Затова Отецъ ме люби, защото полагамъ душата си заради Него.“ За да придобиете Божията Любовь, трѣбва да положите душата си заради Него. Отъ днесъ ние трѣбва да се рѣшимъ да положимъ своята душа. За кого? — За славата Божия на земята. Така ще дадете примѣръ и на другитѣ, че въ свѣта може да се извърши това, което едно врѣме сж вършили пророцитѣ и светиитѣ. Това, което тѣ сж вършили въ древнитѣ врѣмена, и днесъ можемъ да извършимъ. Онѣзи, у които съзнанието е будно, трѣбва да мислятъ върху този стихъ! Вие желаете Господъ да ви проговори. Той ви е говорилъ, но съзнателно трѣбва да разберете Неговия гласъ. И като Го разбере-

те, да задържите вътрешната си връзка със Него. Когато Богъ ви проговори, всички ще се събератъ около васъ. Когато нѣкой изворъ извира, нали всички идватъ при него? Цѣлата околностъ знае за него, защото той носи животъ. Тръвицитѣ, мушицитѣ, растенията, птицитѣ, хората — цѣлата околностъ знае, че въ еднѣ-коя си долина извира единъ чистъ изворъ, съ хубава кристална вода. Ако дойде Божествената топлина, Божествената свѣтлина и Божествениятъ животъ въ васъ, всички наоколо ви ще знаятъ, че е дошълъ единъ голѣмъ изворъ. Наврѣдъ ще има зеленина — ще дойде и Божието благословение. Не само тия същества отъ земята, но и ангелитѣ Божии като минаватъ, ще го посѣтятъ, ще се разговарятъ съ него. Бждете ли такъвъ изворъ, всѣкога ще имате по едно писъмце, изпратено отъ невидимия свѣтъ. Знаете ли, колко е хубаво човѣкъ да има едно писъмце, изпратено отъ невидимия свѣтъ! Тази е връзката, която ще ни свърже съ Бога.

И тъй, ние трѣбва да започнемъ съ основната идея — Любовь къмъ Бога! Да възлюбимъ Бога съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. Само тогава силата Христова, или разумната сила, или силата на Истината ще се прояви въ душата на всички. Тъй сплотени въ Божиата Любовь, ще бждемъ мощни като единъ човѣкъ. Не искайте всички

индивидуално да се проявите. Когато се обединимъ въ Бога, всички ще бъдемъ едно и всичко, което се отнася до проявитѣ на другитѣ, ще ни радва, като наше, понеже всички ще бъдемъ едно цѣло. Сега какъ живѣятъ хората въ свѣта? — Въ пълно разединение: Туй, което ние вършимъ тукъ, другитѣ религиозни хора го считатъ противорѣчие. А туй, което тѣ вършатъ, ние считаме за противорѣчие. Не е така. Всичко, което се върши, трѣбва да бжде за Бога, и всички заедно да се радваме. Всичко, което се върши въ свѣта, дѣто и да е, по който начинъ и да се върши, стига да е отъ любовъ къмъ Бога, трѣбва да му се радваме.

„Затова Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си, за да я взема пакъ“.

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Събота, 10 ч. с.

28 августъ.

Правосъдие.

„Защото азъ Господъ обичамъ правосъдие: мразя грабителство и неправда“.

За да може всѣки човѣкъ да се развива правилно, трѣбва да разбира Истината, която носи свобода за него. Азъ взимамъ думата „човѣкъ“ въ най-широкъ смисълъ, въ нейното първично значение, тъй както е турена отъ невидимия свѣтъ, тъй както е турена отъ Бога. Този човѣкъ трѣбва да е свободенъ отъ всички прѣдубѣждения. Той не трѣбва да носи въ себе си никакви утайки на живота, т. е. той не трѣбва да носи утайкитѣ на ония минали сжществувания на кой и да е народъ, или на кое и да е растително или животинско царство, прѣзъ които е миналъ. Човѣкъ не носи бѣлѣзитѣ само на народноститѣ, прѣзъ които е миналъ, но той носи въ себе си и нѣщо животинско. Въ човѣка се криятъ всички добродѣтели, които ангелитѣ иматъ, но въ

*). Исаия 61 : 8.

него се криятъ и всички злини, които сжществата на ада иматъ. Човѣкъ е способенъ и на едното, и на другото. Това сж двѣ възможности, понеже човѣкъ живѣе между два свѣта. Това сж двѣ граници на неговия животъ, въ които той се проявява. Животътъ му отъ една страна граничи съ небето, съ рая, а отъ друга страна граничи съ ада, съ прѣизподнята.

Слѣдователно, вие живѣете между двѣ граници. Такъвъ е животътъ, който сега се проявява на земята. Всички разумни хора въ свѣта, които искатъ да разбератъ Истината, трѣбва да я търсятъ, да я проучатъ, понеже свободата въ свѣта не може да дойде безъ Истината. Тя е великъ законъ. Когато хората разбератъ Истината, само тогава ще иматъ едно вътрѣшно гражданство. Но прѣди да дойде Истината, прѣди да дойде свободата, на тѣхъ прѣдстои усилена работа. Човѣкъ не е пратень на земята за радости; човѣкъ не е пратень на земята за щастие; човѣкъ не е пратень на земята за блаженство; човѣкъ не е пратень на земята за богатство; човѣкъ не е пратень на земята за слава; човѣкъ не е пратень на земята за сила—той е пратень да научи пжтя Господень; той е пратень на земята да научи закона на служенето, закона на смирението; той е пратень на земята да научи онова истинско знание на вѣчността, което ще му служи за съграждането на неговия

бждещъ безсмъртенъ животъ. Туй е великиятъ законъ, туй е великиятъ идеалъ!

Онзи човѣкъ, който живѣе за народа си, или за обществото, или за дома си, или за жена си, или за дѣцата си, или за себе си, както и онзи човѣкъ, който живѣе за човѣчеството, той не е разбралъ смисъла на живота. Ние не сме пратени на земята да живѣемъ за себе си; ние не сме пратени на земята да живѣемъ за дома си; ние не сме пратени на земята да живѣемъ за народа си; ние не сме пратени на земята да живѣемъ за човѣчеството — ние сме пратени на земята да изявимъ Божествения животъ. Този животъ включва въ себе си всичко. Можемъ ли да изявимъ Божествения Духъ, всичко друго се включва въ Него. Не можемъ ли да изявимъ този животъ, всичко друго е пропаднало. Съврѣменнитѣ хора сж забравили тази велика Истина. Кажете ми, кой народъ отъ миналото е придобилъ нѣщо съ тази философия? За старитѣ римляни ли ще ми кажете? За египтянитѣ ли, за асирийцитѣ ли, за вавилонянитѣ ли, или за нѣкои отъ съврѣменнитѣ народи ще ми кажете, че сж придобили нѣщо цѣнно и не сж го изгубили и до днесъ? Дали англичанитѣ, дали германцитѣ, дали българитѣ, дали сърбитѣ, дали гърцитѣ, или кои и да сж други, сж спечелили нѣщо съ тази ограничена философия? Всички тия на-

роди, както и всички отдѣлни индивиди иматъ особени схващания за Истината.

„Азъ Господъ обичамъ правосъдието“. Кога може да се прояви правосъдието? — Само онзи човѣкъ може да прояви правосъдието, на когото душата е заквасена съ Истинага. По какво се отличава човѣка на правосъдието? — Човѣкътъ на правосъдието съ нищо не можешъ да подкупишъ. Има сѣдии, които могатъ да се подкупятъ съ 1,000 английски стерлинги. Има сѣдии, които се подкупватъ съ 2,000 английски стерлинги. Има сѣдии, които се подкупватъ съ 5,000 английски стерлинги и най-послѣ има сѣдии, които се подкупватъ съ 100,000. Прѣдъ тази сума грѣбнакътъ почти на всички сѣдии се прѣгъва, и всички капитулиратъ. Нѣкои сѣдии капитулиратъ даже и прѣдъ една женска цѣлувка. Има и религиозни хора, които сѣщо така капитулиратъ. И днесъ всички хора се изпитватъ. Всички онѣзи хора, които издържатъ, това сѣ хората, които обичатъ правосъдието и които живѣятъ съ Истината. Ние говоримъ за идеалния животъ въ свѣта.

Сега нѣкой ще ми каже: ти като говоришъ така, постѣпвашъ ли по този начинъ? Не е въпросътъ тамъ. Всички трѣбва да вършимъ волята Божия! Азъ нѣма какво да оправдавамъ себе си, но ако нѣкои ме запитватъ, азъ ще имъ кажа: ела и — вижъ! И ако азъ запитвамъ нѣкои отъ васъ, какъ живѣете,

вие трѣбва да ми кажете: елате и вижте! Най-послѣ, въ този смисълъ, нѣма защо да разправяме, какво е нашето вѣрую.

Нека дойдемъ сега до великата Истина въ живота. За кого е потрѣбенъ хлѣба, за сития или за гладния? — За гладния. Сититѣ хора не се нуждаятъ отъ хлѣбъ. За кого сж нужни паритѣ, за богатитѣ или за сиромаситѣ? — За сиромаситѣ. За кого е потрѣбно здравето, за здравия или за болния? — За болния. За кого е потрѣбно знанието, за знаещия или за невѣжия? — За невѣжия. Подъ думата „невѣжъ“ азъ разбирамъ човѣкъ, въ когото има единъ стремѣжъ да се запозчае съ основнитѣ нѣща въ живота. Дотогава, докато ние мислимъ, че ще умремъ, че всичко съ насъ ще се свърши, и не се проникнемъ отъ онази вжтрѣшна, непоколебима вѣра къмъ Бога, ние не можемъ да разрѣшимъ никакви въпроси въ свѣта. Дотогава, докато мислимъ само за себе си, ние не се отличаваме по нищо отъ животнитѣ. Нѣма животно въ свѣта, което да не мисли за себе си. И най-малкото животно, което едва можемъ да наблюдаваме подъ микроскопъ, се движи тъй съсрѣдоточено и търси храната си, както и ние. Ако ние се грижимъ за себе си, и най-малкото животно се грижи за себе си. Ако ние се грижимъ за своя домъ, или за своя народъ, и най-малкитѣ сжщества се грижатъ за това нѣщо. Я идете въ едно свинско ста-

до и се опитайте само да вземете едно отъ малкитѣ прасенца, да видите, какъ ще се обяви цѣлото стадо срѣщу васъ! И горко на този, който се опита да хване едно отъ тѣзи малки прасенца! Нѣкой казва: ние трѣбва да защищаваме народа си. Хубаво, но това още не е задачата на истинския човѣкъ. Човѣкъ е онзи, който като стане сутринь, отправя очитѣ си къмъ Бога и започва да разсжждава, защо е направено небето, защо грѣе слънцето, защо сж създадени звѣздитѣ и т. н. За това нѣщо една свиня не може да разсжждава никога. Щомъ една свиня се намѣри подъ нѣкоя круша и изяде единъ отъ плодетѣ ѝ, тя започва да рови въ земята и мисли, че отъ земята излиза всичко. И ние, съврѣменнитѣ хора, слѣдъ като приемемъ всички блага, които Господъ ни е далъ, казваме: всичко излиза отъ земята и пакъ въ земята ще се повърче. Не, благата не излизатъ отъ земята. Земята е само една съкровищница на Божиитѣ блага.

Сега нѣма какво да се спирамъ върху вашитѣ разбирания, но казвамъ: елате, опитайте и вижте! Слѣдователно, великото и Божественото започва само слѣдъ като човѣкъ съзнае този великъ законъ, че има една вжтрѣшна Правда въ свѣта и тази Правда засѣга не само насъ хората, но и животнитѣ едноврѣменно. Разправяха ми нѣколко примѣри за проявлението на Божията Правда и

между животнитѣ. Ще ви разправя два отъ тия примѣри, които сж автентични. Единиятъ случай става въ село Чатма, варненско. Въ една кръчма влизатъ двѣ лѣстовички и започватъ подъ стрѣхата нѣкждѣ да си правятъ гнѣзда. Обаче когато едната лѣстовичка донасяла калъ и си правила гнѣздото, другата въ нейно отсъствие взимала калъта и я туряла въ своето гнѣздо. Едната седи на готово, а другата ходи да събира калъ за градежъ на своята полочка. Слѣдъ като градила дълго врѣме, не могла да разбере, какво става съ нейното гнѣздо, каква тайна се крие, че не може да го довърши. Кръчмарьтъ слѣди цѣлата тази работа. Обаче, единъ день като се връща първата лѣстовичка, заварва другата въ нейното гнѣздо, че взима калъ. Скарватъ се двѣтѣ лѣстовички. Въ това врѣме, котката на кръчмаря се спуща, хваща една отъ лѣстовичкитѣ. Какво било очудването на кръчмаря, когато вижда, че котката хванала тѣкмо тази лѣстовичка, която крадѣла. Вие ще кажете: това е една случайность.

Ще ви приведа другъ примѣръ. Въ габровско нѣкждѣ, подъ стрѣхата на една кжща имало едно лѣстовиче гнѣздо. Дѣтетото на тази кжща, 7 — 10 годишно момченце, единъ день се качва на стрѣхата на кжщата, сваля всичкитѣ петъ малки лѣстовички и съ единъ ножъ отрѣзва езицитѣ имъ. Майката вижда

всичко това, но си казва: е, дѣте е, нѣма нищо! Тя не му дала никакъвъ съвѣтъ. Расте това дѣте, пораства, става момъкъ, оженва се, раждатъ му се петъ дѣца, но всички нѣми. Този примѣръ е отъ животинското царство, свързанъ съ хората. Азъ бихъ ви привелъ редъ други примѣри, дѣто може да се види, че Богъ обича правосъдието. Цѣла статистика има по това. „Очитѣ Господни тичатъ по цѣлата земя“. Нѣкои мислятъ, че Богъ не наблюдава нѣщата. Не, Богъ наблюдава всичко. Има едно око въ свѣта, което не спи. То наблюдава даже и това, което се върши въ тъмнитѣ нощи. Има едно страшно око въ свѣта, което вижда всичко и въздава всѣкому. Кждѣ ще се скриемъ отъ това око?

Та казвамъ: нека се яви у васъ любовь къмъ Правдата, но не отъ страхъ, а отъ дълбокъ вжтрѣщенъ стремежъ. Когато единъ човѣкъ отсжда справедливо, въ пълния смисълъ на думата, това е истинскиятъ човѣкъ. Казахъ ви, че здравето е за болнитѣ, знанието за невѣжитѣ. Амч доброто за кого е? — За грѣшника. Животътъ за кого е? — За мъртвия. Живиятъ човѣкъ не се нуждае отъ животъ. Любещиятъ не се нуждае отъ любовь. Питамъ: кои стомни се пълнятъ? — Които сж празни. Пълнитѣ стомни нѣматъ нужда отъ пълнене.

Слѣдователно, животътъ въ съврѣмечния свѣтъ се проявяа по два начина. Има единъ по-

тенциаленъ Божественъ животъ, има и единъ кинетически Божественъ животъ. Има единъ потенциаленъ човѣшки животъ, има и единъ кинетически човѣшки животъ. Тѣзи два вида животъ се различаватъ. По какво? Потенциалниятъ животъ на Бога е всѣкога пълень, той има всички възможности въ себе си и не се нуждае отъ никакви притоци. Той съдържа въ себе си всичко. Кинетическиятъ Божественъ животъ се отличава по това, че е единъ изворъ, отъ който постоянно извира вѣчното благо. Той никога не оскудява. Потенциалниятъ човѣшки животъ се отличава по това, че постоянно взима нѣщо въ себе си. Кинетическиятъ Божественъ животъ се втича въ него постоянно. Кинетическиятъ човѣшки животъ пъкъ постоянно обработва Божиитѣ блага, които се втичатъ въ него. Оттукъ сжщиятъ законъ се отнася и за яденето. Ако храната, която приемашъ въ себе си, не се сдѣвче хубаво, не се разпространи изъ цѣлото тѣло, не се възприеме отъ ума, сърцето и душата ти и не се прѣвърне въ една динамическа сила, за да се използва въ свѣта за работа за Господа, до тогава въ тебе нѣма да се роди плодъ.

Питамъ ви сега: по какво се отличава здравия отъ болния човѣкъ? — Здравиятъ човѣкъ всѣкога изпитва гладъ, а болниятъ човѣкъ всѣкога има апетитъ. Имашъ ли апетитъ, ти си болень човѣкъ. Изпитвашъ ли

Гладъ, ти си здравъ човѣкъ. Здравиятъ човѣкъ огладнява най-много по два, до три пѣти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечерь. Човѣкъ, който има апетитъ, яде по цѣль день: това ще похапне, онова ще похапне, ще си разстрои стомаха, докато най-послѣ умира. Отъ какво умиратъ хората? — Отъ много ядене. Казватъ за нѣкой човѣкъ: много яде този човѣкъ. Казвамъ: апетитъ има той. Максималното число за ядене у гладния човѣкъ е най-много 2 — 3 пѣти на день. Той е разуменъ човѣкъ. Мине ли числото три, спада вече къмъ хората на апетита. Законътъ на глада свършва съ числото три, а законътъ на апетита свършва съ числото четири. Числото четири означава кръстъ. Щомъ видишъ, че нѣкой човѣкъ носи кръстъ, ще знаешъ, че той е въ закона на апетита. Днесъ всички хора носятъ само кръстове, тѣ сж герои на кръста. Защо носятъ кръстове? Какво е значението на кръста? — Кръстътъ е символъ на страдание. Господъ ти е далъ кръста, т. е. страданията, за да се смиришъ, да съзнаешъ своитѣ слабости и да кажешъ: Господи, азъ имамъ една слабостъ, която трѣбва да изправа. Нѣкои хора, обаче, носятъ кръста за храбрость. Храбри сж тѣ, но не и въ живота. Има много хора, които на бойното поле сж се били юнашки, тамъ сж отсичали ржцѣтъ имъ, но като дойдатъ въ обществото и ги поставятъ прѣдъ нѣкоя каса, тамъ не сж ге-

рои, лесно могат да се подкупятъ. Дѣ е геройството имъ тогава? Дѣ е кръстътъ на тия хора? Азъ наричамъ герой онзи човѣкъ, на когото като туришь на гърба страданията на цѣлия свѣтъ, кръстътъ на цѣлото човѣчество, той може да го носи. Този човѣкъ може да се изпоти и 10 пѣти подъ тежестта на този кръстъ, но нито единъ пѣтъ нѣма да похули името Господне. Той ще носи геройски всичко и ще казва: „Господъ даде, Господъ взе. Да бжде благословено името Божие! Благодаря Ти Господи, че си ме удостоилъ съ всичкитѣ свои блага!“ Тази е великата философия на живота, която трѣбва да въз приемемъ, като разумни същества.

Азъ искамъ Господъ да ви благослови. Какъ ще ви благослови?—Като обичате този Господъ, Който обича правосъдие, а мрази грабителство и неправда. Никой човѣкъ нѣма да избегне Божието наказание. Туй наказание се готви за всички. То е тъй справедливо, и за сиромаси и за богати, и за учени и за прости, и за царе, и за князе, и за генерали, и за владици, и за проповѣдници—всички сж подъ този великъ Божественъ законъ. Нѣма ли да дойде този законъ?—Ще дойде. Слѣдъ година или слѣдъ двѣ, или слѣдъ 10, или слѣдъ 120 години ще дойде този законъ, ще те задигне, ще те тури на носилка и ще те занесатъ. И всичко това, за което си се грижилъ, нѣма ли да бжде загубено? Твоята глава нѣ-

ма ли да се пръсне? Ще те занесатъ на гробищата и отъ тебе поменъ нѣма да остане. Дѣ ще отиде твоята нервна система, твоята глава, твоятъ мозъкъ, твоитѣ мускули? Дѣ ще отидатъ твоитѣ червени устни и твоитѣ черни очи? Дѣ остава човѣшката мисль, човѣшкото сърце и човѣшката сила? Дѣ остава човѣшката душа и човѣшкиятъ духъ? Вие ще кажете: така е създаденъ свѣтътъ. Не, свѣтътъ не е създаденъ така, не трѣбва да се лъжете. Ако гипсирате гърба на единъ човѣкъ и го оставите да лежи така въ продължение на цѣли 5 — 6 мѣсеца, трѣбва ли да мислимъ, че природата го е създадала така? Трѣбва ли да му казваме, че Богъ е опрѣдѣлилъ така? Не, това е споредъ науката на лѣкаритѣ.

Човѣкъ е прѣплетенъ съ редъ заблуждения, които му създаватъ голѣми страдания и сътресения въ живота. Вземете примѣра съ българитѣ и гърцитѣ. Откакъ сж станали съсѣди, тѣ тѣй кръвно се мразятъ, че достатъчно е да произнесешъ прѣдъ българина думата „грѣкъ“, за да му трепне сърцето. И достатъчно е да произнесешъ прѣдъ гърка думата „българинъ“, за да трепне и нему сърцето. Гъркътъ като срещне нѣкой българинъ, казва: дебела глава е той! Какво означава това? Той иска да каже, че българинътъ е дебело дърво, че въ него нѣма нищо, че е дивакъ, човѣкъ безъ всѣкаква интели-

гентност — най-грубиятъ човѣкъ въ свѣта. Това разбира гъркътъ подъ думата „дебела глава“. Право ли сждятъ гърцитѣ? Питамъ ги азъ: тѣ какъ постѣпиха съ Сократа? Какъ постѣпиха съ Пифагора и неговото училище? Нали тѣ се хвалятъ съ своята култура? Добръ ли постѣпиха? Слѣдователно, не сж гърцитѣ, които могатъ да сждятъ българитѣ. Има само Единъ, Който може да сжди българитѣ. — Богъ е Той, само Той може да ги сжди. Но Той сжди и гърцитѣ.

Това, което ви казвамъ е по отношение на народитѣ. Да блаженствува единъ народъ, трѣбва да зачита Божественото право. Сжщото се отнася и за всѣки човѣкъ индивидуално. Всѣки българинъ, който иска заслужено да носи името „българинъ“, непременно трѣбва да има този свещенъ законъ въ себе си — да зачита Божественото право. Всѣки българинъ да се замисли дълбоко въ себе си и въ ума му да изпъкне мисълта: „Защото азъ Господъ обичамъ правосъдие, мразя грабителство и неправда“. Не е лошо да носишъ името българинъ, но кога? — Когато това име е помазано. Пророкътъ казва: „Помаза ме Господъ“. Въ какво седи това помазване? Свѣтлината помазва растенията, помазва и нашия животъ. Казвамъ: всѣки царъ, който не е помазанъ, не може да се благослови. Само помазанитѣ царе сж царували. Въ помазването седи силата.

Ще изясна мисълта си. Когато едно растение покълне отъ земята и започва да расте и да се развива, кой го помазва? — Свѣтлината. Тя е неговото масло. Коя свѣтлина? Тази, която иде отъ Истината, тази, отъ която произтича и нашиятъ животъ. Коя е още тази свѣтлина? — Която иде отъ Мъдростъта, която прониква и прѣзъ нашия животъ. Коя е топлината, която помазва растенията? — Това сж онѣзи Божествени чувства, които изтичатъ отъ Божията Любовь. Когато човѣкъ има това маслопомазване, той е помазанъ отъ Бога и дѣто отиде, навсѣкждѣ ще бжде приятъ. Тогава и въ всѣка църква всѣки попъ може да го помаже. Не го ли помаже Господъ съ своето правосъдие, съ своята Любовь, съ своята Мъдростъ и съ своята Истина, той нищо не струва, никакъвъ помазаникъ не е.

И сега, у всички хора има това желание да бждатъ царе, князе, генерали. Азъ ви казвамъ: вие можете да бждете царе, може да бждете князе, всичко е възможно, но Писанието казва: „Вие сте царе и свещеници на Бога.“ Кога? — Когато Му служите. Но когато хората искатъ да свалятъ единъ царъ и да турятъ на негово мѣсто другъ, тѣ не разбиратъ закона. Царе трѣбва да има! Казвате: царетѣ развалиха свѣта. Не, не го развалиха тѣ. Прѣди царетѣ на властъ бѣха боговетѣ, но понеже хората не бѣха доволни отъ тѣхъ, тѣ задигнаха багажа си и заминаха

на небето. Вмѣсто тѣхъ дойдоха царетѣ. Единъ день и царетѣ ще си заминатъ. Вие трѣбва да знаете че духоветѣ, които идватъ на земята, заематъ мѣстата на царетѣ и тѣ управляватъ. Единъ день като си заминатъ и тѣ, ще останатъ народоуправляващитѣ. Мислите ли, че тогава свѣтътъ ще бжде по-добъръ, отколкото сега? Вѣрното е, че единъ разуменъ човѣкъ може да свърши хиляда пѣти по-добрѣ работата, отколкото хиляда луди хора. Не е ли така? — Така е. Но хиляда разумни хора могатъ да свършатъ съ милиони пѣти по-добрѣ работата, отколкото единъ лудъ човѣкъ. Не е ли право това? — Право е. Ако въ една държава има единъ лудъ царъ и хиляди разумни граждани, тѣ ще могатъ да свършатъ милиони пѣти по-добрѣ работата, отколкото този лудъ царъ. Ако пъкъ има единъ разуменъ царъ и хиляда луди граждани, този разуменъ царъ може да свърши хиляди пѣти по-хубаво работата, отколкото тия хиляда души граждани. Не е ли права тази философия?

Слѣдователно, ние сме за онази велика Истина, която трѣбва да опитаме. Азъ се радвамъ, че Богъ е говорилъ въ миналото. Да бжде благословено Божието име! Азъ се радвамъ и на всички онѣзи велики пророци; азъ се радвамъ и на онѣзи велики хора, които сж работили прѣзъ вѣковетѣ. На тѣхъ имената сж записани горѣ. Азъ се радвамъ и

за всички онѣзи хора, които сега работятъ. Азъ се радвамъ и за всички онѣзи хора, които ще дойдатъ да работятъ въ бждеще. Онѣзи отъ миналото, тѣзи, които сега работятъ и онѣзи, които ще дойдатъ да работятъ въ бждеще, всички живѣятъ. Онѣзи, които сж работили въ миналото, ние сме ги смѣнили, тѣ сж въ почивка. Сега идватъ други, които пъкъ насъ ще смѣнятъ. Значи, въ живота има три фази: първата фаза е миналото, прѣзъ която сж работили вече. Втората фаза е настоящето, въ което сега работятъ и третата фаза е бждещето, въ която ще работятъ. Хората на миналото почиватъ; хората на настоящето работятъ, а хората на бждещето сега мислятъ, а послѣ ще дойдатъ да работятъ. Тѣ сж на пътъ вече и пристигатъ като онази армия, която иде да подкрѣпи войскитѣ на бойното поле. Колко е красиво това! И всички тия хора днесъ воюватъ.

Азъ бихъ желалъ цѣлия свѣтъ да воюва съ онова свещено оржие на Любовта, съ онова свещено оржие на Мждростъта, съ онова свещено оржие на Истината! Нека не само десетки милиони, но и стотици милиони хора да воюватъ съ тия оржия. Нека всички хора на фронта да воюватъ, за да прогонятъ врага и да разширятъ границитѣ на своето царство. Когато всички разумни хора — и мъже и жени, и дѣца и възрастни, и господари и слуги — си подадатъ ржцѣ,

всички ще заживѣятъ единъ разуменъ животъ, тъй както ангелитѣ сега живѣятъ на небето. Ние нѣма защо да създаваме една нова култура. Тази култура е създадена вече. И когато дойдемъ до това положение, ние ще изпращаме своитѣ дѣца отъ земята да се учатъ на небето, а не както сега правятъ, изпращатъ ги въ Англия, или въ Германия, или въ Франция, или въ Египетъ, или въ Индия, или въ Китай, или въ Япония да учатъ нѣкои тайни. Не, ние ще изпратимъ нашитѣ дѣца на небето, тамъ да учатъ великитѣ тайни на живота. Слѣдъ 3—4 хиляди години тѣ ще слѣзатъ отново на земята съ светещи аероплани и ще ни разкажатъ, какъ живѣятъ ангелитѣ на небето. Ще ни разказватъ, какъ живѣятъ тамъ разумнитѣ сжщества, какъ строятъ кжщитѣ си, какви сж тѣхнитѣ взаимни отношения и т. н. Сега, обаче, на когото да кажешъ тия нѣща, ще ти кажатъ: това сж празни работи! Ние се занимаваме съ реалнитѣ нѣща. Ами цѣлиятъ ни животъ не е ли пълень съ празни работи? Ние хората, които живѣемъ сега на земята, сме най-глупавитѣ сжщества, да не казвамъ най-безумнитѣ. Никога въ свѣта не сж живѣли толкова много глупави хора, колкото сега. Ще ви кажа защо. Воземете единъ младъ, красивъ момъкъ, хубаво облѣченъ, свършилъ два факултета, докторъ по правото и докторъ по философия, ученъ, голѣмъ човѣкъ. Но срещ-

не той нѣкоя красива мома, влюби се въ нея, падне на колѣнѣ, моли ѝ се и казва: „Моето ангелче, само въ тебѣ мога да намѣря своето спасение, своето щастие. Ти си моето божество, само съ тебѣ намирамъ смисълъ въ живота.“ Тя го погледне и повѣрва, че наистина само тя е въ състояние да донесе щастieto и спасението му и се съгласява да се оженятъ. Но като се вѣнччатъ, споредъ сегашнитѣ закони, не се минаватъ двѣ години, срѣщамъ го, и той ми казва: не била тя! Азъ се излъгахъ. Срѣщамъ нея, и тя казва: не билъ той! И наистина, когото срещна днесъ въ свѣта, всички сж разочаровани. Най-послѣ мъжътъ казва: жена ми умрѣ. Или жената казва: мъжътъ ми умрѣ. Питамъ: какъ е възможно да умре това сжщество, отъ което очакваше своето спасение, своето щастие? Значи, тя не е божество, и той не е божество.

Докато ние сме хора, които падаме на колѣнѣ прѣдъ нѣкоя мома или момъкъ, не сме ли онѣзи хора съ слабоститѣ на едновременнитѣ идолопоклонци, чиито идоли скоро се разваляха? Все пакъ тѣхнитѣ идоли живѣяха съ хиляди години. Ти днесъ пригръщашъ единъ мъжъ, но дѣ ще отиде той? Днесъ пригръщате една жена, но дѣ ще отиде тя? И не само това, но докато този мъжъ не бѣше жененъ, честенъ и овѣковъ бѣше. Ожени ли се, обаче за това божество, то започна да му казва: ти

не трѣбва да бждешъ тъй глупавъ, да живѣешъ тъй честно, по-практиченъ човѣкъ трѣбва да бждешъ, ако искашъ да живѣешъ щастливо, разумно като всички хора. Нѣма защо да живѣемъ въ тази колиба, за насъ трѣбва просторъ, свобода, голѣма кжща ни трѣбва.“ И дѣйствително, тѣ заживѣватъ по-разумно, но не се минаватъ 3—4 години, завеждатъ дѣло противъ него, затварятъ го, осжждатъ го. Този идеалъ се промѣня вече, идватъ страданията въ живота. За какво страдаме ние? — Много търговци сж пропаднали за своитѣ дюкяни. Много адвокати сж пропаднали за своята клиентела. Много доктори сж пропаднали за своитѣ пациенти. Много свещеници и проповѣдници сж пропаднали за своитѣ пасоми. Да, тѣ ставатъ пастири на своитѣ пасоми въ църквата, за да ги пасятъ добрѣ. Казваше единъ овчарь: „Азъ съмъ отличенъ овчарь, пася стадото си, храня го, обичамъ го“. Овцитѣ изпитватъ неговата любовъ, и тѣ на свой редъ казватъ: „Много ни обича нашиятъ овчарь, но вълната ни стриже, млѣкото ни взима. Ние сме съгласни на всичко това, но и дѣцата ни продава, а най-послѣ взима ножъ, че и нашитѣ глави отрѣзва. Слѣдъ това и кожата ни одира и отъ насъ нищо не остава.“ Натакъвъ овчарь, който казва, че много обича овцитѣ си, казвамъ: какъвъ е този овчарь, който взима млѣкото и вълната и кожата на овцитѣ? Нѣкой ще

каже: така е наредилъ Господъ. Не, това е една велика лъжа въ живота. Ние трѣбва да прѣнесемъ този символъ въ разумния животъ.

Казва Богъ на едно мѣсто: „Не желая смъртъта на никого“. Ако четете книгата на Исаяя, ще видите, какво е говорилъ този пророкъ прѣди повече отъ 3000 години, какво вътрѣшно просвѣтление е ималъ той. И ние, съврѣменнитѣ хора, казваме: така е наредилъ Богъ. Отъ Божествено гледище азъ трѣбва да защищавамъ живота на овцитѣ, но хората още не сж дошли до това положение. За сега тѣ не желаятъ даже живота на другитѣ хора. Тѣ се колятъ, убиватъ, бѣсятъ, като казватъ, че това е геройство. Питамъ: какво благо сж донесли сегашнитѣ войни, които ставатъ по свѣта? Най-културнитѣ хора днесъ, американцитѣ и англичанитѣ, носятъ тежкитѣ послѣдствия на войнитѣ. Тѣ сж внесли между тѣхъ толкова развратъ и упадъкъ, че съжаляватъ, дѣто сж ставали и се стремятъ да изправятъ това зло, но не знаятъ какъ. Да оставимъ сега въпроситѣ на Англия и Америка. Това сж въпроси, които могатъ да се разрѣшатъ въ бждеще. Ние имаме въпроси, които сега трѣбва да разрѣшимъ.

Единъ отъ фараонитѣ посѣтилъ една отъ тайнитѣ школи на Египетъ и поискалъ сина му да стане ученикъ на тази школа. Задачата на тази школа била слѣдната: всѣки, който искалъ да постъпи за ученикъ въ

нея, трѣбвало инкогнито да слѣдва школата. Този царски синъ трѣбвало да излѣзе инкогнито отъ своята държава и да се прѣдстави като слуга въ единъ царски дворъ, но тъй да прѣмине прѣзь двореца, че да не прѣдизвика съ нищо първия стражаръ, който пазѣлъ прѣдъ вратата. Той трѣбвало да отвори сърцето на този стражаръ тъй, че да намѣри неговото благоволение. И прѣзь всичкого врѣме на служенето си, цѣли три години, той трѣбвало да минава между всички незабѣлѣзано, никой да не знае, че е царски синъ. Освѣтъ това, въ изпълнението на своята служба той трѣбва да бѣде толкова внимателенъ, толкова почтенъ, да не направи никаква грѣшка. Ако направи нѣкаква най-малка погрѣшка ще бѣде изпѣденъ вѣнъ отъ школата. Такава била задачата на царския синъ. Питамъ: лесна ли е тази задача? — Не е лесна. Такава е задачата и на насъ, които сме дошли въ свѣта. Ние сме царски синове, и трѣбва да изпълнимъ тази задача безпогрѣшно. Какво правите вие? Ставате сутринъ и веднага започвате да викате. На кого викате? Трѣбва да си кажете: чакай, царски синъ съмъ, трѣбва да извърша добръ работата си. Влѣзете ли въ Божествената школа непригответени, вие пропадате. Ако вашето съзнание е будно, като ставате сутринъ, нѣма да викате, но ще си кажете: азъ съмъ царски синъ, пратенъ съмъ на зе-

мята да оправя работата си. Влѣзълъ съмъ въ Божествената школа и трѣбва добръ да свърша работата си. Питамъ: кой отъ васъ като става сутринь не вика? Или кой не вика на обѣдъ или вечерь като си лѣга?

Вие имате друга една слабостъ. Често казвате: ние ще свършимъ работата си, но като отидемъ между ангелитѣ. Знаете ли на какво мяза това? Ще ви изясня моята идея. И змийското яйце като е вжтрѣ въ черупката си е много кротко, никому врѣда не прави. Пъкъ и яйцето на орела като е въ черупката си, е много кротко, никому зло не прави. Ако вие отидете на небето, ще мязате на тия неизлупени яйца. Но когато Господъ иска да ви покаже, какви сте, Той ви праща на земята да се измжтите и да се проявите. Нѣкой казва: като отида на небето, тамъ да ме видите, колко съмъ добъръ и кротъкъ. Не, тамъ ще бждете едно неизмжтено яйце. Важното е какъвъ си тукъ. Земята е пробниятъ камъкъ, на който ви изпитватъ. Важно е да се видите, какви сте тукъ на земята, като сте облѣчени въ плътъ. Нѣкой казва: дотегна ми вече да нося този товаръ. Кое е похубаво за тебъ: да носишъ 50 килограма злато на гърба си, или гърбътъ ти да бжде свободенъ отъ този товаръ? Вие ще кажете: разбира се, че е по-добръ да носимъ златото на гърба си. Добръ, прѣдставете си, че на двама отъ васъ прѣдстои да минатъ една

дълбока рѣка. Единиятъ носи това злато на гърба си, а другиятъ трѣгва безъ злато. Кой отъ двамата има шансъ да прѣмине благополучно тази рѣка? Ще кажете: нали има мостъ? Не, тази рѣка е безъ мостъ. Какъ ще я прѣминете. Ще кажете: ще снема златото отъ гърба си и така ще прѣмина. Да, но законътъ е такъвъ, че никой нѣма право да сваля товара отъ гърба си, ще върви съ него. Тѣзи порядки за богатството въ свѣта, сж човѣшки изобрѣтения. Най-голѣмото богатство, което човѣкъ може да има, това сж неговото сърце, неговиятъ умъ, неговата душа и неговиятъ мощенъ духъ, които го свързватъ съ небето и съ всички разумни души. Какво по-голѣмо богатство отъ това? Това именно е истинското богатство на човѣка! Ами ако азъ напусна духътъ си, ако напусна душата си, ако напусна сърцето си или ума си, какво ще остане у мене?

И всички хора днесъ казватъ: не може безъ пари въ свѣта! И току повтарятъ, какво казалъ нѣкога си Наполеонъ. Като му разправяли, че трѣбва да се направи това-онова, той запитвалъ: „Ами пари?“ Навсѣкждѣ сега хората казватъ: да направимъ повече училища, да вземемъ повече учители, да направимъ повече църкви, да имаме повече свещеници и т. н. Ами кой ще имъ плаща? Докато има учители, които работятъ за пари, докато има проповѣдници, които про-

повѣдватъ за пари, докато има сѣдии, които служатъ за пари, докато всичко става съ пари, ние ще имаме свѣтъ като сегашния. Ще кажете: ами какъ ще се прѣхранваме? Единъ день, когато тѣзи служби станатъ почтенни, благородни и всички хора служатъ безъ пари, тогава дѣцата ще се грижатъ за своитѣ учители, а не тѣхнитѣ майки и бащи; пасомитѣ ще се грижатъ за своитѣ пастири. Азъ бихъ желалъ единъ учитель да уповава на своитѣ ученици, да ги учи, да работи съ тѣхъ и по този начинъ да си изкарва прѣхраната. Той може да обработва съ тѣхъ градини, да отглежда пчели. Единъ день тия дѣца като пораснатъ, ще му се отплатятъ стократно. Вие ще кажете, че това не е съгласно съ вашитѣ разбирания. Но вижте, ние срѣщаме този законъ навсѣкждѣ въ свѣта. Кажете ми, напримѣръ, колко плаща синътъ на баща си? Както виждате, синътъ не само, че не плаща на баща си, но задига всичкото му богатство, всичкото му имане и единъ день забѣгва. И бащата като нѣма какво да каже, като не може да му направи нищо, казва: Богъ да го благослови! — и си заминава. Нѣкой пътъ и дѣщерята изяжда всичкото имане на майка си. Майката казва: Богъ да я благослови, да обърне сърцето ѝ! — и си заминава. Не, вие трѣбва да отидете по-далечъ! Вие трѣбва да знаете, че ако се ражда такъвъ синъ, който изяжда всичкото богатство

на баща си, причината за това е, че у бащата има нѣкакъвъ дефектъ. Споредъ закона на наслѣдственостъта, отъ вълка не може да се роди овца, и отъ овцата не може да се роди вълкъ. По сжщия законъ отъ орелъ не може да се роди паунъ, и отъ паунъ не може да се роди срелъ. Отъ змия не може да се роди риба, и отъ риба не може да се роди змия. Значи, въ всички тия фѳрми се криятъ извѣстни сили, които опрѣдѣлятъ посоката на движението имъ.

Та казвамъ: пророкътъ прѣди хиляди години е говорилъ, че Духътъ на Господа Иехова ще бжде съ него да благовѣствува. Какво да благовѣствува? — Разумното. Вие, които ме слушате днесъ, трѣбва да знаете, че спасението на човѣчеството не седи въ никакви църкви. Спасението на човѣчеството не седи въ никакви хора, въ никакви светии, въ никакви ангели. Светиитѣ, ангелитѣ, добритѣ хора на земята, това сж само служители на Бога. Спасението на свѣта седи въ Бога, Който е направилъ свѣта. Този Богъ има три атрибута: Любовта е Негова сжщина. Мждростъта е Негова сжщина. Истината е Негова сжщина. Тѣ излизатъ само отъ Него. Тамъ, отдѣто излизатъ тѣзи три велики добродѣтели, се проявятъ всички други нѣща.

Слѣдователно, спасителъ въ свѣта е само Богъ. Той обема и прониква всички.

Всички сжщества, отъ най-висшитѣ до

Най-нисшитѣ сфери, слугуватъ на този великъ Богъ. И ако искате, вие може да Го опитате. Какъ? Обърнете се съ всичката си душа, съ всичкото си смирение къмъ Него и кажете: Господи, тъй както всички светии Ти служатъ, тъй както всички ангели Ти служатъ, тъй както всички добри, праведни хора Ти служатъ, така и азъ съ тѣхния духъ се обръщамъ къмъ Тебъ, изяви ми се! Опитайте Бога така и ще видите, че Богъ е вѣренъ. Ако рѣшавашъ нѣкоя трудна задача, Богъ ще те освѣтли. Ако си боленъ, Богъ ще внесе въ тебе здраве. Ако имашъ нѣкое терзание, което смуцава душата ти, пакъ се обърни къмъ Бога. Работи и чакай, Той ще ти изясни тази велика Истина. Не бързайте, може да почакате още хиляди години. Чакали сте толкова, ще почакате и още, това нищо не значи. Врѣмето и пространството, това сж само условия, при които Богъ може да се изяви въ разумния животъ.

Само по този начинъ можемъ да се повдигнемъ. Каква полза, ако бързаме и изгубимъ всичко? Каква полза, ако днешниятъ день бжде день на радостъ, а утрѣшниятъ — день на тжги и страдания? Какво ще те ползува, ако днесъ родишъ единъ синъ, а утрѣ умре? Какво ще те ползува неговото раждане, ако смъртта му утрѣ ти причини най-голъмитѣ нещастия и сградания? Ние искаме, като се роди този синъ, да живѣе. Ние искаме, като

добиемъ здравето, да е съ насъ. Ние искаме каквито добродѣтели придобиемъ, да бждатъ съ насъ. Ако днесъ спечеля една добродѣтель, а утрѣ я изгубя, тази загуба ще ми донесе най-голѣмитѣ нещастия и страдания. Питамъ: какво ще ме ползува днешната култура, ако утрѣ я изгубя? Какво ни е донесла днешната култура? Има нѣщо хубаво въ нея. Тя е внесла равноправие между половетѣ; тя е внесла единъ стремежъ между мъже и жени, да се хармониратъ, да извършатъ добръ дължността, която имъ е опрѣдѣлена. Днешната култура е внесла единъ стремежъ между слуги и господари да се хармониратъ. Днешната култура е внесла единъ стремежъ и между всички религиозни хора да се обединятъ. Какъ? Не само по единъ начинъ могатъ да се обединятъ хората. Много начини има за обединение. Най-правилниятъ начинъ, обаче, е единъ. Кой е този начинъ? — Той е да се живѣе по закона на Любовта. Дойде ли се до Любовта, въ нея вече нѣма насилие. Туй обединение може да дойде и по закона на Мъдростъта, на знанието. Най-послѣ това обединение може да дойде и по закона на Истината. Ние трѣбва да знаемъ тѣзи три закона, които сжществуватъ въ природата.

Слѣдователно, по който отъ тѣзи закони и да живѣете, резултатитѣ отъ тѣхъ трѣбва да сж еднакво благоприятни за всички, да се даде свобода на всички. Тогава ние

ще работимъ въ единство и ще бждемъ по-интенсивни въ свѣта. Работата и нашиятъ трудъ ще бждатъ разумно оправдани и ще дадатъ добри плодове. А сега вашиятъ трудъ се губи.

Казва се въ Писанието: „Защото азъ Господь обичамъ правосъдие; мразя грабителство и неправда“. Ето защо всѣки човѣкъ, който иска да бжде обичанъ отъ Господа, трѣбва да обича правосъдието, а да отхвърли отъ душата си грабителството и неправдата. Богъ обича само ония, които вървятъ по Неговия пѣтъ. Законътъ е такъвъ. Кого обича овцата? — Своитѣ дѣца. Кого обича вълкътъ? — Своитѣ дѣца. Вълкътъ мисли, че неговиятъ методъ за живение е най-правиленъ. Овцата мисли, че нейниятъ методъ е най-правиленъ. Не, най-правилниятъ пѣтъ за спасение се крие въ човѣшкия духъ. Ние сме най-разумнитѣ сжщества тукъ на земята и трѣбва да разрѣшимъ правилно въпроса. Ако го разрѣшимъ правилно, ние ще донесемъ едно благо и за по-висшитѣ сжщества. Тогава ние ще бждемъ носители на своята свобода и ще станемъ разумни органи въ общия великъ организъмъ. Само така ще можемъ да се при-тичаме въ помощъ на своитѣ по-слаби братя на земята.

Това е учението, което трѣбва да носимъ навсѣкждѣ. Богъ е, Който ще спаси свѣта, и ние трѣбва да се хванемъ за Него,

Всѣки трѣбва да бжде като единъ изворъ. постоянно да извира. И когато казвамъ, че трѣбва да бждемъ носители на свободата, разбирамъ, че трѣбва да се хванемъ за новата култура, да живѣемъ споредъ третѣ велики закона. Живѣемъ ли така, това е Божествениятъ день.

И тъй, прѣдъ Бога този е великъ, който носи въ себе си това правосъдие. Прѣдъ Бога този е великъ, въ душата на когото нѣма грабителство и неправда. Всѣки, който не носи въ себе си това правосъдие, не е великъ човѣкъ, не е културенъ човѣкъ. Каква култура има въ вълцитѣ? Каква култура има въ овцитѣ? Каква култура има въ рибитѣ? -- Култура има само въ сжщества, които мислятъ. Култура има само въ тия хора, у които е вложенъ Божествения елементъ. Единственото сжщество, което прогресира, което има книжнина, което мисли, което се моли на Бога, това е човѣкътъ. Единственото нѣщо, което отличава човѣка е, че той може да отвори ума, сърцето и душата си, за да влѣзе въ него свѣтлината на живота. Той е единственото сжщество, което може да разбира Божественото. Всички хора изобщо съзнаватъ това нѣщо, но нѣкои сж тъй ожесточени, както влюбенитѣ, та не искатъ да го признаятъ.

Съврѣменнитѣ хора сж ожесточени не поради това, че не вѣрватъ въ Бога, но по-

нѣже постоянно се отмѣнятъ отъ вѣрата си. Ти си единъ момъкъ, вѣрвашъ въ своята възлюбена, но утрѣ тя не постъпи съобразно твоитѣ щения и веднага става демонъ за тебе, не вѣрвашъ вече въ нея и можешъ да ѝ припишешъ различни нѣща. Така постъпва и момата. Обича нѣкой момъкъ, но ако той не върви съобразно нейнитѣ желанія, демонъ става за нея и вече въ нищо не му вѣрва. Какъ е възможно, онзи човѣкъ, който до вчера бѣше благороденъ, добъръ, днесъ да стане демонъ? Казвамъ: чистиятъ изворъ всѣкѣга остава чистъ. Нечистиятъ изворъ всѣкога е нечистъ. Злото въ свѣта е всѣкога зло. Доброто въ свѣта е всѣкога добро. Азъ наричамъ добъръ човѣкъ онзи, който въ дѣйствиата си е всѣкога буденъ и въ дълбочината на душата си е всѣкога изправенъ. Лошъ човѣкъ е онзи, въ душата на когото има всѣкога нѣщо задкулисно. Той външно е всѣкога изправенъ, но вътрѣшно има нѣщо лошо. Слѣдователно, онзи човѣкъ, на когото съзнанието за Бога е всѣкога будно, който съзнава, че има една вѣчна Любовь, една вѣчна Мъдростъ и една вѣчна Истина, този човѣкъ е добъръ. Онзи човѣкъ, който не признава тия три велики закона въ свѣта, той е лошъ човѣкъ. Външно той може да е кротъкъ, това показва, че още не се е проявилъ, т. е. не е още измѣтенъ отъ своето яйце. Казвамъ: турете го на свѣтлината и на топ-

лината да се измѣти и тогава ще видите, какъвъ е.

Сега, изпитанията въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ условия да се провѣримъ, да видимъ, какви сме. Тѣ сж най-благоприятнитѣ условия да се измѣтимъ. За всички хора въ свѣта ще дойдатъ тежки изпитания, морални страдания, та всѣки ще покаже своето естество. Но има велики души въ свѣта! Ако единъ човѣкъ съзнава своя грѣхъ и се моли на Бога, въ моитѣ очи този човѣкъ е великъ. Онзи човѣкъ, който извинява своя грѣхъ и не се обръща къмъ Бога, въ моитѣ очи той е лошъ човѣкъ, нѣма никакво величие въ себе си.

Днесъ намъ прѣдстои едно нѣщо: да признаемъ своитѣ грѣшки въ душата си и да проявимъ доброто, което се крие въ насъ, да проявимъ Божиата Любовь, Божиата Мъдрость и Божиата Истина. Слѣдъ това да проявимъ смиреннието, кротостъта, въздържаннието, щедростъта и т. н. Като се притичаме единъ на другъ въ помощъ, да дадемъ свобода на всички страждущи. И тогава ние ще бждемъ носители на онова велико ново учение, което ще внесе миръ и радость въ всѣка душа, въ всѣки домъ, въ всѣко общество, въ цѣлото човѣчество. Това учение ще ни съедини съ небето, и ние ще живѣемъ братски, тъй както Богъ изисква.

В. И. Ч. Б. В. Б!

Недѣля. 8. ч. с.

29 авгу тч

Ще се изкоренятъ.

„Всѣко растение, което не е насадилъ Отецъ мой небесни, ще се изкорени“.

Този стихъ прѣдставлява живота въ неговата отрицателна страна. Всички противорѣчия, които съществуватъ въ живота, това сж напжтвания, за да се добие великата Истина. Всѣки отъ васъ, като се е родилъ на земята, трѣбва да добие Истината по обратенъ пжтъ. На земята не може да се каже Истината тѣй, както е. На земята не може да ви дадатъ любовь, каквато вие искате, нито пъкъ знание, каквото вие очаквате. Всичко, което придобиете, ще дойде по обратенъ пжтъ. Знанието, което хората добиватъ, иде чрѣзъ редъ опитности и страдания. Любовта, която изпитватъ, по нѣкой пжтъ прѣдставлява такава опитность, че тѣ казватъ: не струва човѣкъ да обича и да люби. И тамъ хората се разочароватъ. Тия хора пъкъ, които се стремятъ да знаятъ много, и тѣ въ края

*) Матей 15:13.

на краищата казватъ: „И въ многото знаніе има голѣми терзания и скърби“. Тогава какъвъ е реалниятъ, истинскиятъ смисълъ на разумния животъ? Азъ бихъ казалъ слѣдното: всѣко растение, което Богъ е насадилъ, ще расте, ще се развива, ще цъвти, плодъ ще даде — винаги ще има Божието благословение. Това е положителната страна на живота.

Защо Христосъ взима думата „растение“? Растението е емблема, символъ на търпѣнието въ разумния животъ. Безъ търпѣние животътъ мяза на дърво безъ корени. Нѣкой пжтъ на съврѣменнитѣ хора, на религиознитѣ, на ученитѣ и на държавницитѣ имъ липсва търпѣние. Всички отъ тѣхъ се давятъ все на края. Ученъ човѣкъ, слѣдъ като училъ цѣли 20 години, написва нѣкоя голѣма книга и въ края на живота си казва на хората: всичко, което съмъ писалъ нищо не струва. Значи, той се отрича отъ това, което е училъ. И онази красива мома, която свѣтътъ е уважавалъ, дарявалъ съ цвѣтя, съ китки, на стари години и тя се отрича отъ своята младостъ и красота и казва: не струва човѣкъ да бжде красивъ. Така говори и старата баба на младитѣ моми: слушайте, не струва да бждете красиви. Азъ изпитахъ красотата, тя е толкова скжпа, че втори пжтъ, като се раждамъ, не искамъ да бжда красива. Защо?—Излъгалъ я единъ момъкъ, втори, трети, четвърти. . . Питамъ: животътъ на земята за такава лю-

бовъ ли е даденъ? И отговарямъ: не е даденъ за такава любовъ. Животътъ на земята, за ядене ли е даденъ? — Не е за ядене. Животътъ на земята за политически партии ли е създаденъ? — Не. Животътъ на земята за народитѣ ли е даденъ? — Не. Я ми кажете, дѣ въ Библията се споменава името англичанинъ, французинъ, германецъ, българинъ, сърбинъ и др? На кои мѣста ги споменава Господъ? Ами дѣ останаха всички онѣзи видни стари народи, египтяни, асирийци, вавилоняни, на които имената се споменаватъ въ Библията? — Всички тия народи днесъ сж изчезнали и други сж ги замѣстили. Сега ще кажете, че тѣ не сж били толкова видни народи. Добрѣ, англичанитѣ, американцитѣ нали сж виденъ народъ, защо нищо не е писано за тѣхъ въ Библията?

Питамъ ви сега: кого трѣбва да слушаме ние? По пътя на кои отъ тѣзи народи трѣбва да се движимъ? Въ какво седи прѣимуществого на единъ народъ? Или въ какво седи прѣимуществого на единъ индивидъ? Има философи, които твърдятъ, че единъ човѣкъ струва повече, отколкото единъ народъ. Да, така е, но и обратното е вѣрно: единъ народъ струва повече, отколкото единъ човѣкъ. Но кое е мощното въ свѣта? Вие трѣбва да знаете, че отъ едно сѣме сж произлѣзли всички ябълки и когато се завърши тѣхната еволюция, тѣ пакъ ще се събератъ въ сжщо-

то сѣме. Единъ цѣль народъ прѣдставлява единъ човѣкъ, развитъ въ своята цѣлокупна форма на земята. И цѣлото човѣчество, можемъ да кажемъ, сѣщо тѣй прѣдставлява единъ великъ човѣкъ, развитъ въ своята цѣлокупна форма. И ако ние вземемъ ангелитѣ, тѣ прѣдставляватъ човѣкътъ въ своята най-висша форма. Най-послѣ, ако вземемъ Бога, всичко излиза отъ Него. Цѣлата вселена не е нищо друго, освѣнъ Богъ, Който се проявява. Тя прѣдставлява развитието на Бога. Защото и Блгъ, самъ по себе си, се развива. Които не разбиратъ този законъ, ще кажатъ: и най-свѣршеното сѣщество ли се развива? Що е развитие? Всѣка жена като изтъче платното, не го ли развива? — Щомъ го свѣрши, тя го развива. Туй развиване не е ли проявление на изтъканото платно? Сѣщото е и съ Бога, когато се развива. При развиването си Той се разкрива, изявява това, което е мислилъ, за да могатъ и другитѣ сѣщества да разбератъ Неговата мисль, да я видятъ, а по нѣкой пѣтъ и да си купятъ отъ Неговия платъ, да си направятъ нови дрешки. И горѣ има дюкяни, които продаватъ платове.

Единъ авторъ, нѣма да кажа името му има една странна теория за въплотяването на душитѣ. Нѣма да ви я прѣдставя въ научна форма, но ще ви я изложа тѣй, че да бжде достъпна за вашия умъ. Споредъ него, всички

човѣшки форми въ невидимия свѣтъ сж изложени на витрини, като хубави, красиви човѣшки дрешки. Душитѣ на небето, като минаватъ покрай витринитѣ, спиратъ се и гледатъ—много красиви сж тия дрешки.

У всѣка душа, като минава покрай витринитѣ, се заражда желание да си купи една дрешка. Обаче правилото тамъ е слѣдното: щомъ нѣкоя душа си избере една дрешка, трѣбва да я облѣче още въ дюкяна, да види, дали ѝ прилѣга. Но като се опита веднѣжъ да облѣче една отъ тия дрешки, не може да я съблѣче вече. Колкото повече се мъчи да я съблѣче, толкова повече се вдѣлбява въ нея, докато най-послѣ душата загубва съзнанието си и слиза долу на земята. Та всички вие, които ме слушате тукъ, сте ходили въ Божествената витрина да си вземете по една дреха. И всѣки отъ васъ носи дрехата, която е купилъ отъ горѣ. Сега вие се оплаквате, защо Господъ ви е пратилъ на земята. Не, вие сами ходихте да си купите дреха за земята и се облѣкохте въ нея. Вие сами пожелахте да дойдете на единъ балъ, на едно прѣдставление. И ето, сега сте на това прѣдставление. Какво лошо има въ това? Както виждате, азъ ви говоря на човѣшки езикъ.

При сегашното положение, въ което се намирате, не е достатъчно само да кажете, че трѣбва да вѣрвате въ Бога. Ние сме прѣситени отъ вѣрвания. Азъ слушамъ често да

казватъ, че душата на българина страдала, защото не трѣбвало да се раздвоява, но да се остави на почивка. Питамъ: човѣшката душа може ли да се раздвоява? Раздвояването е процесъ на човѣшката мисълъ. Когато влѣзатъ въ човѣшкия умъ двѣ противоположни мисли, тогава става едно поляризиране, отъ единия полюсъ до другия. Това е лутане отъ лѣво надѣсно, слизане и качване, движение въ кръгъ. Съврѣменнитѣ философи считатъ за сега най-съврѣшената форма движението въ кръгъ. Но азъ не говоря за тия опрѣдѣлени кръгове, каквито има въ геометрията. Що е кръгъ, какъ би опрѣдѣлилъ единъ геометрикъ? Геометриктъ казва: пространство, заградено съ една крива линия, на която всичкитѣ точки на периферията стоятъ на еднакво разстояние отъ единъ центъръ. Но какво ни интересува насъ, че всичкитѣ точки сж на еднакво разстояние отъ центъра? Ние опрѣдѣляме кръга по слѣдния начинъ: кръгътъ прѣдставлява всички възможности на човѣшкия животъ, включени въ кръга на неговото развитие и поставени на еднакво разстояние отъ центъра на човѣшкия духъ. Слѣдователно, каквато работа и да започнешъ, ще имашъ еднакви условия за постигане резултати. Ако човѣкъ би разбралъ кръга, каквото пожелаеше, щѣше да го постигне. Ако иска да стане поетъ, или музикантъ, ще стане. Но той трѣбва да вложи въ това желание цялата си ду-

ша. Внесе ли и най-малкото невѣрие въ себе си, най-малкото колебание, не може да постигне нищо. Човѣкъ, който иска да бжде съвършенъ, трѣбва да носи една положителна мисль въ себе си. Вие питате, има ли Господъ, или не? И започвате да доказвате тъй, както онзи циганинъ, когото попитали: има ли вода въ тази долина, или не? Той казалъ: я има вода, я нѣма. Казвамъ: оставете това положение! Евангелиститѣ често казватъ: ако ние вѣрваме въ Бога, а въ сжщностъ нѣма Господъ, губимъ ли нѣщо? Тѣкъ ако има, пакъ не губимъ. Какъ да нѣма загуба? Най-голямата загуба въ свѣта е, когато се увѣришь че нѣма Господъ. Щомъ Господъ не сжществува за тебе, ти изгубвашъ смисъла на живота си. Тогава азъ казвамъ: отричането на Бога е най-силното доказателство, че Той сжществува. Само реалното, само сжщественото може да се отрече. Само свѣтлината може да се отрече. Само Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добродѣтелята, Милосърдието може да се отричатъ. Питамъ: можешъ ли да изпразнишь кесията на бѣдния, който нѣма нищо въ нея? Можешъ, обаче, да изпразнишь кесията и касата на богатия. Слѣдователно, ако касата на единъ човѣкъ се изпразни, това показва, че той е богатъ. А каква е касата, която нито се пълни, нито се празни? Хорѣ, на които каситѣ нито се пълнятъ, нито се

празниятъ, сж мъртви хора. Какво може да се говори на мъртви хора?

Сега, вие искате да бждете добри, тихи. По-добри и по-тихи хора отъ мъртвитѣ нѣма. И азъ вчера ви казахъ, че, като смѣсите яйцата и на най-врѣднитѣ животни, никаква опасностъ нѣма. Побезопасно нѣщо отъ яйцата нѣма. Тѣй че, ако всички вие бѣхте само неизлупени яйца, какво щѣще да стане? Вие ставате опасни, когато се излупите. Тогава става индивидуализиране, и всѣки иска да се прояви. Не е лошото въ това, но човѣкъ трѣбва да се проявява разумно. Какъ ще обясните слѣдното противорѣчие? Когато великиятъ майсторъ Страдивариусъ създаи своята цигулката, и нѣкой българинъ я вземе и отиде да свири съ нея въ кръчмата, цигулката ли е виновна за това? Страдивариусъ ли е виновенъ, или този българинъ? За пиянитѣ хора ли се направи тази цигулка? Не, този великъ художникъ имаше идеята да създаде единъ инструментъ, на който да свирятъ музикални души и да радватъ хората въ свѣта. Той не мислилъ за глупавитѣ, за неразумнитѣ хора. И когато Господъ създалъ свѣта, Той ималъ прѣдъ видъ най-виднитѣ души—ангелитѣ, светиитѣ, праведнитѣ, разумнитѣ хора. Той ималъ прѣдъ видъ боговетѣ, а не съврѣменнитѣ глупави хора, които се питатъ, защо Господъ създаде свѣта. Тѣ нѣматъ право да питатъ, както нѣ-

митѣ хора нѣматъ право да говорятъ, както глухитѣ хора нѣматъ право да слушатъ и както слѣпитѣ хора нѣматъ право да виждатъ. Ето ви единъ контрастъ. Казвамъ сега и противното на това: всѣки човѣкъ, който има очи, трѣбва да гледа; всѣки човѣкъ, който има уши, трѣбва да слуша и всѣки човѣкъ, който има езикъ, трѣбва да говори. Туй е положителната страна. Казватъ: ама не трѣбва да се живѣе тѣй. Какъ трѣбва да се живѣе? Често ни запитватъ: ама вие съгласни ли сте съ църквата? Чудни сж тия хора! Съ никакви църкви не искаме да свързваме съюзъ. Ние сме за Царството Божие. Наближило е, казва Христосъ, Царството Божие. Ами че това е разумното. Църква може всѣки да образува. Всѣки човѣкъ е храмъ Божи. Всѣки домъ е църква. Всѣко общество е църква. Всѣка политическа партия е църква. Навсѣкждѣ въ живота срѣщаме само църкви. Но всички тия църкви се ритатъ: и проповѣдници, и свещеници се ритатъ. Всички ние страдаме само отъ църкви. Въ Америка има толкова хиляди църкви. И ако отида въ Америка, ще ме питатъ, къмъ коя църква принадлежа. Ако не принадлежа къмъ нѣкоя отъ тѣхнитѣ църкви, ще ме считатъ невѣренъ. Да кажемъ, че има всичко 500 милиона християни, и всѣки християнинъ прѣдставлява отъ себе си една църква. Кажете ми, какъ тия хора ще примирятъ своитѣ различни схващания? Или, ако тия хо-

ра иматъ единъ милионъ църкви, изчислете, колко години ще ви трѣбватъ, докато прѣминете прѣзъ всички? Ако стоите въ всѣка църква по единъ часъ, колко години ви трѣбватъ, докато посѣтите всички тия църкви? Туй е материалната страна на въпроса.

Нѣкой казва: ти православенъ ли си? Казвамъ: въ Библията нищо не пише за православието. Ти евангелистъ ли си? И за евангелизма нищо не пише. Когато Господъ направи свѣта, православни нѣмаше, евангелисти нѣмаше, пъкъ и евреи нѣмаше, и българи нѣмаше. Отъ послѣ, като прати Господъ хората въ свѣта, трѣгнаха различни армии, съ разни имена: българи, германци и др. Нѣма нищо отъ това. И всѣка майка ще тури име на дѣтето си, но това име е благословено, когато дѣтето е разумно. Когато дѣтето е глупаво, и Ангелъ да му турятъ име, пакъ не струва. И Благо да му е името, дѣтето пакъ не е благо. И Божидаръ да е името му, ако е глупаво, пакъ не е Божи даръ, а Божия скръбъ.

„Всѣко растение, което Отецъ мой не е насадилъ. . .“ Значи, има единъ човѣкъ, който не е създаденъ, не е оформенъ споредъ ония максими, споредъ ония принципи, които Богъ е далъ. Защото за всѣки човѣкъ има образъ, какъвъ трѣбва да бжде. Една отличителна черта на човѣка е слѣдната: той, като господаръ на земята, трѣбва да влиза въ положението на всички същества по-долу

отъ него. Той трѣбва да влиза въ положението на растенията, на най-дребнитѣ животни и да бѣде въ връзка съ своитѣ ближни. Отличителната черта на Бога е милосърдието. Богъ, Който е толкова великъ, Който има съ какво да се занимава е намѣрилъ въ Своята мисълъ врѣме да се грижи и за хората. Попитали единъ турски дервишъ: „Знаешъ ли защо Господъ създаде свѣта? Той отговорилъ: когато Богъ създаде цѣлия свѣтъ, Той бѣше толкова сериозенъ, че пожелалъ да има едно малко развлѣчение. За тази цѣль създаде човѣка. При тия голѣми, велики работи, съ които се занимава Господъ, Той слиза отъ врѣме на врѣме на земята да си почине, да се позанимава и съ хората. Ще кажете, че това не е научно обяснение. Да, така е, но питамъ ви: когато ние доказваме, че човѣкътъ произлѣзълъ отъ една малка микроба, това научно ли е? Заблуждението е тамъ именно, когато ние мислимъ, че отъ тази малка микроба, подъ влиянието на различни външни, условия е станалъ човѣкътъ. Въ тази микроба, въ тази малка форма е билъ скритъ човѣкътъ. Да вземемъ по-нататъкъ мѣннието на съврѣменнитѣ учени за еволюцията на родоветѣ. Споредъ тѣхъ, въ всѣка една форма се криятъ зародишитѣ на всички по-висши и по-нисши същества отъ нея, но тя ще може да възпроизведе само такава форма, до каквото най-високо развитие е достигнала сама

, по-нататъкъ не може да отиде. Напримѣръ, човѣкътъ, като дойде до своята форма, остава си тамъ. Най-послъ и за ангелитѣ ще кажемъ, че тѣ се спиратъ по-далечъ, отколкото човѣка, но по-високо отъ себе си не могатъ да отидатъ. Е, какво ще бѣде нашето бѣдеще? Както философитѣ развиватъ идеята за човѣка, тѣ приематъ, че човѣкътъ ще стане божество. Значи, човѣка го очаква едно велико бѣдеще, ще мине отъ положението на човѣкъ въ положението на ангелъ, и отътамъ въ положението на божество, облѣчено въ сила и мощь. Така той ще стане органъ на Божественото проявление. Тогава се заражда въпросътъ, защо Богъ е създалъ свѣта, защо е създалъ хората? Човѣцитѣ сж връзка между Бога и ангелитѣ.

Слѣдователно, човѣкъ по устройството си трѣбва да мяза на Бога, но днесъ още не е като Него. И Писанието казва, че Богъ направи човѣка по образъ и подобие Свое. Това е дълбока философия. Ако седна да ви я доказвамъ, тя не може да се докаже. Тя трѣбва да бѣде възприета, като вашъ идеалъ, за да развиете въ себе си всички ония скрити сили, които Богъ още отначало е прѣдопрѣдѣлилъ. Но тия сили трѣбва да се развиятъ постепенно. Когато тия скрити сили се развиватъ въ вашата душа, туй, което не можете да разберете, което е далечъ отъ вашия умъ, ще ви стане ясно. Вземете единъ музикантъ, у когото сж раз-

вити центроветъ на музиката и го сравнете съ единъ човѣкъ, у когото музикалнитъ центрове не сж развити. Въ черепитъ на тия два души винаги се забѣлѣзва едно различие. Онзи, който е музикаленъ, около слѣпитъ очи има една издаденостъ, а у немузикалния, тази частъ на главата е тѣсна. Наблюдавайте главата на нѣкой писателъ. У него е силно развито въображението. Значи, въ мозъка на всѣки човѣкъ има извѣстни органи, които сж изразъ на силитъ, съ които той работи. Хора, у които е силно развитъ органа на рѣчъта, очитъ имъ сж особено устроени и задната частъ на мозъка имъ е сжщо особено устроена. Тѣзи, които не разбиратъ тия нѣща, мислятъ, че главитъ на всички хора сж еднакви. Не, има велико вътрѣшно разнообразие между хората, което трѣбва да се проучава.

Каква е нашата цѣль на земята? Нашата цѣль е да се учимъ да обичаме, да разбираме Бога. Бога можемъ да разберемъ само, когато Го любимъ. Всѣки може да познае Бога, когато Го обича. Единъ ученъ човѣкъ е казалъ слѣднитъ двѣ нѣща: за да познаемъ Бога, най-първо трѣбва да Го обичаме, а за да обичаме човѣка, най-първо трѣбва да го познаваме. За туй, истинското знание за Бога трѣбва да започне съ Любовта. При познаването, прѣди всичко трѣбва да влѣзе Любовта. Безъ Любовь въ този свѣтъ нищо не можете да постигнете. Азъ не искамъ да

ви натрапвамъ моята мисълъ, защото, отъ мѹе гледище, нѣма нищо по-опасно въ свѣта отъ това човѣкъ да се прѣсити. Запримѣрь, ако се говори често върху това, да бждемъ религиозни, да се молимъ на Бога, най-послѣ хората ще кажатъ: дотегна ни да слушаеме тѣзи разговори! Не ни се слушатъ вече. Единъ старъ български свещеникъ ми разправяше веднѣжъ една своя опитность. Казваще ми: „Дотегна ми темянътъ! Азъ не вѣрвамъ въ прѣраждането, но ако за въ бждеще Богъ ме прати пакъ на земята, свещеникъ не искамъ да ставамъ. Това вѣчно кадене съ темянъ, това повторение на едни и сѣщи молитви, това често ходене въ църква, всичко туй ми е дошло до гуша!“ Що е темянътъ? Казватъ: да кадимъ! Що е кадешътъ? — Това е нашата мисълъ. Що е огъньтъ? — Това сѣ нашитѣ чувства. Ние трѣбва да запазимъ сърцето си. То е една емблема. Този свещень огънь трѣбва да се тури въ сърцето, и отъ него да излѣзе този Божественъ нектаръ, този свещень миризъ, това благоухание, та да почувствува Господъ, че ние дѣйствително носимъ тази кадилница на живота. Кое е кадилницата? Кой кади? — Духътъ. И всички ние все кадимъ. Нѣма човѣкъ, който да не кади. И сега, като не се разбира Божествения животъ, свещеницитѣ само кадятъ. Азъ питамъ: туй кадене благоприятно ли е на Господа? Като говоря така, нѣкои ще ка-

жати: видиш ли, той говори противъ православието. Но въ Библията никъдъ не пише за православието. Азъ говоря само за началото, когато Господъ е създалъ свѣта. Туй нѣма какво да ви обижда. Даже, ако река да говоря за сегашнитѣ врѣмена, въпросътъ е другъ. За сегашния животъ ние ще говоримъ слѣдъ двѣ хиляди години. Сега говоримъ само за изтъканото платно. Сегашното платно още не е изтъкано. За него ще говоримъ слѣдъ 1000 години. Туй платно седи още навито на кросното. Платното на християнскитѣ народи още не е изтъкано. И Господъ праща една нова раса да изтъче учението на Христа, учението на Бога за Любовта, Мъдростта, Истината, да покаже въ какво седи онази велика наука, да покаже, по кой начинъ свѣтътъ може да се прѣобрази. Не е изтъкано още платното на християнството. Какво ще ми разправяте за християнството и за това, какво е казалъ Христосъ? „Любете враговете си!“ Кой отъ васъ люби враговетѣ си? Че най-голѣмиятъ врагъ на жената е мъжътъ. При това, този врагъ е въ крѣщата ѝ. Най-голѣмиятъ врагъ на мъжа пъкъ е жената. Питамъ те: любиш ли жена си? Ами кой е най-голѣмиятъ врагъ на майката? — Синътъ, дъщерята. Врагове на бащата сж дѣцата. Нѣма по-голѣми врагове отъ сина и дъщерята. Разбойници сж тѣ. Обератъ бащата и майка-

та по всички правила, при това и законъ не ги хваща. И най-послъ казватъ на родителитъ си: хайде сега вие си вървете, да останемъ ние да ядемъ и да пиемъ! Азъ пакъ не ви говоря за сегашния животъ.

„Всѣко растение, което Отецъ ми не е посадилъ, ще се изкорени“. Когато Богъ направи първия човѣкъ, каза му да изучава птицитъ, рибитъ, животнитъ и да наслѣди земята. А когато създаде втория човѣкъ, направи го градинарь, каза му да обработва земята. Сегашнитъ хора не сж и отъ градинаритъ, тѣ сж отъ тия, които Господъ облѣче въ кожа и имъ каза: „Ще идете и ще орете земята! Много ще орете, малко ще получавате“. А на женитъ каза: „Вие пѣкъ ще зачевате и съ много болезки ще раждате“. Защото такива жени, които се съблазняватъ отъ едно дърво, не могатъ да бждатъ царски дъщери. Сегашнитъ вдовици и жени се съблазняватъ отъ погледа на единъ мъжъ. Или ако тѣ се съблазняватъ отъ малкитъ драскулки, които той пише и го считатъ великъ поетъ, тѣ не могатъ да се нарекатъ царски дъщери. Нѣкой мъжъ свири много хубаво на цигулка, и веднага женитъ се влюбватъ въ него. Чакайте, той свири наистина, но и жили. Той пѣе, но послѣ кожи дере. Нали това е фактъ? Нѣкой ще каже за съврѣменнитъ хора, че сж много културни, но за тия съврѣменни хора цѣлиятъ невидимъ

свѣтъ си е създалъ такава мнѣние, каквото сегашниятъ културенъ свѣтъ има за българитѣ. Невидимиятъ свѣтъ има за човѣка такава мнѣние, каквото цѣлиятъ образованъ и културенъ свѣтъ въ Европа, въ Америка има за българитѣ. българитѣ считатъ навсѣкждѣ за диваци. Това да не ви обижда.

Въ Африка имало единъ добъръ гада- тель, който гледалъ на ржцѣ. При него ид- вали и американци, и французи, и хора отъ всѣкакви народности, на които той по рж- цѣтъ описвалъ тѣхнитѣ добродѣтели и ум- ствената имъ култура. Като отишълъ нѣкой си българинъ при него, той го поглед- налъ и му казалъ: ти си отъ едно малко племе, но най-своеенравно, най-упорито. И описалъ страната му. Той искалъ да каже, че въ това малко пространство, въ тази малка държава, въ която живѣе бъл- гаринътъ има скрити сили, но той още не е научилъ закона, какъ да отправя своя умъ и своето сърце въ права посока. И слѣдова- телно, всички негови сили за сега се разви- ватъ динамически, разрушително. Българинътъ е прѣобилень съ енергия, но му трѣб- ва мекота. Дѣто и да се събератъ двама българи, все ще спорятъ. Въ Франция спо- рятъ, въ Германия спорятъ, въ България сж- що спорятъ — навсѣкждѣ между тѣхъ има споръ. Не е хубава тази черта. Питамъ: ако ние постоянно споримъ, какво ще спечелимъ?

Сега спорятъ и религиознитѣ хора, кой ще се спаси, и кой не. Отдѣ знаете това? Вие били ли сте съвѣтници на Бога, да знаете, кой ще се спаси? Тѣзи, които спорятъ, не сж създали човѣка. Господъ го е създалъ. Ако има нѣкой авторитетъ, който да знае, кой ще бжде спасенъ, това е Господъ. Ти отварялъ ли си архивата на Господа? Азъ казвамъ, че слѣдъ врѣме отъ тебе ще стане най-видниятъ човѣкъ. Вѣрвашъ ли въ това? И когато срещна нѣкой ученъ човѣкъ, казвамъ: виждашъ ли това дърво? Слѣдъ врѣме отъ него ще излѣзе отличенъ философъ. Какъ? — Тѣй е писано въ Божествената книга. Ами отъ дървото може ли човѣкъ да стане? — Може. Въ този смисълъ дървото не може да стане човѣкъ, но въ него има възможности, които могатъ да го прѣвърнатъ въ човѣкъ.

Христосъ, Който е разбиралъ дълбоко законитѣ, въ тази глава излага нѣкои свои възгледи, като отправя умоветѣ на своитѣ ученици къмъ мисълта: „Всѣко растение, което Отецъ мой е насадилъ, ще расте, ще се развива и плодъ ще даде.“ Тази мисълъ трѣбва да седи въ ума ви, т. е. да знаете, че винаги сте подъ покровителството на Бога, а сега вие искате да ви защишава нѣкой виденъ човѣкъ. По-видно сжщество отъ Бога нѣма. Най-разумниятъ, най-благиятъ, най-мъдриятъ, най-силниятъ и най-великиятъ, на когото всѣкога можемъ да разчитаме въ този свѣтъ, е

Богъ. Сегашнитъ хора описватъ Бога недостъпенъ, че седи нѣкждѣ въ небето на единъ тронъ. Това е тѣхно мнѣние. Азъ бихъ прѣдпочелъ мнѣнието на апостолъ Павла, който казва: „Живѣемъ и се движимъ вътрѣ въ Бога“. Азъ бихъ прѣдпочелъ онова тълкуване на Христа, дѣто казва: „Въ дома на Отца много жилища има за всинца ви.“ Неговата мисль е още по-широка. За всѣки едного отъ васъ има мѣсто при Господа, дѣто може да живѣе. Слѣдователно, ние можемъ да прѣобразимъ сегашния животъ. Ако вие сте въ пустинята и се измжчвате, нѣма вода никждѣ, какво ви е положението? Важното за васъ въ този моментъ е живата, изворната вода, за която Христосъ говори. Ако тази жива вода влѣзе у васъ, вие ще бждете въ сила да прѣвърнете сегашния си животъ, да го направите най-първо красивъ за себе си.

Сега, всички вие, които ме слушате, както и да ме разбирате, запитайте се най-първо: съмъ ли азъ едно растение, което Богъ е насадилъ? И не си правете заключение, не казвайте, че не сте. Кажете въ себе си слѣдното: азъ съмъ едно растение, което Богъ е посадилъ, живѣя съобразно Неговата воля и ще дамъ такива плодове, каквито Той пожелае. Когато единъ градинарь посѣе една круша, нали тя ражда туй, което той иска? Когато единъ писателъ пише съ своето перо, което изпълнява неговата воля, ако това пе-

ро скърца, нали той го изважда и туря вмѣсто него друго перо? Когато цигуларьтъ започва да свири, нали той взима онази цигулка, която дава отзвукъ, изразъ на неговитѣ чувства? Ако цигулката скърца и не дава чистъ, ясенъ тонъ, ако не отговаря на чувствата му, на неговия идеалъ, той купува друга цигулка. Слѣдователно, докато вършимъ волята Божия, ние ще имаме Божието благословение надъ насъ. Богъ не ни е създалъ нито за гибель, нито за страдания. Страданието е само единъ прѣходенъ етапъ, който скоро ще се измѣни. Ще дойде време, когато вие ще търсите страданията, но нѣма да ги има. Въ бждещата епоха вие ще давате пари за страданията, но нѣма, кой да ви ги продаде. Цѣнни сж тия страдания.

Сега, понеже Любовта е рѣдкость, радостта е рѣдкость, знанието е рѣдкость, а страданията изобилни, казвамъ: съберете страдания за бждеще, да ги продавате. Въ туй отношение законътъ е вѣренъ: когато много страдания се набератъ, когато станатъ прѣизобилни, Господъ слиза отъ небето и взима всичкитѣ страдания. Само Той е всемждъръ, всесиленъ. Той взима тежеститѣ на хората и съ това се обогатява. Сжщеврѣменно Той обогатява и насъ въ своята Любовь. Защото нашитѣ грѣхове и нашитѣ страдания сж гориво за Божията Любовь. Божията Любовь не може да се прояви безъ нашитѣ страдания и грѣхове.

Нашитѣ грѣхове сж необходимиятъ пѣсъкъ, по който може да се движи Божествената кола. Въ Божествения свѣтъ пакъ трѣбва пѣсъкъ. Затова сж необходими нашитѣ грѣхове, да дадатъ подемъ, да се движи Божията кола. Вие ще кажете: тогава да грѣшимъ, да дадемъ повече пѣсъкъ. Не, само толкова пѣсъкъ трѣбва, колкото да се движи колата. Не трѣбва много пѣсъкъ, че да се изпълни цѣлия свѣтъ. На какво може да уподобите страданието? Казвамъ: страданието е чукъ въ ржцѣтъ на онзи архитектъ или на онзи скулпторъ, който като се вдига и слага престојно върху камъка, докато най-послѣ извая една съвършена форма. Питамъ: безъ този чукъ какво бихте направили? Слѣдователно, съ всѣки ударъ на чука се произвежда едно страдание на камъка. Но щомъ се извая статуята на скулптора—неговиятъ идеалъ, —този чукъ не се вдига вече. Значи, когато Богъ или живата природа, чрѣзъ този чукъ на страдания свърши своята велика работа върху насъ, Той ще го сложи настрана, и ние ще бждемъ поставени на видни мѣста, както Вазовъ и Ботевъ сж положени въ Борисовата градина. Така и вие ще бждете поставени, като статуи въ Божието Царство. Всички ще бждете видни хора.

„Всѣко растение, което Отецъ мой е насадилъ, ще израсне и плодъ ще даде.“ Това значи: всѣки такъвъ човѣкъ ще има честь

и слава прѣзъ всичкитѣ вѣкове. Той ще притежава Божията Мъдростъ, Любовь и Истина. Човѣкътъ, когото Богъ е насадилъ, ще бжде виденъ човѣкъ, но трѣбва да схванете Бога правилно. Когато ви говоря за Бога, азъ не говоря за Него, както Той се е разкривалъ прѣди милиони години, но говоря за Него тъй, както днесъ се разкрива. Когато азъ дойда до Бога, тамъ не разсжждавамъ, въ менъ има едно свещено чувство за Него. Казвамъ: всичко, каквото Богъ върши, то е важно за менъ. Азъ не питамъ: Господи, защо това е така? Азъ казвамъ: Господи, велики сж Твоитѣ пѣтица! Не ги разбирамъ, но научи ме да ги разбирамъ! Дойде ми нѣкое страдание, казвамъ: Господи, научи ме да издържамъ! Научи ме да разбера това страдание! Дойде нѣкоя болестъ, казвамъ: Господи, много хубаво, на мѣсто си я пратилъ, но дай ми възможность да разбера езика на тази болестъ. И като разбера езика на тази болестъ, тя измѣня своето отношение къмъ мене. Това е вѣрно само по отношение на Бога. Единственото сжщество, което може да ни даде знания, което може да осмисли нашия животъ, това е Богъ. Затова именно азъ ви говоря за Бога. Когато Богъ ви обикне, всички ще ви обикнатъ. Затуй трѣбва да търсимъ Божията Любовь. Ако искате свѣта да ви обича, обикнете най-първо Бога. Той е въ всички сжщества. Ако искате да имате доброто

мнѣние на хората, да имате знания, обикнете Бога. А ония хора, които постоянно се оплакватъ, че свѣтътъ билъ долина на скръбъта, юдолъ на страдания, тѣхъ не считамъ за герои. Казвамъ: да, зная, че всичко туй сжществува въ свѣта, че има страдания, че има бѣднотия, но зная, че въ Божественія свѣтъ има и радостъ. Има невѣжество, но има и знания; има безлюбие, но има и любовь; има лъжа, но има и Истина; има тъмнина, но има и свѣтлина; има смъртъ, но има и животъ. Смъртъта, това е отричане на живота — значи животътъ сжществува. Лъжата, това е отричане на Истината — значи, Истината сжществува; невѣжеството, това е отричане на Мждростъта — значи, Мждростъта сжществува. Всички нѣщъ, които се отричатъ, сжществуватъ. Като кажа нѣкому: ти не си вѣренъ човѣкъ, разбирамъ положително — значи, вѣренъ човѣкъ си. Щомъ нѣкой човѣкъ ми каже, че лъжа, азъ зная, че мога да говоря Истината. Щомъ нѣкой човѣкъ ми каже, че нищо не разбирамъ, азъ зная, че разбирамъ много работи. Щомъ почна да мисля, че не разбирамъ нищо, това показва, че въ мене има философия, разграничавамъ нѣщата.

„Всѣко растение, което Отецъ ми е насадилъ, ще се благослови.“

И тъй, азъ желая туй благословение да дойде върху всички, които съзнаватъ. Желая тази година да бждете насадени растения въ

градината на Бога. И който вкуси отъ вашитѣ плодове, да хвали Бога. Нека бжде тѣй, както Христосъ казва: „Така да просветнатъ вашитѣ дѣла прѣдъ челоуѣцитѣ, че като ги видятъ, да прославятъ Бога.“ Азъ пъкъ казвамъ: така да се влюбятъ хората въ вашитѣ плодове, че като ги ядатъ, да благодарятъ на Бога, че е далъ такива красиви дървета съ такива сладки плодове!

В. И. Ч. Б. В. Б!

Недѣля, 7, 30 ч. в.

29 августъ.

Добро и съвършенство.

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Размишление.

Азъ искамъ тази вечеръ да ви говоря много кратко, понеже много нѣща ви сж казани. Нѣкои отъ тѣхъ сж донѣкждѣ разбрани отъ васъ, нѣкои съвсѣмъ не сж разбрани, т. е. теоретически вие разбирате нѣщата, но не разбирате тѣхното практическо приложение — далечъ сте отъ тѣзи схващания.

Прѣдставете си, че имате едно малко кръгче, което прѣдставлява единъ малкъ зародишъ, въ който е скрита потенциална Божествена енергия. Тази енергия отъ потенциална ще се прѣвърне въ кинетическа, т. е. отъ този зародишъ ще покълне едно растение и ще се развива. Значи, въ духовния, въ Божествения свѣтъ доброто е плюсъ, то се проявява. Съ други думи: въ Божествения свѣтъ доброто е кинетическо, злото е потенциално, а въ физическия свѣтъ злото е кинетическо, доброто е потенциално. Възможноститѣ, които имате за реализиране на тия

живи идеи, създаватъ радоститѣ и скърбитѣ въ свѣта. Когато вие изгубите една радостна идея, какво идва на нейно мѣсто? — Скръбьта. Законътъ е вѣренъ и въ обратенъ смисълъ. Когато скръбьта изчезне, явява се на нейно мѣсто радостьта. Сега имате ли ясна прѣдстава, кога се явява скръбьта въ човѣшкия животъ? Енергиитѣ, които дѣйствуватъ, сжщитѣ ли сж? — Не сж сжщитѣ. Слѣдователно, вие трѣбва да имате прѣдстава за бързитѣ смѣни на тѣзи енергии въ живота. Да кажемъ, че вие имате една кратковременна радостъ. Какво показва тя? — Че ще се замѣни съ скръбь. Тази радостъ е прѣдговоръ на една голѣма скръбь. Много по-малка една малка скръбь е прѣдговоръ на една голѣма радостъ. Този законъ е вѣренъ и въ двата случая.

Питамъ ви сега: отъ чисто философско гледище, можете ли да обясните, защо свѣтътъ е създаденъ така? Не само вие, но и най-виднитѣ философи, най-голѣмитѣ мислители на човѣчеството не сж били въ състояние да обяснятъ вътрѣшния смисълъ на живота. Човѣкъ може да се досѣща върху тия нѣща, но колкото и да философствува, не може да си обясни, защо именно той изгубва своята радостъ. Защо именно при скръбьта вие се отчайвате? Щомъ дойде скръбьта, не само вие младитѣ, но и старитѣ не могатъ да я носятъ. Питамъ: защо сте недоволни отъ

скръбта? Най-послѣ, защо сте доволни отъ радостта? Дайте си едно философско обяснение. Знаете ли, че тази радост, отъ която сте доволни, подирѣ половинъ часъ ще ви донесе най-голѣмата скръбъ? Тогава защо се радвате? Пъкъ тази скръбъ, която слѣдъ половинъ часъ ще ви донесе най-голѣма радостъ, вие не искате да я видите и казвате: да се махне! Това е смѣна на енергии. Всѣкога на една положителна енергия отъ Божественния свѣтъ съотвѣтствува една отрицателна енергия отъ земята. Тия нѣща, които въ невидимия свѣтъ се проявяватъ като добри, на земята се проявяватъ като лоши. (Отъ какво зависи това противорѣчие?) Вие може да знаете отъ какво зависи това противорѣчие, а при това пакъ да не можете да приложите закона. За да бждемъ добри, не е необходимо да знаемъ, какво нѣщо е доброто. И за да бждемъ лоши, не е необходимо да знаемъ, какво нѣщо е лошото. Ако се качите на нѣкоя голѣма скала и се спуснете отъ нея, необходимо ли е да знаете, какво нѣщо е дълбочина? — Не е необходимо. Като слѣзете долу, ще знаете, какво нѣщо е дълбочина. Допуснете, че вие сте въ нѣкоя машина, която ви издига нагорѣ, но не знаете още, какво нѣщо е височина. Необходимо ли е да знаете, какво нѣщо е височина? — Не е необходимо. Онази машина, като ви издигне нагорѣ, като аеропланъ, ще почувствувате, какво нѣщо е височината.

Значи, въ насъ ставатъ извѣстенъ родъ промѣни, независимо отъ нашата воля. Ще имате прѣдъ видъ слѣдното: на земята човѣкъ не може да знае, коя е истинската радостъ, и коя е истинската скръбъ. Скръбта и радостта съставятъ едно цѣло и въ нѣкои отношения скръбта е прѣдговоръ на радостта, а въ други отношения радостта е прѣдговоръ на скръбта. Радостта и скръбта, това сж дрехитъ на Божественния свѣтъ. Само въ облѣклото на радостта и скръбта ние познаваме реалността на нѣщата. Всички велики сжщества, които се явяватъ въ свѣта, носятъ и радостъ, носятъ и скръбъ. По-неже всички вие сте учени, ако помислете малко върху тия думи, ще видите, че този законъ е много върень. Да кажемъ, че вие имате единъ бѣденъ приятель, когото много обичате, но трѣбва да знаете, че любовта ви къмъ него непрѣменно ще ви донесе скръбъ. Защо? — Вие ще трѣбва да дѣлите съ него срѣдствата си, леглото си, ще му съчувствувате въ страданията, ще му помагате — нѣщо ви свързва съ него. Въпрѣки всички страдания, които той може да ви причини, безъ да иска, вие усѣщате едно разположение, една вътрѣшна приятностъ къмъ него.

Сега ще ви обърна вниманието върху приложението на закона. Вие сте млади, искате да работите, да се проявите, но ако не можете да проявите на време вашата енер-

гия, въ васъ ще дойде едно спяще състояние, и вие ще започнете да заспивате. Азъ гледамъ, тукъ въ класа, както и навсѣкждѣ въ събранията, много отъ слушателитѣ заспиватъ. Виждамъ, че вие сте натрупали много енергия и не работите, затова заспивате. Що е заспиването? — Заспиването е потъване въ една по-гъста материя. Когато се говори често по единъ въпросъ, който не ви интересува, казвате: не ме интересува този прѣдметъ. Защо? — Съзнанието ви не е будно. Допуснете, че имате единъ планъ, искате да организирате едно списание. Събирате се да говорите веднѣжъ, втори, трети пжтъ, разисквате, но нищо не вършите. Слѣдъ като говорите толкова много, всички ставате индиферентни, казвате: не ни трѣбва нито списание, нито какво и да е мѣроприятие! Защо така? — Не трѣбва много говорене. Веднѣжъ като говорите, започнете работа! Може да направите много погрѣшки, не се бойте, работете! Като работите, у васъ ще се роди импулсъ, стремление къмъ работа. Затова, за прѣдпочитане е въ свѣта да правимъ погрѣшки и да работимъ, отколкото да бждемъ свързани. Въ България често идваха американци, но не говориха български езикъ казваха: когато се научимъ да говоримъ хубаво, тогава ще се отпуснемъ да говоримъ. Нѣкои отъ тѣхъ, които се рѣшаваха да говорятъ, правиха погрѣшки наистина, но научиха български езикъ, а онѣзи,

които не се отпусаха да говорятъ, нѣ го научиха. Ако отидете въ странство и не говорите съотвѣтния езикъ, докато не го научите, вие никога нѣма да научите да говорите. Ако искате да бждете добри, ако искате да бждете съвършени изведнѣжъ, никога нѣма да бждете такива. Много погрѣшки ще правите, докато станете съвършени. Цѣльта въ живота на човѣка не е той да бжде добъръ, но да бжде съвършенъ. Цѣльта, идеалътъ на човѣка е да бжде съвършенъ; а да бжде добъръ, това е срѣдство.

Та когато азъ ви говоря, че трѣбва да бждете добри, това е само срѣдство, за да достигнете съвършенството. Слѣдователно, добротата не е идеалъ въ живота на човѣка, а е само срѣдство и условие за постигане на съвършенството. Тогава, азъ обяснявамъ, защо трѣбва да бждете добри: трѣбва да бждете добри, за да бждете съвършени. Защо трѣбва да бждете съвършени? — За да бждете добри. Който разбира закона, ще знае, като се казва, че човѣкъ трѣбва да бжде съвършенъ, за да бжде добъръ, трѣбва да подразбира условията; а като се казва, че човѣкъ трѣбва да бжде най-първо добъръ ще подразбира, че доброто е необходимо за постигане съвършенството. Съвършенството има два израза: въ Божествения свѣтъ съвършенството се изпитва съ голѣмата радостъ, която Духътъ съдържа. Но като дойде Ду-

хътъ на земята, изпитва се голѣмата скръбъ. И ако вие не искате да страдате, трѣбва да отидете горѣ — нищо повече! Пъкъ щомъ не можете да се проявите горѣ, непрѣменно трѣбва да се проявите долу — нѣма изключение въ този законъ. Щомъ човѣкъ влѣзе въ живота, той трѣбва да се прояви или въ радостта, или въ скръбта. Или, казано на наученъ езикъ: човѣкъ трѣбва да се прояви или между хората, или между ангелитѣ. Между хората ще се проявишъ като страждущъ човѣкъ, а между ангелитѣ ще се проявишъ като добъръ човѣкъ. Слѣдователно, въ това отношение казвамъ така: страданията, това сж коренитѣ на дървото, а радоститѣ, това сж клонищата. Коренитѣ и клонищата, т. е. страданията и радоститѣ заедно съставляватъ дървото на живота. Безъ корени не може да има растене, та колкото повече страдате, коренитѣ ставатъ по-дълги и по-силни, а щомъ коренитѣ сж по-силни, и вѣшитѣ клонища сж по-силни — съотвѣтствие има. Значи, енергията, тази разумна сила, която се проявява въ коренитѣ на вашия животъ, която дѣйствува долу въ земята, ще се прояви и въ клонищата, т. е. въ по-висшитѣ области на вашия животъ. За да бждете силни въ свѣта, тази идея трѣбва да се срасне съ васъ.

Тази сутринъ ви говорихъ, че човѣкъ трѣбва да обича Бога. Тази е идеята, която

трѣбва да стане въ васъ плътъ и кръвъ, ако искате да бждете мощни и силни, за да може да се образуватъ коренитѣ на вашия животъ. За да може да побѣдите всички мжчнотии, непрѣменно трѣбва да си поставите за задача да обичате Бога и да рѣализирате тази задача. Ако дѣйствувате по обикновенъ начинъ, както хората дѣйствуватъ сега, ще имате единъ обикновенъ опитъ на разочарование. Земята е покрита само съ разочарования; земята е покрита само съ кости, а всички кости сж останки отъ сжщества, които сж вървѣли по кривъ пжтъ. Никой светия не оставя коститѣ си на земята. Светия, който оставя коститѣ си на земята, не е пльень светия. Светии, на които хората пазятъ коститѣ, прѣкарватъ голѣми страдания.

Та казвамъ: понеже вие се приготвявате за работници въ свѣта, сега именно ще дойде и вашето врѣме да се проявите. Не чакайте да бждете съвършени! Всѣки день трѣбва да правите микроскопически опити. Щомъ направите единъ малъкъ опитъ, въ васъ ще се роди единъ малъкъ потикъ. Не губете напразно енергията си, защото друго-яче ще имате сжщата опитностъ, каквато сж имали всички хора, които сж живѣли прѣди васъ. Скърбитѣ и страданията, това не е животътъ. Туй, което причинява радостъ въ живота, то е законътъ на съвършенството, понеже Божествениятъ животъ се нами-

ра въ свършенство. Когато ние прѣдчувствуваме това свършенство, което ще имаме за въ бждеще, то носи радостъ за насъ. Но когато чувствуваме, че не можемъ да придобиемъ това свършенство, въ насъ се заражда скръбъта.

Сега, на първо мѣсто трѣбва да знаете, че не ви даваме изведнѣжъ всички окултни сили, съ които ще боравите, защото ние не искаме да ви въведемъ въ интензивна дѣятелностъ, понеже вашиятъ мозъкъ и вашата нервна система ще се разстроятъ. Даже и отъ това малкото, което имате, по нѣкой пътъ мнозина отъ васъ ще се обезсърчатъ, ще станатъ индиферентни. Индиферентността не е нищо друго, освѣнъ разкашкване, мозъкътъ се размеква. Мозъкътъ трѣбва постепенно да се кали; трѣбва да се кали и човѣшкото сърце; трѣбва да се кали и човѣшкиятъ умъ да станатъ пластични, издържливи. Също тѣй трѣбва да се кали и човѣшката душа и човѣшкиятъ духъ. Или казано на чисто материалистиченъ езикъ: нервната система трѣбва да се кали, за да може Божествената енергия да тече постоянно прѣзъ нея.

Сега вие се връщате отъ събора. Какъ ще работите прѣзъ тази година? Като влѣзете между хората, вие ще се заразите отъ тѣхнитъ идеи и като срещнете най-малкото съпротивление, вие ще се обезсърчите и ще

отстъпите. Като отстъпите, ще се скриете въ позицията си, ще си повдигнете главата като лалугеръ и ще кажете: чакай, дано дойде благоприятно време, още не ми е дошло времето, не съмъ узрълъ. Разсждават ли така, вие ще се спънете. Докато узрете, нѣма да има мѣсто за работа. Щомъ узрешъ, настава другъ законъ. Узрѣлиятъ плодъ подразбира съвършенство: Щомъ си узрълъ, ти влизашъ вече въ Божествения животъ, а на земята ще работишъ, докато си зеленъ. Щомъ узрешъ, ще те дигнатъ отъ земята, нѣма какво да търсишъ тукъ. Затова, докато си на земята, нѣма да искашъ да узрѣвашъ. Който иска да живѣе по-дълго време на земята, ще бжде зеленъ, а който иска да узрѣе, ще замине. Кои хора сж зелени? — Зелениятъ човѣкъ се отличава по това, че не желае много работи. Той желае най-сжщественото, само туй, което е за днешния день. Той е като дѣцата, съ малко се задоволява.

Та сега вие се връщате въ свѣта и ще влѣзете въ стълкновение съ два лагера на противоположни сили, затова всички трѣбва да знаете, какъ да се справяте, да не оставяте вашия умъ да се люлѣе като махалото на часовника. Нашата задача не е само да опрѣдѣляме времето, както махалото. Нѣкои мислятъ, че като се движатъ налѣво и надѣсно, като махалото на часовника, вършатъ нѣщо. Този часовникъ може по механически

начинъ да опрѣдѣля врѣмето, но за васъ не е важно да опрѣдѣляте врѣмето. За васъ цѣльта на живота ви е въ съвършенството. За тази година, вие младитѣ, ще имате задачата да бждете съвършени. Какво подразбирамъ подъ думитѣ да бждете съвършени? — Поне да можете да балансираете скръбта и радостта, да се смѣнятъ равномерно. Ако имате половинъ часъ скръбъ, трѣбва да имате и половинъ часъ радостъ, а нѣкой пжтъ, като не разбирате закона, щомъ сте недоволни, ще имате половинъ часъ радостъ, два часа скръбъ. Скръбта ви ще бжде по-продължителна.

Сега отъ васъ, младитѣ, се изисква да си опрѣдѣлите единъ общъ планъ на дѣйствиа, какъ трѣбва да работите, тукъ въ София, както и вънъ въ провинцията. У всинца ви трѣбва да се роди инициатива. Азъ толкова пжти ви казахъ, че вие трѣбва да си пишете. Писмата ви трѣбва да бждатъ идейни. Вие сте заняги само съ себе си. Азъ гледамъ, вие днесъ мислите за работи, които трѣбва да оставите за слѣдъ 10 години. Вземете да напишете едно писмо на нѣкой вашъ братъ отъ провинцията, да го окуражите, та като окуражите него, ще окуражите и себе си. Вие какво правите? — Разсждаватъ, какво е положението на София, какво ще бжде положението на българския народъ слѣдъ 10 години, по кой начинъ ще се оправи свѣта и т. н.

Хубави сж тия философии, но азъ ги наричамъ нищо друго, освѣнъ едни хубави упражнениа. Когато нѣма какво да правите, тѣ сж хубави гимнастически упражнениа за ума. Всички философски работи, това сж отлична гимнастика за ума. Мислите ли, че всички философии, които сжществуватъ въ свѣта, сж върни? Мислите ли, че всички математически работи сж върни? Да кажемъ, че $a + v = c$. Какъ ще докажете, че $a + v = c$? Това е само едно прѣдположение. Азъ мога да кажа, че $a + v = c$. Това е едно прѣдположение. Азъ мога да кажа, че $a + v$ не е равно на c . Може да се води споръ по това. Мога да ви наведа редъ аргументи по това, да видите, въ какво отношение $a + v = c$. Които отъ васъ сж математици, кажете, какво прѣдставлява това равенство? (—То изразява само едно количествено отношение). Имаме и други равенства: $c - v = a$; $c - a = v$ и т. н. Какъвъ изразъ иматъ количественитѣ нѣща?

Има една висша математика, която може да изчисли, слѣдъ колко врѣме като си започналъ да страдашъ, ще се промѣни твое-то състояние. Запримѣръ, ако направите единъ голѣмъ разрѣзъ на ржката си, заздравяването на този разрѣзъ ще зависи отъ концентрирането на вашия умъ. Ржката ви може да оздравѣе за 5 минути, за 10 минути, за 15 или за 20 минути, за единъ день, за два дни, а може и за нѣколко мѣсеци,

Колкото интензивността на вашата мисъл е по-слаба, толкова повече се продължава и времето. Затова, за всички идеи, които искате да прокарате въ свѣта, трѣбва да имате една грамадна интензивност, т. е. енергията, която ще изразходвате за постигането на тази идея, трѣбва да съответствува на самата реалност. Този законъ съществува и въ механиката. Отъ интензивността на силата, която изхвърля гранатата напримѣръ, зависи, какво пространство ще пропхтува тя, т. е. какво разстояние ще измине.

И тъй, като се върнете по домоветѣ си, трѣбва да вложите въ ума си идеята, че всичко, което желаете прѣзъ тази година, ще можете да го постигнете. Ще си поставите за работа единъ постижимъ идеалъ. Запримѣръ, идеалътъ ви може да се състои въ постигане на слѣднитѣ нѣща: да научите френски, английски, или кой и да е отъ модернитѣ езици; другъ нѣкой може да се научи да свири на нѣкъкъвъ инструментъ, или да се научи да рисува и т. н. Изобщо, ще си поставите за задача постигането една конкретна идея, която да може да реализирате. Запримѣръ, отъ толкова години насамъ ви прѣподавамъ окултни лекции, но ако ви попитамъ, каква е третата лекция отъ третата година, или каква е първата лекция отъ първата година, какво ще ми кажете? Всички вие мислите, че това е минало вече и знаете

само заглавията на лекциитѣ, а самиятъ материалъ го нѣма въ васъ. Азъ трѣбва да се повърна къмъ тѣхъ, да ви покажа съществени-тѣ мѣста въ лекциитѣ. Въ всѣа лекция има по една съществена мисълъ. Разбира се, вие още не сте готови за този материалъ. Туй, което съмъ ви говорилъ, тия идеи ще изпъкнатъ въ вашия умъ, може би, слѣдъ 10 — 20 години.

Е д н о в р ѣ м е н н о вие трѣбва да си зададете задачата, да работите, освѣнъ индивидуално, още и колективно. Голѣмо изкуство е да знае човѣкъ, какъ да работи! Напримѣръ, счупи ти се колата — изкуството е да си способенъ самъ да си я направишъ, безъ ничия помощъ. При това, ако работятъ 10 души на една кола и всички знаятъ, какъ да се поправи, работата ще върви по-бързо. Ако самъ поправяте колата си, това може да ви отнеме цѣлъ день, но потрѣбно е да знаете и сами да си поправяте колата. Дойде ви извѣстна мжчнотия, трѣбва да бждете въ състояние сами да разрѣшите тази мжчнотия. Всѣка мжчнотия е една задача. Не е нужно да разрѣшите цѣлата задача сами, но поне една малка частъ отъ нея.

Сега, по пѣтя ви сж турени извѣстни прѣпятствия, извѣстни мжчнотии, каквито имахте и по събора. Тъкмо се приготвихте за съборъ, станяхте сутринъта, не можахте да се съберете всички заедно — едни останаха вънъ,

други — вжтрѣ. Какво ще правите въ такива случаи? — Онѣзи, които сж отвжтрѣ, ще се молятъ; а онѣзи, които сж отвѣнѣ, ще работятъ. Затова прѣзъ тази година използуйте всѣки даденъ случай, колкото малкъ и да е, за вашето повдигане. Използвайте всички случаи, които ви се даватъ. Всѣки трѣбва да бжде на мѣстото си. Всѣка мисль, всѣко чувство трѣбва да е на мѣстото си. Прави добро на мѣсто, почивай на мѣсто, мълчи на мѣсто — всѣко нѣщо да е на мѣстото си. Нали пѣете пѣсенята „Тжги скърби вдигай, слагай“. Можете ли да ги вдигате? — Не можете. Лесно се пѣе, мжчно се вдигатъ. Често азъ провѣрявамъ тежестъта на вашитѣ скърби. Когато нѣкой скърби, азъ взимамъ скръбъта му и намирамъ, че е доста тежка. Казвамъ: доста тежка е тази скръбъ, непоносима е заради него. Тази скръбъ е доста тежка за едно дѣте. Има скърби, които извѣстни индивиди могатъ да носятъ, а други не могатъ. Сжщото е и по отношение радоститѣ. Радоститѣ сж достжпни за нѣкои, а за други сж недостжпни. (Нали Господъ раздава скърбитѣ и то толкова, колкото могатъ да се носятъ?) Не, ние отъ лакомия избираме голѣмитѣ страдания. Нѣкои отъ васъ ходятъ по 10 пжти на день да хлопатъ за страдания, безъ да знаятъ това.

Както виждате, азъ не устояхъ на думата си. Казахъ, че ще говоря кратко, а го-

ворихъ повече. Тръбваше да ви кажа: скръбъта и радостта сж потрѣбни, за да бждете свърщени—нищо повече. Посѣйте този орѣхъ, и той ще ви изясни Истината, ще ви покаже, какво има въ него. На работа! Отъ младитѣ се изисква работа. Вие можете да работите, но мнозина отъ васъ седатъ и почиватъ. Гледамъ, нѣкои отъ васъ седатъ подъ крушата и спятъ. Тѣ мязатъ на нѣкои овчари, които оставятъ овцитѣ си да пладнуватъ, а тѣ заспиватъ. Мине икиндия, тѣ още спятъ. По нѣкой пжтъ очитѣ имъ гурлясватъ, хващатъ червеи. Казвамъ: опасно е да се спи денемъ. И много овчари трѣбва да лѣкуватъ очитѣ си отъ червеи.

Сега вие сте богати, пълни съ енергия, но ще внимавате да не давате всичката енергия, която имате, а само отъ прѣзобилието, отъ излищека. По този начинъ въ васъ ще дойде нова енергия отвънъ. Не трѣбва да бждете като онзи банкеръ, който постоянно складаира, забогатѣва, иска да образува голѣмъ капиталъ, за да се осигури. Не трѣбва да бждете като онзи търговецъ, който съ малкъ капиталъ прави голѣмъ оборотъ. Вие трѣбва да бждете отъ тѣзи окултни ученици, които правятъ голѣмъ оборотъ съ малки сили. Така, вие ще спечелите повече, отколкото ако разполагате съ голѣми окултни познания, защото голѣмитѣ окултни познания сж свързани съ голѣми мжчнотии. За-

това именно и напредналитѣ ученици плащатъ много. Вие трѣбва да поливате всички ваши сѣменца. Приложете въ дѣйствиe всички благородни пориви и желанія, които имате въ живота си, и никога не отлагайте! Кой какъвто планъ има, нека го приложи. Азъ не подразбирамъ нѣкой глупавъ планъ. Не, всѣки отъ васъ има добъръ планъ. Този вашъ планъ приложете! Каквито благородни идеи имате, не отлагайте, приложете ги! Вие мислите за послѣдствіята отъ тѣхъ. Направете опитъ прѣзь тази година, приложете ги, безъ да мислите за послѣдствіята. Даже и при най-голѣмитѣ несполуки, които имате, ще сполучите повече, отколкото ако не приложите идеитѣ си. Приложете доброто, което имате въ васъ! Често младитѣ казватъ: да видимъ, какъ ще работятъ старитѣ, че тогава и ние. Старитѣ пъкъ казватъ: да видимъ, какъ ще работятъ младитѣ. Вие очаквате отъ старитѣ, а старитѣ очакватъ отъ васъ. Въ това отношение всички трѣбва да работите.

Най-първо употребете закона на внушението върху себе си. Внушавайте си и работете! Да кажемъ, че мнозина се намирате подъ влияние на мързела. Какво трѣбва да правите, за да се освободите отъ него? — Ще си служите съ закона на внушението. Ще си кажете: утрѣ ще стана въ 4 часа! Но успите се и ставате въ 5 часа. На втория денъ пакъ ще си кажете: утрѣ ще стана въ 4 часа! Оба-

че ставате въ четири и половина часа. На третия ден пакъ ще кажете сжщото. Ще продължавате така, докато придобиете навикъ да ставате точно на врѣмето, което искате. Можете да продължавате така 1-2-3 мѣсеца, докато добиете навикъ. Придобиете ли навика, прѣстанете съ това упражнение, започнете съ друго. Напримѣръ, кажете си: за три мѣсеца ще науча есперанто. Ако не можете да успѣете още прѣзъ първитѣ три мѣсеца, продължете още за три мѣсеца. Ако пакъ не успѣете, продължете опита за още три мѣсеца и т. н. Продължавайте дотогава, докато научите есперанто. Какво означава есперанто? — Надѣване.

И тъй, всички трѣбва да работите върху себе си съ закона на внушението. Имашъ една скръбъ, кажи си: утрѣ скръбъта ми ще бжде по-малка. На втория денъ ще кажешъ сжщото; на третия денъ пакъ сжщото и т. н. Ще си внушавашъ така, докато тази скръбъ се прѣмахне. По гози начинъ скръбъта може да се намалява, но може да стане и обратното. Значи, чрѣзъ закона на внушението може да се привлѣча радостъта, т. е. скръбъта може да се прѣвърне въ радостъ—несполукитѣ въ живота могатъ да се прѣвърнатъ въ сполуки. Когато научите закона на внушението и можете да го прилагате цѣлокупно въ вашия животъ, вие ще имате успѣхъ въ всичко.

В. И. Ч. Б. В. Б. I

Н а р я д ъ .

1926 г. 22 -- 29 августъ.

София.

На „Изгрѣвъ.“

Понедѣлникъ, 5 ч. с.

23 августъ.

За размишление прѣзъ деня:

Вѣчната свобода, въ която Богъ живѣе, Духътъ царува.

Матей: 10 ст., 8 гл.:

„И като чу Исусъ, почуди се и рече на ония, които идѣха слѣдъ Него:

Истина ви казвамъ, нито въ Израиля съмъ видѣлъ толкози вѣра.

1. Кратко размишление.
2. Богъ е Любовь.
3. Добрата молитва.
4. Отче нашъ.
5. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старитѣ гимнастически упражненія.
Концентрически кръгове.

Вторникъ, 5. ч. с.

24 августъ.

За размишление прѣзъ деня:

Въ красотата на вѣчната справедливостъ, въ която мирътъ прѣбждва, грѣхътъ и беззаконието изчезватъ.

1. Благославяй, душе моя, Господѣ!
2. Добрата молитва.
3. 91 Псаломъ.
4. Духътъ Божий.
5. Отче нашъ.
6. В. И. Ч. Б. В. Б!

Старитѣ гимнастически упражнениа.
Концентрически кръгове.

Срѣда, 5 ч. с.

25 августъ.

За размишление прѣзъ деня:

Въ прѣдверието на Божиата
Мждростъ, дѣто свѣтлина царя.

1. Въ начало бѣ Слово.
2. Добрата молитва.
3. Fig-für -fen.
4. 91 Псаломъ.
5. Отче нашъ.
6. В. И. Ч. Б. В. Б!

Старитѣ гимнастически упражнениа.
Концентрически кржгове.

Четвъртъкъ, 5. ч. с.

29 августъ.

За размишление прѣзъ деня:

Богъ е Духъ, и които Му се кланятъ, да Му се кланятъ съ Духъ и Истина.

1. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
2. Добрата молитва.
3. 91 Псаломъ.
4. Молитвата на Царството — на Духа.
5. Отче нашъ.
6. В. И. Ч. Б. В. Б!

**Старитъ гимнастически упражнениа.
Концентрически кръгове.**

Петъкъ, 5 ч. с.

27 августъ.

За размисление прѣзъ деня:

Осветени чрѣзъ Истината, ние
ще имае миръ съ Бога.

1. Благославяй, душе моя, Господа!
2. Добрата молитва.
3. Духътъ Божий.
4. 91 Псаломъ.
5. Отче нашъ.
6. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старитѣ гимнастическѣ упражнениа.
Концентрически кръгове.

Събота, 5. ч. с.

28 августъ.

За размишление прѣзъ деня:

Милосърдието седи на първо
мѣсто въ живота.

1. Благославяй, душе моя, Господа!
2. Добрата молитва.
3. 91 Псаломъ.
4. Отче нашъ.
5. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старитѣ гимнастически упражнения.
Концентрически кръгове.

Недѣля, 5 ч. с.

29 августъ.

За размишление прѣзъ деня:

Любовь безгранична, въ която
Богъ живѣе.

1. Духътъ Божий.
2. Добрата молитва.
3. Пътътъ на живота.
4. Отче нашъ.
5. В. И. Ч. Б. В. Б!

Старитѣ гимнастически упражненія.
Концентрически кръгове.

Като се изпълняват старитѣ гимнастически упражнения, при всѣко едно ще се размишлява върху слѣдното:

При I - то: — Господи, да дойде Твоето благословение върху менъ!

При II - то: — Да се изпълни душата ми съ Божията Любовь.

При III-то: — Да възрасне въ менъ Божията Правда!

При IV-то: — Ще служа Господу съ всичката си душа.

При V-то: — Ще се радвамъ на Божиитѣ блага.

При VI-то — Ще ходя въ пътя на Истината.

ОБЯСНЕНИЯ НА СТАРИТЪ ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ.

Първото упражнение включва въ себе си два принципа: единство и множество. Ржцѣтъ спуснати надолу, това прѣдставлява проявление на множеството. Съединението на ржцѣтъ, това прѣдставлява проявление на единството, което всички хора проучаватъ. Двѣтъ ржцѣ изразяватъ токове въ природата, т. е. два противоположни полюса на битието. Значи, това упражнение изразява проявление на единството въ множеството, то служи за развиване на силата. Така се огражда човѣкъ.

Второто упражнение прѣдставлява проявлението на битието въ взаимнитѣ отношения, които съществуватъ между елементитѣ. То изразява всички химически реакции, които се извършватъ въ физическия и въ духовния свѣтъ.

Третото упражнение прѣдставлява отдѣлнитѣ енергии, методи, начини, чрѣзъ които природата дѣйствува.

Четвъртото упражнение прѣдставлява пжтя, по който душата върви. Когато нѣкога усѣтите, че пжтьтъ ви е изкривенъ, направете това упражнение и ще се почувствувате по-добрѣ, ще дойдете въ първото положение. Законъ е, че колкото повече се усилива

дѣйствието, толкова повече се усилюва и противодѣйствието. Ако вървишъ налѣво и надѣсно, но всѣкога нагорѣ, това показва, че ти вървишъ въ възходяща степенъ, душата ти се развива. Но ако вървишъ надѣсно и налѣво и слизашъ надолу, това показва, че вървишъ въ низходяща степенъ, постепенно падашъ. Щомъ вървишъ нагорѣ, ще знаешъ че пътятъ, който ти е опрѣдѣленъ, е единъ, затова не трѣбва да се спъвашъ отъ условията на живота. И всички противорѣчия, които срѣщате въ живота, трѣбва да ги минете. Знайте, че тѣ не сж спънка въ живота ви, но условия за вашето растене.

За петото и за шестото упражнениа нѣма да дамъ никакви обяснения. Тѣ ще останатъ затворени, тъй както ангелътъ каза на Йоана слѣдъ видението му: „Запечатай това нѣщо!“

Всички тия упражнениа иматъ освѣнъ физическо, още и духовно въздѣйствиє върху човѣка.

Съдържание.

1. Отвѣнъ и отвѣтрѣ стр. 3.
2. Свѣтлиятъ пѣтъ на знанието. . . стр. 27.
3. Раждане на свободата. стр. 58.
4. Да не бждете сждени! стр. 81.
5. Имената ви сж записани. стр. 101.
6. Свещениятъ огънь. стр. 129.
7. Правосждие. стр. 156.
8. Ще се изкоренятъ. стр. 187.
9. Добро и съвършенство. стр. 214.
10. Нарядъ. стр. 229.

